

A romantic scene featuring a man and a woman in wedding attire. The man, shirtless, is embracing the woman from behind, kissing her neck. The woman is wearing a white lace wedding dress with a red bodice and a full, flowing yellow skirt. She is looking down with a soft expression. The background is softly blurred, suggesting an indoor setting with light coming from a window.

ASCULTĂ-ȚI
INIMA

JOHANNA
LINDSEY

COLECȚIA
*Tubiri
de poveste*

Ophelia Reid, o frumusețe răpitoare considerată cea mai dorită debutantă a sezonului, rupe logodna cu viitorul marchiz Duncan MacTavish, ales de tatăl ei drept viitor ginere, și decide să își caute ea însăși un soț potrivit. Dar în drumul spre casă se întâmplă un lucru neașteptat, care îi dă planurile peste cap.

Raphael Locke, viconte de Lynnfield, este cel mai râvnit burlac din Anglia, în ciuda dezinteresului legat de căsătorie. Deși dezaprobă comportamentul Opheliei din cauza scandalului în care l-a târât pe prietenul lui, Duncan, el este convins totuși că această femeie de gheață este capabilă să se schimbe. Având binecuvântarea părinților ei, Rafe o răpește și o duce la moșia de la țară, unde încearcă să transforme furia și egoismul Opheliei în calm și bunăvoință.

Lecțiile de bune maniere încep să dea roade, drept care, întorși la Londra, cererile în căsătorie încep să curgă pentru Ophelia. Însă Rafe descoperă că, deși misiunea pe care și-a propus-o este un adevărat succes, rezultatul nu este deloc cel pe care și-l dorește acum inima lui.

„Un roman despre caractere puternice și pasiuni furtunoase, care cu siguranță îi va încânta pe cititorii Johanney Lindsey.”

Romantic Times

„Senzualitate elegantă, plină de spirit,
în această reinterpretație a *Îmblânzirii scorpiei*.”

Entertainment Weekly

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de cărți romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 20 de limbi.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-3735-2

9 786063 337352

Capitolul 1

Era ceva cu totul remarcabil să fii cea mai frumoasă și mai dorită debutantă a sezonului din ultimul secol și, în același timp, cea mai detestată femeie din Anglia. Oricât de curios părea, Ophelia Reid reușise să dobândească ambele însușiri. Era un adevărat blestem să fie atât de frumoasă încât oamenii să se comporte prosteste în preajma ei.

Nici mulțimea care se adunase la Summers Glade, reședința de la țară a marchizului de Birmingdale, nu făcea excepție. Ophelia se opri în capătul scării principale. Sperase ca foaietul să fie gol, dar nu avu noroc. Se părea că mulți dintre cei care veniseră la nunta ei cu moștenitorul marchizului se adunaseră acolo, iar unii aflaseră deja că nunta fusese anulată și se pregăteau să plece. Alții erau confuzi și discutau cu înflăcărare, însă, în momentul în care apăru, toți își întoarseră privirile spre ea și, ca de obicei, începură să șușotească.

Probabil li se părea că voia să-și facă o intrare grandioasă, căci se pricepea de minune la acest lucru. Nu și de data asta. Era mai degrabă o ieșire grandioasă, deși nu fusese alegerea ei. *Sperase* să poată trece neobservată.

– Când aveți de gând să-mi spuneți ce s-a întâmplat? o întrebă camerista, Sadie O'Donald, care se afla alături de ea.

– Nu am de gând, replică Ophelia cu asprime.

– Dar azi trebuia să vă căsătoriți!

De parcă Ophelia ar fi putut ignora acea întâmplare îngrozitoare. Însă nu era un moment potrivit pentru a discuta despre asta.

– Taci! Avem spectatori, dacă nu ai observat.

Sadie o însoți în liniște pe scări. Șușotelile se auzeau tot mai tare, iar Ophelia chiar reuși să înțeleagă frânturi de conversație.

– S-au logodit, au rupt logodna, apoi iar s-au logodit și din nou s-au răzgândit. Este prea capricioasă, dacă mă întrebi pe mine.

– Mirele a spus că a fost decizia amândurora de a anula nunta.

– Mă îndoiesc, fiindcă ea este prea greu de mulțumit. Dar și eu aș fi dacă aș arăta ca ea.

– Sunt de acord. E un păcat să fii atât de frumoasă.

– Ai grijă, draga mea, începi să fii geloasă!

– E o ticăloasă răzgâiată, dacă mă întrebi pe mine.

– Sst, o să te audă! Are limba ascuțită. Nu cred că vrei să intri în gura ei.

– Dumnezeu, este atât de frumoasă! Un înger, un...

– Este din nou liberă. Nici nu știi cât de fericit sunt! Aș putea avea o nouă șansă!

– Parcă te-a refuzat chiar înainte de începerea sezonului.

– Pe mine și pe mulți alții. Nu știam că era deja logodită cu MacTavish.

– Nu-ți pierde timpul! Titlul tău nu este suficient de bun pentru ea. Dacă vrea, poate avea chiar și un rege.

– E surprinzător că părinții ei nu au aspirat la asta. Sunt niște parveniți îngrozitori.

– Și ea nu este?

– Ce-ți spune faptul că tocmai l-a refuzat pe moștenitorul unui marchiz?

– Că părinții ei vor fi furioși, așa cum au fost când...

– Acum Locke ar putea avea o șansă la titlul de viitor duce de Norford. Mă surprinde că s-a întors în Anglia.

– Nu are de gând să se însoare. Nu ai auzit niciodată că a plecat din Anglia tocmai pentru a scăpa de obligația de a se căsători...

Ophelia se prefăcu că nu auzise șușotelile, dar menționarea numelui lui Raphael Locke, viconte de Lynnfield, o făcu să-și îndrepte privirea spre el. Nu știuse că se afla și el în foaier, luându-și la revedere de la cunoștințe sau probabil pregătindu-se să plece. Fusese prima persoană pe care o remarcase când ajunsese la scări, însă un bărbat la fel de chipeș precum moștenitorul Norford îi atrăsese atenția din prima clipă când îl zărise.

O clipă chiar se gândise că l-ar putea lua de soț, asta înainte să se logodească din nou cu Duncan MacTavish. Desigur, Locke trecuse în tabăra inamică, cea care credea ce era mai rău despre ea. Cum o numise? O bârfitoare ranchiunoasă. Chiar o amenințare

că intenționa să o distrugă dacă avea să spună cuiva despre bănuiala ei că se culcase cu Sabrina Lambert.

Ea crezuse că era adevărat. Altfel de ce îi acorda atâta atenție neînsemnatei Sabrina? El i-ar fi putut spune că se înșela în loc să o insulte. Și-ar fi dorit ca oricine altcineva să o fi găsit sus plângând, oricine altcineva, dar nu el.

— Cum vom ajunge acasă? șopti Sadie când se aflau în capătul scârilor.

— Cu trăsura mea, desigur, răspunse Ophelia.

— Trăsura dumneavoastră nu are vizitiu. Blestematul ăla încă nu s-a întors.

Ophelia uitase de asta. Omul tatălui ei de la bun început nu voise să o ducă înapoi în Yorkshire, iar după ce ajunseseră acolo, ca urmare a insistențelor ei, susținuse că avea să-și piardă slujba dacă nu se întorcea imediat la Londra pentru a le spune părinților ei unde fugise, ca și cum Ophelia nu ar fi intenționat să le trimită chiar ea un bilet. Dar la timpul potrivit. Când avea să-i treacă furia pentru palma pe care i-o dăduse tatăl ei după ce Duncan rupsesse logodna prima dată, iar toți fuseseră alungați de la Summers Glade.

— Presupun că trebuie să-l luăm pe unul dintre valeții marchizului. Individul care-mi va coborî bagajele cred că va accepta. Îl poți informa în timp ce eu aștept în salon.

Ar fi preferat să aștepte afară, departe de oaspeții marchizului care încă nu pleaseră, dar hainele ei de călătorie erau croite pentru a-i scoate în evidență formele, nu pentru a-i ține de cald, iar în toiul iernii era pur și simplu prea frig pentru a sta afară prea mult timp. Sperase ca salonul să fie gol, întrucât se părea că mulți invitați așteptau în foaier pentru a le fi aduse trăsurile.

Intrase în acea încăpere, dar nu era goală. Acolo se afla singura persoană pe care sperase să nu o mai vadă vreodată, Mavis Newbolt, care cândva îi fusese prietenă, dar acum îi era cel mai aprig dușman. Era însă prea târziu pentru a găsi alt loc unde să aștepte, pentru că Mavis o observase.

— Fugi cu coada-ntre picioare? râse batjocoritor Mavis.

Oh, Dumnezeule, nu din nou! Fosta ei prietenă nu-i spusese deja destule când venise să împiedice ceea ce toți cei implicați considerau a fi o căsnicie regretabilă? Se pare că nu.

— Nu prea, răspunse Ophelia, stăpânindu-și emoțiile. Vechea ei prietenă nu avea să o facă să plângă din nou. Cât de greu trebuie să-ți fi fost azi să-mi faci această favoare, ca să nu mai fie nevoie să mă mărit cu scoțianul!

— Ți-am spus că nu am făcut-o pentru tine. Ești ultima persoană pe care aș ajuta-o.

— Da, da, știu, ai fost o eroină de dragul lui Duncan. Și totuși, m-ai salvat de căsătoria cu el. Presupun că ar trebui să-ți mulțumesc.

— Nu! izbucni Mavis, clătînând din cap. Nu te mai preface, Pheli! Ne urâm reciproc...

— Oprește-te! o întrerupse Ophelia. Nu mai avem audiență pentru a mă insulta în fața lor, așa că spune adevărul! Ai fost singura prietenă adevărată pe care am avut-o vreodată, și știi asta. Te-am iubit! Dacă nu aș fi făcut-o, nu aș fi încercat să te protejez de Lawrence, arătându-ți adevărul despre el. Dar tu ai preferat să mă învinovești pentru perfidia lui. Cum ai zis? Că singurul motiv pentru care îmi suporti prezența este că în tot acest timp ai așteptat denigrarea mea. Și mă numești *pe mine* bârfitoare?

— Ți-am spus că nu mă mai recunosc, se apără Mavis. Dar este vina ta. M-ai mâhnit atât de tare încât am ajuns să nu mă mai suport.

— Nu, nu eu, ci *el* a făcut asta. Dragul tău Lawrence, care te-a folosit pentru a se apropia de mine. Gata, am spus-o! Am încercat să evit acest lucru. M-a implorat să mă mărit cu el în timp ce te curta, dar gata, nu te voi mai proteja de adevăr, Mavis!

— Ești o mincinoasă! Și totuși, m-ai numit pe mine astfel în fața prietenilor noștri.

— Ah, deci acum ne sunt din nou *prietene* lipitoarele alea două? Astăzi mi-ai spus că Jane și Edith nu îmi sunt prietene. Ca și cum nu aș ști asta! M-ai provocat în ziua în care te-am numit mincinoasă. Știi că așa a fost. Cât timp crezi că ți-aș mai fi suportat remarcile mincinoase fără să reacționez? Știi mai bine decât oricine că nu sunt îngăduitoare, însă pentru tine m-am controlat. Pentru Jane și Edith nu mai am pic de îngăduință, și știm amândouă că mi-au stat alături doar pentru că par mai distinse dacă sunt văzute în prezența mea. Ai uitat să menționezi asta astăzi când mă insultai pentru toate greșelile mele. Spui că m-am folosit de ele? izbucni Ophelia. Știi foarte bine că este exact invers, că fiecare dintre așa-zisele mele prietene

s-a folosit de mine și de popularitatea mea în scopuri personale. Dumnezeu, chiar ai spus asta când tu îmi erai prietenă!

— Știam că vei veni cu scuze, spuse Mavis cu amărăciune.

— Adevărul nu este o scuză, o contrazise Ophelia. Îmi cunosc toate defectele, iar furia este cel mai rău dintre ele. Dar cine obișnuiește să mă provoace?

— Ce legătură are asta cu faptul că ești o bârfitoare?

— Tu ești cea care a adus asta în discuție, Mavis. Tu mi-ai spus că Jane și Edith își petrec timpul cu mine consolându-mă pentru a nu prinde dușmănie pe ele. Și chiar așa a fost! Ai vrea să discutăm despre asta acum, că nu mai avem spectatori pe care să-i impresionezi cu răutatea ta?

Mavis oftă.

— Nu sunt eu cea răzbunătoare, Pheli, tu ești. Acesta e purul adevăr. Le-ai mai întors spatele în trecut, și totuși azi ai avut îndrăzneala să negi.

— Deoarece ai exagerat. Desigur, m-au scos din fire de multe ori, dar ai uitat să menționezi că asta s-a întâmplat pentru că au fost lingușitoare. Toate așa-zisele mele prietene sunt la fel. Din cauza lingușelilor lor îmi pierd calmul.

Mavis clătină din cap dezaprobat.

— Nici nu știi de ce mă obosesc să-ți arăt cât de rea ești. Nu te vei schimba niciodată. Vei fi mereu prea ocupată cu propria persoană, făcându-i nefericiți pe alții.

— Eh, haide, știm amândouă de ce ai spus azi toate acele lucruri. Chiar ai recunoscut că te-ai prefăcut că-mi ești prietenă în continuare pentru a fi de față când voi fi învinsă. Ei bine, am fost învinsă, draga mea? Nu prea cred. Mă voi întoarce la Londra și mă voi mărita cu unul dintre idioții ăia care spun că mă iubesc, dar tu? Ești fericită acum, că ți-ai vărsat amărăciunea pe mine? Oh, stai, nu ai obținut chiar răzbunarea pe care ți-o doreai, nu? M-ai salvat de la o căsnicie dezastruoasă. Ți mulțumesc mult pentru asta! O spun cu toată sinceritatea!

— Du-te dracului! izbucni Mavis, ieșind din încăpere.

Ophelia închise ochii, încercând să-și stăpânească lacrimile. Ar fi trebuit să iasă din cameră în clipa în care o văzuse pe Mavis acolo.

Nu ar fi trebuit să repete scena oribilă de mai devreme cu fosta ei prietenă.

— Să aplaud? Credeam că voi două ați terminat spectacolul mai devreme.

Ophelia tresări. *El*. Dumnezeuule, nu-i venea să creadă că plânsese pe umărul *lui* în ziua aceea! Însă își învinsese slăbiciunea aceea îngrozitoare și își recăpătase controlul.

Se întoarse și-l privi mirată.

— E mult spus spectacol, fiindcă am crezut că suntem singure. Tragi cu urechea, Lord Locke? Ce rușinos și deloc elegant din partea ta!

Zâmbi fără remușcări.

— Nu m-am putut abține de vreme ce transformarea ta este atât de fascinantă. Cât de repede treci de la o stare la alta! Dar acum văd că aroganta regină de gheață este din nou în formă.

— Du-te dracului! ripostă ea, rostind aceleași cuvinte de despărțire pe care i le aruncase Mavis.

Și, la fel ca ea, ieși din încăpere.

Capitolul 2

– Ce voia să știe?

– De ce mă simt insultată.

– Probabil te-a auzit vorbind despre ea. Ți-am spus să nu mai vorbești atât de tare.

– Eu nu bârfesc, spuse o voce feminină, aproape oftând.

– Ba chiar asta făceai. Dar nu îți face griji! O fată frumoasă ca ea mereu va face lumea să vorbească.

Raphael râdea în sinea lui auzind conversațiile indignate din foaier. Regina de gheață, nume pe care i-l dăduse Opheliei Reid, fostă logodnică a prietenului său, își descărcase nervii pe el din cauza remarcii lui, care o făcuse să iasă valvârtej. Apoi spusese mulțimii din foaier:

– Nu mă băgați în seamă, sunt doar în trecere. Mă veți putea bârfi în continuare imediat.

Apoi dispăruse pe scări.

Toți începuseră să bârfească, de data asta mai tare, acum că erau siguri că Ophelia nu se afla prin preajmă. Era o ființă fascinantă, mult mai dificilă decât crezuse el inițial, când tot ceea ce știa despre ea era însușirea de a urzi și de a răspândi bârfe răutăcioase.

Raphael nu se așteptase să-și facă noi prieteni în acest colț din Yorkshire. Fiind primul fiu și moștenitorul ducelui de Norford, avusese mereu prieteni, adevărați sau nu, dar pierduse legătura cu cei mai mulți dintre ei când plecase în străinătate mai mulți ani. Fusesse surprins de faptul că se atașase atât de repede de Duncan MacTavish, poate pentru că scoțianul fusese atât de țăfnos când se întâlniseră prima dată și foarte ușor de mâniat, iar lui i se păruse chiar amuzant.

Erau cam de aceeași vârstă – Raphael avea aproape 25 de ani, iar Duncan era cu câțiva ani mai tânăr. Amândoi erau niște tineri înalți, bine făcuți, foarte arătoși, deși altfel nu se asemănau deloc. Duncan

avea părul roșcat-închis, deloc la modă, și ochii de un albastru-închis, în timp ce Raphael fusese binecuvântat cu bucle blonde și ochi de un albastru-deschis. Și aveau aceeași poziție în societate, fiindcă se aflau pe același loc în topul celor mai căutați burlaci din acel sezon, căci amândoi urmau să moștenească mult doritul titlu nobiliar.

Raphael nu era în căutarea unei soții și nici nu plănuia să se însoare în următorii anii. Duncan însă avea doi bunici care credeau că trebuia să le ofere imediat un moștenitor, și tocmai de aceea fuseseră invitate atât de multe tinere debutante la Summers Glade, unde, de data asta, Raphael nu era în mijlocul atenției. Mulțimea știa că Duncan era în căutarea unei soții, pe când Raphael nu.

În mod ciudat, singura domnișoară de care Duncan se arătase interesat, Sabrina Lambert, fermecătoarea lui vecină, nu fusese invitată. Obraznică, dar adorabilă, nu era o frumusețe, însă avea un simț al umorului neprețuit, care îi putea înveseli chiar și pe cei mai ursuzi oameni. Raphael glumise numai pe jumătate când îi spusese lui Duncan să se însoare cu ea. Se împrietenise repede cu Sabrina – cum să nu o fi făcut? – și chiar îi ajutase pe cei doi să se întâlnească, lucru pe care nu îl mai făcuse înainte, vrând să-i ajute să își dea seama că erau făcuți unul pentru celălalt.

– Despre ce tot pâlăvrăgesc? întrebă Duncan când i se alătură lui Raphael în holul de la intrare.

– Chiar vrei să știi? răspunse Raphael zâmbind și îi făcu semn să intre în salon, unde nu puteau fi auziți. Ophelia îi a surprins oaspeții bărfind-o și chiar le-a atras atenția.

– Încă nu a plecat?

– Cred că își așteaptă trăsura. Nu vei ghici niciodată ce s-a întâmplat după ce obraznica Newbolt a insultat-o pe Ophelia. Chiar și eu sunt puțin mirat.

Raphael auzise mare parte dintre acuzațiile lui Mavis când aceasta venise să schimbe soarta acelei zile aruncând cu venin, ceea ce explica de ce era rivala Opheliei. O parte dintre acuzații le auzise din nou în salon, deși Mavis nu mai fusese nici pe departe atât de acidă când crezuse că erau singure. Păruse chiar puțin defensivă, făcându-l să se întrebe dacă tot ceea ce auzise fusese adevărat.

Totuși, mai devreme, el nu simțise că Ophelia regreta toate încurcăturile pe care le cauzase și chiar intenționase să o dojenească. Nu se așteptase la ceea ce se întâmplase când o găsisese singură la etaj.

Nu-l mai țină pe Duncan în suspans.

— Am ținut-o pe Ophelia Reid în brațe când plângea în hohote. A fost cea mai uluitoare experiență!

Duncan nu era deloc mirat și chiar pufni zgomotos.

— Deci nu faci diferența dintre lacrimile adevărate și cele false.

— Din contră, erau reale. Uită-te aici pe umărul meu, haina încă este puțin umedă.

— Ceva venin, fără îndoială, îl luă peste picior Duncan, abia privind spre haina lui Raphael.

Raphael râse, însă Duncan nu fusese acolo să vadă lacrimile care scâldaseră chipul frumos al Opheliei.

— Dumnezeule, sunt reale, nu? îi spusese el Opheliei când se loviseră unu de celălalt la etaj. Ba chiar îi ștersese obrazul umed, apoi îi spusese: Și te-ai gândit să nu te vadă nimeni. Sunt impresionat!

— Lasă-mă... în pace, spusese ea printre suspine.

Nu o făcuse. În mod ciudat, uluit de acest impuls, o luase în brațe și îi oferise umărul lui. I se păruse îngrozitor să fie un bărbat pe umărul căruia se plângea cu adevărat, dar o făcuse, convins că avea să regrete.

Oftă în sinea lui, dar nu se putuse abține. Trupul subțire al Opheliei tremura neliniștit, fiind incredibil cât de multă emoție se revărsase pe umărul lui. Însă nu ajunsese să creadă că gheața din ea se topise. Nu chiar. Nu avea să creadă asta niciodată. Cei din familia Locke nu se lăsau ușor impresionați.

Însă îi răspunse lui Duncan:

— Ce sceptic ești, bătrâne, dar se întâmplă ca *eu* să știu diferența. Lacrimile false nu mă impresionează absolut deloc, dar cele adevărate îmi provoacă un gol în stomac de fiecare dată. Instinctul mă face să le deosebesc pe cele false de cele adevărate. De exemplu, îmi spune că lacrimile surorii mele sunt *mereu* false.

— Lacrimile Opheliei ar trăda faptul că a fost rănită de cuvintele usturătoare ale lui Mavis, dar eu am dovedit contrariul, spuse Duncan.

— Cum?

– Când am crezut că mă voi pricopsi cu domnișoara asta, m-am temut că îi va fi imposibil să se schimbe, că era prea preocupată de propria persoană. Am fost sigur că era o cauză pierdută, așa că am confruntat-o. I-am spus că nu îmi plac comportamentul ei, răutatea de care e capabilă, modul în care îi tratează pe ceilalți, ca și cum numai ea ar conta. Dar eram disperat, așa că i-am spus că vom putea trăi în pace doar dacă se va schimba. Crezi că a fost de acord să se schimbe?

– Dacă într-adevăr i-ai spus toate astea, probabil că a intrat în defensivă, își dădu Raphael cu părerea.

Duncan clătină din cap.

– Nu, mi-a spus doar ceea ce crede cu adevărat. Mi-a zis că nu este nimic greșit în modul în care se comportă, ba chiar rostit apăsător *nimic*. Iată dovada! Acea frumusețe rea de gură nu se va schimba niciodată. Pun rămășag pe viața mea!

– Nu aș vrea ca viața să-ți fie pusă în pericol, dar sunt mereu gata pentru un pariu între prieteni. Pun pariu pe 50 de lire că greșești. Toți sunt capabili să se schimbe, chiar și ea.

Duncan chicoti.

– 100 din partea mea. Îmi place să pariez când știu că voi câștiga. Acum se va întoarce în Londra să provoace un scandal, iar eu sper să nu mai dau ochii cu ea, așa că nu știu cum vom face să aflăm...

– Și eu mă voi întoarce la Londra sau... Hm...

Ideea care-i veni lui Raphael era atât de surprinzătoare încât îl șocă și pe el, așa că nu avea să o spună cu voce tare. Trebuia să o analizeze cu grijă și să ia în considerare consecințele.

– Ce anume? întrebă Duncan cu nerăbdare.

Raphael ridică din umeri nonșalant, pentru a-și liniști prietenul.

– E doar un gând pe care trebuie să-l analizez mai bine, prietene.

– Ei bine, acum că am fost salvat de la o soartă mai rea decât moartea – a fi nevoit să mă însor cu scorpia! –, mă bucur că o văd ultima oară. O voi cere în căsătorie pe femeia potrivită, pe cea pe care o iubesc.

Raphael știa că prietenul lui se referea la Sabrina Lambert și era sigur că răspunsul acesteia avea să fie afirmativ. După zâmbetul lui Duncan, știa că și el credea la fel. Poate că Sabrina se comporta

ca și cum erau doar prieteni, dar era limpede că se îndrăgostise de Duncan.

– Nu știu sigur unde mă voi afla, așa că trimite invitația de nuntă la Norford Hall. Ei vor ști unde să mă găsească.

Duncan încuviință din cap și merse să-și caute bunicii pentru a le da vestea cea bună. Singur în salon, Raphael se gândi la ideea uimitoare care-i venise în minte, dar avea numai câteva minute pentru a se decide dacă să o pună în practică ori să renunțe la ea pentru că era ridicolă. Trăsura Opheliei avea să ajungă în curând, ceea ce nu-i dădu timp să se gândească mai mult. Fie acționa acum, fie renunța la idee.

Capitolul 3

Ophelia privea pe geamul trăsurii la iarna aspră de la țară în timp ce ea și Sadie călătoreau spre sud, plecând de la Yorkshire spre Londra. Iarba era arămie, copacii aproape desfrunziți, deși pe câțiva încă atârnavă frunzele maronii. Era un peisaj trist, precum gândurile ei.

Chiar credea că lucrurile puteau fi diferite? Că bărbații pe care îi întâlnise nu aveau să fie amețiți de privirea ei? Că nu aveau să mai existe sute de propuneri pe care să le adauge la nenumăratele cereri pe care le primise chiar și înainte să împlinească vârsta căsătoriei? Și de ce făceau asta? Oare măcar unul dintre ei o iubea? Sigur că nu. Nici măcar nu o cunoșteau!

Nici așa-zisele ei prietene nu făceau excepție, erau mincinoase, ca toți ceilalți. Dumnezeule, cât de mult disprețuia astfel de lipitori! Nici măcar una nu-i fusese prietenă cu adevărat și nici nu avea să-i fie. Stăteau pe lângă ea datorită popularității de care se bucura și care se datora în bună măsură frumuseții ei. Imbecile! Chiar credeau că ea nu știa de ce se autointitulau cele mai bune prietene ale ei? Întotdeauna știuse. Dacă ea nu ar fi arătat așa, ele nu s-ar fi întors ca să-i suporte veninul.

Ophelia disprețuia felul în care arăta. Și totuși, era sigură că nici o altă femeie nu se putea compara cu ea, lucru care o încânta. Aceste două sentimente contradictorii nu-i făcuseră bine niciodată, căci o trăgeau când într-o parte, când în alta, făcând-o să se simtă incomfortabil.

Oglinzile erau dușmanii ei. Le iubea și le ura pentru că îi arătau exact ceea ce vedeau ceilalți când o priveau. Părul ei blond, fără șuvițe închise la culoare care să-i distrugă perfecțiunea, piele de culoarea fildeşului și fără roșeață, sprâncenele arcuite, ideale pentru ochii ei albaștri, ușor migdalați, care nu ar fi fost remarcabili dacă nu ar fi fost așezați pe un chip cu trăsături deosebite. Totul de pe chipul ei, de la nasul mic și drept la pomeții proeminenți, de la buzele nici prea

cărnoase, dar nici prea subțiri la bărbia mică, fermă, care se remarcă doar când devenea încâpățanată – ei bine, aproape mereu –, dar care completa imaginea care uluise fiecare om pe care îl întâlnise – cu excepția a două persoane, dar nu avea să se mai gândească la ele.

Ophelia se uită la camerista care stătea în fața ei în trăsură. Era trăsura ei personală și, chiar dacă nu era la fel de mare precum cea a tatălui ei, care avea blazonul contelui de Durwich pe uși, era suficient de încâpătoare pentru a-i căra cele două cufere mari cu haine, precum și valiza din piele a lui Sadie, în interior fiind loc pentru patru persoane, care stăteau destul de confortabil. Era o trăsură potrivită pentru ea, deoarece avea banchetele îmbrăcate în catifea – pentru care insistase mult la tatăl ei –, precum și un coș pentru jar care să dea căldură. Sadie avea o pătură peste picioarele scurte, deoarece nu purta la fel de multe jupe ca Ophelia, iar afară era destul de rece, căci erau în plină iarnă.

– Sunteți gata să-mi spuneți ce s-a întâmplat? întrebă Sadie.

– Nu, răspunse Ophelia ferm.

Sadie făcu o grimasă și spuse cu încredere:

– Sigur o veți face, mereu o faceți.

Câtă impertinență! Dar Ophelia spuse asta în gând. Chiar și servitoarele căzuseră sub vraja frumuseții ei. Se temeau să-i atingă minunatul păr blond, se temeau să-i pregătească baia că poate nu îi era pe plac, se temeau să-i aranjeze hainele ca nu cumva să le șifoneze, se temeau să-i vorbească. Le concediasse pe toate, una după alta. Ajunsesese să renunțe la vreo douăsprezece când apăruse această servitoare pentru post.

Sadie O'Donald nu era cătuși de puțin intimidată. Comenta dacă Ophelia ridica vocea, râdea dacă o privea cu asprime. Crescuse șase fice, așa că nu o surprindea nimic din dramatismul Opheliei, căci așa îi numea izbucnirile temperamentale. O femeie de vârstă a doua, grăsuță, cu părul negru și cu ochi câprui, Sadie era sinceră, uneori de o sinceritate crudă. Nu era irlandeză, așa cum puteai crede după numele ei. Cândva, îi mărturisise că bunicul ei împrumutase numele acela când voise să-l schimbe pe al lui.

Pentru prima dată, Ophelia nu reacționează la tăcerea lui Sadie, așa cum făcea de obicei, spunându-i totul. Cei care o cunoșteau știau că începea să vorbească în clipa în care încetau să-i pună întrebări.

Detesta acest defect groaznic, dar, la urma urmei, își ura toate defectele.

În lipsa unui răspuns, pe Sadie o cuprinse curiozitatea. În final, ar fi trebuit să aibă loc o nuntă în acea dimineață, nunta Opheliei. Dar Ophelia venise la Sadie și îi spusese să facă bagajele pentru că urmau să părăsească Summers Glade în mai puțin de cinci minute, deoarece aveau să se întoarcă degrabă în Londra. Avusese nevoie de douăzeci de minute ca să împacheteze, dar probabil Sadie își depășise recordul la aruncat hainele în cufăr.

— L-ați părăsit la altar, așa-i? insistă Sadie.

— Nu, răspunse Ophelia cu asprime. Și chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

— Dar ați spus că nu aveți altă soluție decât să vă căsătoriți cu scoțianul, că nu există scăpare după ce Mavis v-a prins singuri în dormitorul dumneavoastră. Știu că ați fost încântată când s-a întâmplat pentru că-l voiați înapoi, chiar și numai pentru a pune capăt bârfelor iscate când el a rupt logodna prima dată. Apoi v-ați schimbat părerea și nu l-ați mai vrut...

— Știi de ce! o întrerupse brusc Ophelia. El și bunicul lui voiau să mă transforme într-o țărăncă! Gândește-te! Fără distracție, fără timp de socializare. Numai muncă, muncă, muncă! Eu!

— V-ați resemnat cu asta. Ce...

Ophelia o întrerupse iar, izbucnind.

— Aveam de ales de vreme ce Mavis intenționa să mă distrugă dacă m-aș fi măritat cu barbarul ăla grosolan?

— Credeam că v-ați convins că nu era chiar atât de barbar. Dumneavoastră ați fost cea care a răspândit zvonul chiar înainte să-l întâlniți doar pentru ca părinții dumneavoastră să audă și să rupă logodna.

Ophelia își privi camerista.

— Ce legătură are asta? S-a întâmplat înainte, nu acum. Și nici măcar nu a funcționat! Tot m-au obligat să merg la Summers Galde ca să-l întâlnesc. Și uite cum s-a terminat! A fost suficientă o remarcă neinspirată din partea mea. S-a simțit atât de insultat, încât el a rupt logodna. Nu am intenționat să-l jignesc. Nu este vina mea că m-a șocat când a intrat în cameră purtând kilt. Ca și cum eu aș mai fi văzut vreodată un bărbat purtând kilt, încheie Ophelia cu un oftat.

— Ați fi spus același lucru chiar dacă nu ați fi fost luată prin surprindere, o contrazise Sadie, care o cunoștea mult prea bine.

Ophelia aproape că zâmbi.

— Da, probabil. Dar numai pentru că aș fi fost disperată. Se spune că și-a petrecut toată viața în Highlands. Știi că m-am temut cu adevărat că ar fi vreun barbar, altfel nu m-aș fi gândit să scot bârfa asta despre el.

— Dar în cele din urmă ați spus că va fi un soț foarte bun.

— Sincer, Sadie, de obicei nu ești atât de îngustă la minte, spuse Ophelia oftând. Da, mi se părea potrivit, până când bunicul lui a început să-mi înșire toate lucrurile la care se așteptau de la mine. Tot ce mi-am dorit a fost să fiu cea mai importantă femeie din societate, să organizez cele mai mari petreceri pe care le-a văzut Londra. Balurile mele să fie singurele la care merită să mergi. Asta îmi doresc de la căsnicie, nu să muncesc la țară, așa cum plănuise Neville Thackeray.

— Deci ați fugit? ghici Sadie în cele din urmă.

Ophelia își dădu ochii peste cap. Ar fi gesticulat dezgustată dacă mâinile nu i-ar fi fost atât de bine încălzite în manșonul ei de blană. Ca să-i închidă gura lui Sadie, spuse:

— Dacă într-adevăr vrei să știi, Mavis a venit și m-a salvat de căsnicia aia oribilă, așa că pur și simplu mergem acasă.

Nu mai spuse nimic și nici nu voia să se mai gândească la asta. Dar, din nefericire, Sadie știa foarte bine că Mavis nu i-ar fi făcut vreo favoare și că acum cea care cândva îi fusese cea mai bună prietenă o ura. Camerista le cunoscuse foarte bine pe toate prietenele Opheliei în nenumăratele ocazii în care acestea se adunaseră în casa ei. Nu o judeca. Dintre toți, probabil ea era singura persoană care o înțelegea cu adevărat și care o accepta cu tot cu defectele ei.

Ophelia însă chiar nu dorea să vorbească despre asta, așa că încercă să schimbe subiectul.

— Voi fi atât de fericită că m-am întors în Londra, dar presupun că tata nu va fi foarte încântat când va afla, pentru a doua oară, că nu va avea drept ginere un marchiz.

— În cel mai fericit caz. A fost cel mai fericit bărbat din Anglia când Lord Thackeray l-a căutat pentru a pune la cale logodna. Probabil că i s-au auzit strigătele de bravadă din stradă.

Nu fu surprinsă de batjocura pe care o simți în remarcă servitoarei. Sadie nu-l plăcea prea mult pe conte. Dar nici Ophelia. Totuși, tresări când își aminti cât de furios părăsise când fuseseră alungați toți de la Summers Glade pentru că rupseseră logodna. Ba chiar atunci o plesnise, învinuind-o pentru tot ce se întâmplase.

— Dacă m-ar fi ascultat de la început sau dacă ar fi ținut cont de zvonurile pe care le-am împrăștiat și care singur m-ar fi scos din asta, atunci toate aceste neplăceri ar fi fost evitate. Nu ar fi trebuit să accept prima ofertă care i s-a părut potrivită. M-aș fi descurcat foarte bine singură și aș fi găsit un ginere demn, unul ales de *mine*, dar nu mi-a oferit niciodată ocazia.

— Urâsc să spun asta, dar știți de ce era atât de sigur că nu vă veți voi alege niciodată un soț.

— Da, spuse Ophelia cu amărăciune. Pentru că de trei ani tot îmi vântură pe sub nas bărbați tineri sau bătrâni, arătându-mă tuturor ca pe o bijuterie, fiindcă el asta crede că sunt. Dumnezeuule, încă eram pe băncile școlii, mult prea tânără ca să mă gândesc la măritis, dar el voia să mă arăt interesată de bărbații care nu mă atrăgeau cătuși de puțin!

— Cred că nerăbdarea este o trăsătură de familie.

Ophelia o privi o clipă surprinsă pe Sadie, apoi răs.

— Chiar crezi că îi semănă lui în privința asta?

— Cu siguranță nu vă moșteniți mama. Lady Mary, binecuvântată fie, ar avea nevoie de un an pentru a lua o decizie dacă nu ar presa-o cineva.

Ophelia oftă. Își iubea mama, deși femeia nu fusese niciodată capabilă să se impună în fața contelui în *nici o* privință, cu atât mai puțin în ceea ce o privea pe singura lor fiică. Știa foarte bine că nu ar fi ajutat-o cu nimic să le vorbească părinților, cu atât mai puțin tatălui ei. Pentru el era doar un ornament, un instrument util pentru a avansa pe scara socială. Pentru el, sentimentele ei nu contau deloc.

— Probabil nici nu știe că mă logodisem iar cu Duncan, remarcă Ophelia. Vizitiul ăla laș a mers acasă doar pentru a-i spune că m-am întors în Yorkshire pentru a vizita familia Lambert, ceea ce s-a întâmplat înainte să fiu din nou invitată la Summers Glade.

— Deși nu i-ați spus, sunt sigură că Lord Thackery a făcut-o.

— Da, dar mă îndoiesc că ar mai deschide vreo scrisoare de la mar-chiz după ce a fost atât de furios pentru că l-au alungat de la Summers Glade.

— Credeți că de data asta întoarcerea acasă va fi liniștită, fără țipete?

— Cel puțin până când va afla tata... De fapt, cred că-i voi spune chiar eu dacă nu știe.

— De ce?

— Pentru că, dacă m-ar fi ascultat de la început, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Nu cred că aş risca să mă pălmuiască iar doar pentru a-i spune „Ți-am zis eu!”

— Eu da.

Sadie clătină din cap și privi pe geam la soarele care încerca să-și facă lor printre nori în acea după-amiază târzie. Ophelia era sigură că reușise să evite subiectul despre care *nu voia* să discute și se lăsă pe spate pe locul ei de pe banchetă, hotărâtă să uite experiența de-zastruoasă de la Summers Glade. Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Sadie putea fi foarte tenace. Ca și cum nu ar fi discutat despre altce-va, Sadie remarcă:

— Mavis nu ar fi atât de generoasă încât să te ajute. V-am avertizat cu mult timp în urmă să nu-i mai permiteți să se apropie. În ultima perioadă, a fost prea înverșunată, mai ales după ce, în sfârșit, ați spus tuturor că este o mincinoasă.

— M-a provocat, spuse Ophelia încet. Nu aş fi zis niciodată asta dacă în acea zi răutatea ei nu m-ar fi scos din sărite.

— Nu trebuie să-mi explicați. O cunosc foarte bine. Eu sunt cea care v-a spus că sentimentele negative pe care le avea față de dum-neavoastră vor ieși cândva la suprafață și vă vor răni în cele din urmă. I-ați suportat irascibilitatea prea mult timp, și asta de dragul priete-niei pe care ați avut-o cândva.

Vocea Opheliei se împlânzi, simțind cum o îneca emoția:

— A fost singura prietenă adevărată, sinceră pe care am avut-o vreodată. Am sperat atât de mult că în cele din urmă îmi va ierta așa-zisa greșală pe care am făcut-o față de ea, când tot ce am încer-cat a fost să o protejez.

— Știu, rosti Sadie, apoi se apropie și mângâie manșonul de blană care acoperea mâinile subțiri ale Opheliei. Bărbatul acela pe care-l plăcea era un afemeiat de cea mai joasă speță. S-a folosit de ea doar pentru a se apropia de dumneavoastră. Ați încercat de nenumărate ori să o avertizați, dar nu v-a ascultat. În aceste circumstanțe, probabil aș fi procedat la fel. Avea nevoie să i se deschisă ochii, iar dumneavoastră ați făcut-o.

— Și pentru asta i-am pierdut prietenia.

— Dar astăzi și-a revenit? De aceea v-a salvat?

— Oh, nu! răspunse Ophelia cu asprime în voce. A făcut-o doar de dragul lui Duncan, dar nu înainte de a mă insulta în fața lui, a Sabinei și a lui Raphael Locke. Mi-a spus că sub chipul meu frumos nu este decât un gol întunecat și rece.

Sadie rămase uimită, la fel cum fusese Ophelia când auzise.

— Și asta nu e cel mai rău lucru, adăugă Ophelia, și îi povesti cameristei oribila întrevvedere, căci amintirea aceea dureroasă încă era proaspătă.

După ce Mavis o criticase și o asigurase că nu avea nici o prietenă pe lume, ca și cum ea nu ar fi știut asta deja, Ophelia plecase fără să scoată o vorbă, incapabilă să-și mai țină emoțiile în frâu. Povestindu-i asta lui Sadie, simți din nou acea durere în piept. Plânsese. Cât de îngrozitor fusese să lase acele emoții să o copleșească astfel! Niciodată nu i se întâmplase asta – ei bine, numai pe vremea când era doar o copilă –, dar nu avea să se gândească la asta. Se străduise toată viața să nu sufere, iar până în acea zi reușise.

Dar Sadie, draga ei Sadie, o înțelegea prea bine. O ascultase fără să scoată o vorbă, iar acum își deschisese brațele larg, iar asta o făcu iar să lăcrimeze.

Capitolul 4

Raphael smuci frâiele, încercând să grăbească puțin caii care trăgeau trăsura elegantă pe care el o conducea. Îi plăcea această experiență, căci era una nouă. Era obișnuit să conducă prin oraș trăsura trasă de un cal, pe vreme bună, dar nu încercase niciodată cu o trăsură mare. De obicei, stătea înăuntru, la căldură, așa cum făceau toți cei care călătoreau cu trăsura.

Era frig. Vântul îi răvășea părul blond, care-i acoperea fața, aminându-i că avea nevoie de o tunsoare. Însă acolo unde mergea nu ar fi putut beneficia de un asemenea lucru.

Nu era sigur dacă, pentru a câștiga pariul cu Duncan, îi venise cea mai strălucită sau cea mai proastă idee posibilă, dar luase deja decizia, iar acum doar putea spera să nu o regrete. Încă avea timp să se răzgândească. Ophelia era atât de absorbită de ea, plângându-și de milă, încât nu realiză că ea și camerista nu se aflau în drum spre Londra sau că el era cel care le conducea trăsura. Adevărul era însă că nu voia să se răzgândească.

Fusese fascinat de reacția ei când o ponegriseră la Summers Glade. Lacrimile reginei de gheață îl făcuseră să se îndoiască de faptul că acel nume i s-ar fi potrivit cu adevărat. Oare fusese rănită de acele vorbe? Și, dacă da, din ce motiv? Sau acele lacrimi fuseseră vărsate pentru că își plângea de milă? Apoi văzuse acea transformare incredibilă când vorbise cu Mavis în salon, când devenise din nou sigură pe ea, arogantă și nu mai semăna deloc cu femeia care-i plânse în brațe. Crezuse ce era mai rău despre ea. Toți o făceau. Totuși, ceea ce auzise în timpul celei de-a doua conversații îi dăduse de înțeles că mai era ceva la mijloc. Nu-i plăcea să se înșele, așa că voise să afle singur adevărul.

Acesta fusese însă numai unul dintre motivele pentru care alesese să acționeze impulsiv. Avea și alte avantaje dacă ar fi câștigat pariul cu Duncan și dacă planul lui ar fi dat roade. Ar fi fost un miracol dacă

ar fi transformat-o pe Ophelia Reid într-o femeie plăcută, făcând astfel o favoare tuturor acelor care o cunoșteau. Chiar îi plăcea ideea. Și, în plus, ar fi devenit chiar el un erou.

Dar nu îl motiva asta. Dacă ar fi dat crezare tuturor vorbelor spuse de Mavis, fosta ei prietenă – și nu avea nici un motiv să nu o facă –, atunci Ophelia, în ciuda frumuseții ei, era disprețuită de toți, cu excepția netoților care nu o cunoșteau cu adevărat, iar ei nu contau. În mod surprinzător, ea devenea victimă, și nu ar fi fost prima dată când Raphael ar fi apărat o persoană lipsită de putere.

Desigur, exista și dorința lui de a câștiga pariul, iar Duncan avusese dreptate când spusese că Raphael nu putea să o convingă pe Ophelia să se schimbe în Londra. Ar fi putut să o urmărească la toate petrecerile la care ar fi mers, dar în ce scop? Ea știa că el nu o plăcea. Îi spusese asta în față de nenumărate ori. Nu se putea arăta brusc interesat de ea. În plus, era suficient să privească o femeie de două ori, și gura lumii deja i-ar fi declarat logodiți. Tocmai din acest motiv nu se putuse bucura de prima lui ieșire în societatea londoneză. De fapt, din cauza asta decisese să plece în străinătate. Așa că ar fi fost mai bine să nu fie văzut cu Ophelia.

Avea suficiente motive să facă asta. Indiferent dacă era bine sau rău, avea să depună toate eforturile pentru a o ajuta pe Ophelia să-și vadă greșelile de comportament, să se schimbe și astfel să devină chiar o partidă bună, găsindu-și în cele din urmă fericirea. O adevărată provocare! Dar lui Raphael îi plăceau provocările. Dacă ar fi reușit, toți ar fi fost fericiți, inclusiv ea.

Se făcuse târziu. Trăsura ei nu era făcută pentru călătorii pe timp de noapte, cel puțin nu la țară, unde drumurile nu erau luminate. Raphael se gândi dacă era bine să riște și să găsească un han pentru a-și petrece noaptea ori să continue drumul și să spera că putea ajunge pe întuneric la Alder's Nest. Era una dintre multele proprietăți pe care le moștenise de la bunicul lui, una atât de îndepărtată încât o vizitase de foarte puține ori de-a lungul anilor. Un loc unde te puteai retrage, spunea bătrânul, în timp ce tatăl lui Raphael bombănea, afirmând că o casă la țară ar fi fost suficientă, iar părintele lui nu avea nevoie de un conac în mijlocul pustietății. Fostul duce râdea și spunea:

– Eu? O casă la țară? Ridicol!

Așa că ordonase construirea unui conac în pustietatea din Northumberland și chiar se bucurase de singurătate destul de des. Nici un alt membru al familiei Locke nu făcuse asta. Toți credeau că Alder's Nest era prea departe de *orice*. Proprietatea se afla la o distanță, iar călătorii din trăsură pe care o conducea Raphael erau, fără îndoială, la fel de înfometați ca el. Încă nu ajunseseră în Northumberland, dar era convins că încă se aflau în Durham. Hanurile erau rare și la distanță mare chiar și în Durham, și, cu cât înaintau spre nord, cu atât se împuținau.

Ultima dată când ajunsesse pe aceste meleaguri, stătuse acasă la mătușa lui. Esmeralda era cea mai mare dintre multele surori ale tatălui lui. Se măritase cu un scoțian, dar insistase să locuiască în Anglia. Soțul ei fusese de acord, dar numai dacă se aflau la jumătatea drumului spre Scoția. De fapt, își dorise să locuiască chiar la graniță. Se așezaseră în Durham, un comitat îndepărtat din sud, destul de departe de Londra. Esmeralda s-ar fi putut muta mai aproape de familia ei când devenise văduvă, dar trăise suficient de mult în Durham și ajunsesse să îndrăgească locul acela. Raphael fusese un prost că nu se gândise mai devreme la ea.

Casa femeii se afla la câțiva kilometri distanță, dacă nu se înșela, sau cel puțin drumul lateral care ducea spre ea. Asta dacă nu trecuse de el. Dacă așa se întâmplase, intenționa să se întoarcă. Ophelia nu avea să audă de la nimeni că se aflau în Durham, la nord de Yorkshire, și nu la jumătatea drumului spre Londra, așa cum presupunea ea. Dacă stătea și se gândea, mătușa lui avea să fie o însoțitoare mai bună pentru Ophelia decât camerista ei și nu se îndoia de faptul că aceasta avea să fie încântată să-i însoțească la Alder's Nest o vreme. Însă trebuia să se asigure că planul lui impulsiv nu avea să provoace un scandal.

Din fericire, deja avusese grijă de singurul obstacol pe care-l prevăzuse. Părinții Opheliei. Le scrisese un bilet scurt și îi ceruse valetului care ar fi trebuit să o conducă acasă să-l livreze degrabă. Împușcase doi iepuri deodată, căci îl asigurase pe bărbat că avea să găsească pe altcineva să conducă trăsură Opheliei.

Părinții ei erau impresionați de titluri mai înalte decât ale lor. Dovadă stătea faptul că aranjaseră ca fiica lor să se mărite cu un marchiz, în ciuda dorințelor ei. Așa că nu avea nici o îndoială că erau de acord ca ea să stea o vreme la familia lui. Le dăduse

de înțeles că o luase sub aripa lui. Și, dacă presupuneau că era interesat de ea, el nu putea să-i condamne pentru asta.

Câțiva kilometri mai departe de drumul principal și la încă trei-zeci de minute pe drumul secundar, se afla casa mătușii Esme. Era întuneric, dar lumina inunda fațada casei prin ferestrele largi ale salonului, suficient ca Ophelia să realizeze că nu era un han la care se opriseră pentru a înnopta.

Raphael se pregătise pentru o scenă neplăcută când deschise ușa trăsorii și îi oferî domnișoarei mâna să coboare. Ea i-o acceptă fără să-l privească. Un valet, așa cum îl considera ea, nu era demn de atenția ei.

Se trezi holbându-se la ea în timp ce cobora și oftă în sinea lui. Deși obosită din cauza drumului și somnoroasă – sau poate că ochii ei erau ușor umflați din cauza lacrimilor –, frumusețea ei uluitoare îi tăie răsufierea. Fusese impresionat când dăduse ochii cu ea pentru prima oară la Summers Glade. Din fericire, se aflase în cealaltă parte a încâperii, așa că, atunci când ajunsese în fața lor pentru a face cunoștință cu el și cu Sabrina – mai degrabă pentru a-și băga nasul –, deja reușise să își ascundă uimirea.

Se întoarse pentru a-i spune ceva cameristei și oftă când ochii ei îl ignorară pe Raphael, dar apoi se întoarse brusc spre el:

– Ce dracu' faci aici? îl întrebă ea. Mă urmărești la Londra?

– Deloc. Ai fost sigură că unul dintre vameții marchizului te va conduce în Londra, dar, după cum vezi, te-ar fi dus numai până la Oxbow, pentru a-ți găsi singură un vizitiu acolo. Nu sunt plătiți să se îndepărteze de Summers Glade zile la rând, cu excepția situației în care îi trimite marchizul. Astfel că îți fac o favoare, fată dragă, fiindcă se pare că mergem în aceeași direcție.

– Tu ai condus?

– Uimitor, nu?

Ea pufni, poate din cauza zâmbetului lui nepăsător.

– Nu te aștepta să-ți mulțumesc, având în vedere că nu eu ți-am cerut-o.

De obicei, nu mințea. Nu suporta oamenii care făceau asta. Alternativa ar fi fost să îi spună Opheliei că fugise cu ea, fiind sigur că nu avea să se termine bine. Ea încă nu avea nici cea mai mică idee

că nu se îndreptau spre Londra și, înainte să realizeze, a doua zi aveau să ajungă la destinație.

Pufni din nou și înaintă spre ușă, dar încetini, apoi se opri când își dădu seama, în sfârșit, că se aflau la reședința cuiva, nu la un han, așa cum presupusese.

Privi peste umăr.

— Unde suntem?

Părea mai degrabă curioasă.

O ajută pe cameristă să coboare, apoi trecu pe lângă Ophelia și batu la ușă. Nu intenționase să o lase fără răspuns. Nu-i cunoștea încă nerăbdarea. Momentan, voia doar să fie atent la tot ceea ce îi spunea. Când se întoarse, fu surprins să o vadă fixându-l cu privirea. Avu nevoie de un moment pentru a-și reveni și pentru a-și recăpăta aerul nepăsător.

— Hm, am o familie *numeroasă* împrăștiată peste tot în Anglia. Pică bine când călătorești, cel puțin pentru mine a fost convenabil. Mătușa mea Esmeralda locuiește aici. Preferă să i se spună Esme. Vom înnopta la ea. Te asigur că paturile sunt mult mai moi decât la han.

Înainte să-și termine fraza, se deschise ușa. În prag stătea bătrânul William, privindu-i prin ochelarii mici. La fel de orb precum era Esmeralda de surdă, William era majordomul pe care femeia îl furase de la tatăl ei când fugise de acasă în urmă cu mulți ani pentru a se mărita. Cel puțin asta îi spusese bătrânul duce.

— Cine este acolo? întrebă William.

Era limpede că ochelarii nu-l ajutau prea mult pe bătrânul majordom. Îl cunoștea bine pe Raphael. Poate că, dacă ar fi fost ziuă, l-ar fi recunoscut. Sau poate nu. Și Esmeralda înainta în vârstă, dar William, destul de bătrân, probabil avea în jur de 80 de ani.

— Sunt Rafe, bătrâne! Ne-am oprit pentru puțină ospitalitate înainte să ne continuăm drumul mâine-dimineață. Avem nevoie de trei dormitoare și ne-ar prinde bine niște mâncare. Mătușa este încă trează ori s-a dus deja la culcare?

— Este trează, în salon, gata-gata să dea foc casei la câți bușteni a pus în șemineu.

Raphael râse când îl auzi plângându-se. Esmeraldei i se făcea foarfe frigid iarna. Și bunica lui era la fel. Familia lui prefera să o viziteze

pe Agatha Locke deoarece camerele ei din Norford Halle erau mereu încălzite. William nu recunoștea niciodată că, la vârsta lui, avea nevoie de mai multă căldură, la fel ca Esmeralda.

— Îi voi spune că... începu Raphael înainte să fie întrerupt nepoliticos.

— Aș vrea să merg în camera mea, spuse Ophelia înaintând. Și voi lua cina tot acolo.

— Desigur, milady, răspunse William prompt, din obișnuință.

Din cauza vederii proaste, probabil nu putuse vedea hainele scumpe în care era îmbrăcată pentru a-și da seama că era o lady, dar tonul ei imperios probabil fu suficient pentru a înțelege că era de viță nobilă.

Raphael clătină din cap în timp ce o privea pe Ophelia urcând scările. Era convinsă că William avea să o urmeze pentru a-i arăta camera. La vârsta lui, nu prea mai era posibil și, oricum, bătrânul dispăruse pentru a o anunța pe proprietară. Se părea că îi întorsese spatele lui Raphael și nu intenționa să-i mai adreseze vreun cuvânt. Nu era obișnuit să fie ignorat. Dacă disprețul ei era de ajutor, deoarece nu trebuia să o mai mintă dacă ar fi întrebat cât mai aveau până la Londra, faptul că îl ignora ajunsese să îl enerveze.

— Se pare că ne vom revedea dimineată, îi spuse Raphael.

— Foarte devreme, răspunse ea, fără să-l privească. Nu vreau să petrec încă o zi pe drum.

El dispăru în salon înainte ca ea să termine. Sperase că avea să se întoarcă pentru a observa, dar probabil că nu o făcuse. Obrăznică-tură arogantă!

Capitolul 5

– Cum adică ai răpit-o? Vorbește, băiete! Cred că nu te-am auzit bine.

Raphael mângâie mâna mătușii. Nu avea să vorbească tare. Nu trebuia să o facă deoarece stătea alături de ea, pe partea stângă, iar cu urechea stângă încă auzea destul de bine. Dar în clipa aceea avea capul și gâtul înfășurate într-o eșarfă. Pe umeri purta un șal gros. Se miră cum de nu purta mănuși.

Dumnezeule mare, în salon era cald! Își desfăcu nasturele de la gât al cămășii. Înghețase bocnă conducând trăsura toată ziua, dar după nici două minute în încăpere, deja simțea nevoia să-și dea hainele jos.

– M-ai auzit bine! Însă nu este ceea ce crezi. În câteva zile, voi primi consimțământul părinților ei pentru a o ține oricât de mult voi dori.

– Ți-o vând?

– Nu, nu, nimic de genul acesta. Se vor gândi că am planuri de înșurătoare, și chiar am, dar nu pentru mine. Fătuca este o scorpie nepoliticoasă și din cale-afară de rea. Răspândește minciuni fără să-i pese că cineva ar putea avea de suferit din cauza asta.

– De parcă jumătate din Londra nu face asta, remarcă Esmeralda mustăcînd.

Raphael râse.

– Cel puțin ei cred că spun adevărul când bârfesc. Ophelia știe foarte bine că zvonurile pe care le răspândește sunt minciuni.

– Atunci ce naiba cauți cu ea?

– Mi-am propus să o schimb. Frumusețea ei este de neegalat. Imaginează-ți cum ar fi dacă și sufletul i-ar fi la fel de frumos!

– Atunci va fi numai bună pentru tine?

– Nu încerca să îmi găsești pereche, mătușă Esme! N-o să-ți placă deloc de ea, te asigur.

— Dar tu o vei transforma, astfel încât voi ignora prima impresie. El clătină din cap.

— De ce femeile privesc mereu partea plină a paharului?

— Pentru că voi, bărbații, sunteți atât de pesimiști încât nu o faceți! Bine, recunosc, poate că tu ești o excepție, fiindcă ești de părere că vei putea să o transformi în bine pe fătucă asta.

— Există o speranță, dar nu am certitudinea că voi reuși. Însă, dacă se va întâmpla, chiar eu o voi însoți la Londra pentru a mă asigura că își va alege un soț pe măsură. Dar nu voi fi eu. Mai am câțiva ani de celibat înainte de a începe să mă gândesc la însurătoare.

— Atunci de ce vrei să faci asta?

— Dacă vrei să știi, este vorba despre un pariu. Unul dintre prietenii mei este convins că Ophelie Reid e o cauză pierdută. Nu sunt sigur de asta, astfel încât am pariat.

— Ar fi trebuit să știu, rosti Esmeralda pe un ton dezaprobator. Ai un obicei foarte prost, fiule, să accepți provocările atât de ușor. De ce mi se pare că vei trișa în cazul de față?

— Eu? Zâmbi. Nu spune asta! Am puține șanse, dar cineva trebuia să accepte provocarea. Fătucă asta nu va renunța la obiceiurile proaste fără ajutor, fiindcă nu este conștientă de faptul că are obiceiuri proaste. Apropo, intenționez să fac lucrurile cum trebuie, deci ce-ar fi să ne însoțești la Alder's Nest? Vei fi o companie excelentă pentru ea.

— De ce nu rămâneți aici?

Se gândi o clipă, apoi clătină din cap dezaprobator.

— Casa ta nu este suficient de îndepărtată. Ai vecini prea aproape de tine.

— Ei, și ce?

— Nu intenționez să o țin prizonieră, dar vreau să mă asigur că nu va fugi din acest mic sejur la țară. Dacă va dispărea, nu o voi mai putea ajuta.

— Cum dorești, spuse ea ridicând din umeri. Mereu am fost curioasă să văd locul ăsta nebunesc al tatălui meu, așa cum îl numeau surorile mele, recunosc eu. Nu am fost niciodată la Alder's Nest. Când mergea acolo ca să scape de zarva de la Norford Hall, nu invita și familia.

— Nu-mi spune! Tu? Un copil atât de exuberant?

— Nu am spus asta, izbucni ea, însă ochii ei căprui străluceau. Cele care făceau mereu gălăgie erau surorile mele Julie și Corinthia. Mă rog, ele erau cele mai zgomotoase. Însă tatăl tău era cel care ne provoca, să știi. Nu era zi în care să nu ne tachineze, să nu alerge după noi prin casă, să nu ne păcălească. Cel puțin a renunțat la aceste obiceiuri oribile

Raphael se întreba dacă *el* avea să facă asta. Era un obicei moștenit de la tatăl lui și încă îi făcea plăcere. Îi plăcea să-și tachineze sora, pe Amanda. Era atât de naivă, încât pur și simplu nu se putea abține.

— Vom pleca mâine-dimineață devreme, spuse el în timp ce-și sufleca mânecile și își ștergea fruntea. Nu-i spune Opheliei unde mergem. Ea crede în continuare că ne întoarcem în Londra. Apoi, în timp ce privea focul din șemineu, nu se putu abține să nu o întrebe: Chiar atât de frig îți este, mătușă Esme?

— Nu, vreau doar ca William să se simtă util, recunosc eu ea în șoapătă, în cazul în care bătrânul trăgea cu urechea. S-a gândit să se pensioneze. I-aș duce dorul dacă ar face asta. Aici avem foarte puțini vizitatori, iar el nu are multe de făcut. Dar are grijă de lemnele de pe foc.

Raphael râse.

— Te superi dacă deschid fereastra câteva minute?

Ea îi zâmbi.

— Chiar te rog!

Capitolul 6

Ninsese peste noapte, dar nu suficient ca să se așeze zăpada. Dar pentru scurtă vreme, fusese minunat. Și în această privință Ophelia avea păreri contradictorii. Iubea zăpada, dar nu putea suferi când se topea și totul devenea murdar. Sigur, văzuse zăpadă numai în Londra, după ce traficul aglomerat o transforma în mocirlă. De obicei, după ce ninge, în Hyde Park era foarte frumos, dar nici acolo nu dura prea mult din cauza funinginii din oraș. Însă în acea dimineață cu siguranță avea să se bucure de zăpadă înainte de a se topi.

Vizitiul ei – încă i se părea amuzant să se gândească la moștenitorul familiei Locke astfel – o aștepta în foaier. Purta cele mai frumoase haine de călătorie croite special pentru el, la fel ca acelea pe care ea le purtase pentru Duncan MacTravish, când încercase să-l cucerească în acel han din Oxbow. Cu o bonetă din blană albă care îi acoperea părul blond și o haină lungă din catifea albastră, peste care pusese o pelerină din aceeași blană albă precum boneta, știa că arăta spectaculos. I-o confirmase oglinda de la etaj.

Îmbrăcată astfel, îl amețise pe Duncan, deși nu suficient încât să-l înmoaie. Faptul că îl numise barbar se părea că îl rănise prea mult. Fusese o situație foarte încurcată, dar și unul dintre cele mai bune momente ale ei. Își dorise ca el să o ierte pentru a se putea logodi iar, punând astfel capăt zvonurilor, ca apoi să rupă din nou logodna de comun acord, așa cum ar fi trebuit să facă de la început. Însă își dorise să se asigure că el nu avea să-și schimbe părerea negativă despre ea și să se îndrăgostească, așa cum făceau toți bărbații pe care îi întâlnea. Asta nu o ajuta deloc.

Pusese în balanță remușcările și părerea lui proastă despre ea, iar el îi oferise soluția perfectă: propria ei vanitate. Ultima lui remarcă fusese: „Nu am crezut că voi fi nevoit să concurez cu soția mea pentru atenția ei“.

Atunci vorbele lui o deranjaseră, dar acum, că scăpase de acea logodnă oribilă, i se păreau mai degrabă amuzante și se bucura că putea zâmbi din nou. De exemplu, i se părea amuzant că arătosul și înstăritul Lord Locke îi era vizitiu. Era mai degrabă un gest frumos din partea lui, se gândise ea, chiar dacă numai pentru un moment. După ce analizase mai bine situația noaptea trecută, începu să se întrebe de ce individul s-ar fi înhămat la o astfel de sarcină anevoioasă când el nici măcar nu o plăcea.

Îi spusese asta clar în puținele conversații pe care le purtasera la Summers Glade. În ceea ce privea faptul că îi conducea acum trăsura, ajunsese în cele din urmă la concluzia că se simțea singur după ce sora lui se întorsese fără el la Londra. Astfel că, în cele din urmă, nu-i făcea vreo favoare, așa cum sugerase el. Îi era totuna. Nu dorea să se simtă datorare față de el.

Nu ar fi deranjat-o însă ca numele ei să fie asociat cu al lui, ceea ce se putea întâmpla dacă cineva care o cunoștea îl vedea conducându-i trăsura odată ajunși în Londra. Oamenii pe care îi cunoștea se uitau după trăsura ei – sau cel puțin bărbații. Asta putea fi în avantajul ei, având în vedere cât de stimată era familia lui. Încă trebuia să-și găsească un soț și, de preferat, înainte de încheierea sezonului.

Fără amenințarea unei căsătorii aranjate, se putea concentra asupra găsirii, de data asta, a bărbatului potrivit. Pretențiile ei nu erau chiar atât de greu de îndeplinit. Își dorea, ba chiar avea nevoie să întâlnească un bărbat care să nu-i idolatrizeze imediat frumusețea, care fi făcut efortul de a o cunoaște cu adevărat, un bărbat care nu și-ar fi declarat dragostea nemuritoare când era limpede că încă nu era posibil să o iubească. Se gândi cu amărăciune că nu era chiar atât de dificil.

– Iată-te! spuse Raphael din capătul scărilor. Puteam jura că ai spus devreme, adăugă el.

Ophelia scrâșni din dinți. S-a zis cu dorința ei de a-l impresiona atât de tare încât să regrete că fusese dur cu ea. Abia o privi în timp ce își punea mantia peste umerii lați.

De fapt, deoarece mersese la culcare prea devreme seara trecută, se trezise în zori. Dar nu coborâse pentru a le oferi celorlalți câteva momente de odihnă în plus înainte să înceapă o altă zi lungă

pe drum. Data următoare avea să-i menajeze doar pe cei care aveau să-i aprecieze gestul!

– Am fost extenuată ieri, spuse ea, altfel aş fi coborât să o întâlnesc pe mătuşa ta. Voi avea plăcerea asta înainte de plecare?

– Oh, desigur! De altfel, ne va însoţi. Am crezut că nu te va deranja să-ţi împarţi trăsura.

– Ți-e teamă să fii văzut cu mine fără însoţitoare? întrebă Ophelia, afişând un zâmbet afectat în timp ce ajunse în capătul scărilor.

– Ştiam că vei înţelege. Nimănui nu-i place să rămână îndatorat.

– Dacă ar face într-adevăr o favoare, dar eu mă îndoiesc că tu faci asta, spuse ea sec. De ce nu recunoşti că sora ta te-a lăsat de izbelişte la Summers Glade şi, practic, eu îţi fac o favoare...

– Şi mă laşi să-ţi conduc trăsura cea drăguţă şi călduroasă? o întrerupse el.

Simţi cum se înroşeşte. Ce naiba? Ea nu roşea niciodată. Pe obrazii ei ca fildeşul, rozul părea o iritaţie. Nu avea să permită una ca asta.

Deoarece o tulburase, măcar el nu aştepta un răspuns din partea ei, aşa încât continuă:

– Ce-ar fi să ne suportăm compania pe durata călătoriei?

– Bine, răspunse ea. Cum presupun că durata va fi scurtă, cred că voi supravieţui.

– Vai! i se păru că-l auzi spunând, dar nu era foarte sigură.

Bătrâna doamnă coborî şi li se alătură, urmată de o tânără servitoare, amândouă fiind îmbrăcate pentru călătorie. Ophelia presupuse că femeia era mătuşa lui Raphael. Era greu să-i vezi chipul de heruvim când capul îi era înfăşurat în eşarfe de lână groase, iar ea era înfodolită într-o haină peste care purta o pelerină grea.

– Trebuie să fii Lady Esmeralda, spuse Ophelia zâmbind, întinzându-i mâna pentru a o saluta. Sunt Ophelia Reid. Mă bucur să...

– Vorbeşte mai tare, dragă, rosti Esmeralda pe un ton acru. Să ştii că nu aud cu o ureche.

– Ziceam că mă...

– Nu trebuie să ţipi, o întrerupse Esmeralda. Încă nu sunt atât de surdă.

Ophelia zâmbi.

– Să vă ajut până la trăsură?

– Încă am picioare bune, dragă.

Ophelia nu se simți jignită de replicile acide ale femeii. Mai degrabă i se părură amuzante.

— Foarte bine. Camerista mea a mers mai devreme pentru a aprinde coșul pentru jar. Ar trebui să fie cald deja.

— Excelent! Apreciez, spuse Esmeralda, apoi i se adresă majordomului care îi stătea alături. Ai grijă de casă, William! Am sentimentul că nu voi lipsi prea mult.

— Desigur, milady, răspunse majordomul în timp ce Esmeralda se îndrepta spre ieșire.

Ophelia observă că Raphael tresări la remarca matusii lui. Dacă nu l-ar fi detestat pe individ, l-ar fi asigurat că înțelegea că infirmitățile cauzate de vârsta înaintată îi făceau pe unii oameni destul de dezagreabili. Dar se părea că se înșelase în privința nemulțumirii lui, deoarece o împiedica să o urmeze pe Esmeralda, iar strânsoarea lui era destul de fermă. Nu era bărbatul care de obicei avea un aer elegant chiar și când părea diabolic. Era Locke cel serios, diavolul pe care îl cunoscuse de două ori când furia alungase orice urmă de civilizație din el.

— Ce dracu' a fost asta? întrebă el. Să nu crezi că te vei putea folosi de mătușa mea pentru planurile tale machiavelice, adăugă el. Nu voi tolera asta!

Păru surprinsă, dar apoi înțelese. La urma urmei, el credea ce era mai rău despre ea. Probabil îl șocase faptul că fusese amabilă cu mătușa lui, se gândi ea ironic.

— Ce idee năstrușnică! Regret să te contrazic, Lord Locke, chiar regret, dar se întâmplă să agreez persoanele mai în vârstă. Sunt singurele care nu încearcă să intre în competiție cu mine ori să aibă anumite avantaje pe de urma prieteniei cu mine. Te asigur că mă voi înțelege foarte bine cu mătușa ta. Nu trebuie să te îngrijorezi că îmi voi folosi limba ascuțită împotriva ei. Împotriva ta însă...

— Am prins ideea, nu trebuie să-mi explici, o întrerupse el, dar ceva mai indulgent de data asta. Urcă-te odată în trăsură! Cu cât ajungem mai repede, cu atât mai bine!

— Ce ciudat că, în sfârșit, suntem de acord, îi răspunse ea îndreptându-se spre ușă.

Capitolul 7

Ophelia avea un obicei foarte supărător, căci îi plăcea să aibă mereu ultimul cuvânt. Desigur, și el avea același obicei, de aceea îl deranjase.

Raphael începuse să aibă îndoieli. Ei bine, avusese și înainte, dar, la naiba, văzând-o pe femeia asta interacționând cu mătușa lui, era cel puțin surprins. Era al naibii de tulburătoare atitudinea amabilă a Opheliei, căci contrazicea tot ce știa el despre ea. Observase și mătușa lui acest lucru, ba chiar făcuse un comentariu în avantajul lui când îi spusese lui William că nu credea că avea să lipsească mult.

Explicația Opheliei păruse destul de rezonabilă, ba poate prea rezonabilă. Îl făcea să aibă îndoieli pe care nu ar fi trebuit să le aibă, căci știa cât de vicleană putea fi. Nu o cunoștea însă suficient de bine pentru a-și da seama când era sinceră sau când mințea. Dacă se gândea mai bine, Ophelia trebuia să fie o mincinoasă înnăscută, altfel nu putea să scape nici măcar de jumătate dintre acuzațiile care îi erau aduse.

Cu o seară în urmă, îi trimisese Sabine o scrisoare, obținând permisiunea mătușii lui ca unul dintre lacheii ei să o livreze și să se întoarcă apoi cu un răspuns. Sabrina o cunoștea pe Ophelia mult mai bine decât el întrucât, când mersese la Londra, stătuse la familia Reid. Cineva îi spusese că mătușa Sabine și mama Opheliei erau prietene din copilărie. Oricum ar fi fost, era sigur că ea știa mai multe decât el despre răutățile Opheliei, iar înainte să-și înceapă demersul de a o schimba, voia să afle totul despre ea. Spera ca Sarina să-i răspundă cât mai repede.

Își petrecură încă o zi lungă călătorind prin Durham, până departe în Northumberland, spre reședința bunicului său. Nu era un moment potrivit al anului pentru a călători spre nord. De fapt, era un moment nepotrivit al anului ca el să conducă o trăsură.

Îi ceruse mătușii lui să pregătească un coș cu mâncare pentru doamne, ca să nu fie nevoit să oprească pentru prânz. Îi oferise și lui niște mâncare, deși îi fusese cam greu să mănânce cu mânușile puse. Își dorea să poată opri la cel mai apropiat han chiar și numai o clipă, pentru a se putea încălzi. Cu cât înainta spre nord, cu atât zăpada era mai abundentă, iar vântul mai înțepător.

Însă nu mai existau alte hanuri, iar el știa asta. Reședința se afla, într-adevăr, în mijlocul pustietății, departe de orice altă așezare umană. Ajunseră târziu, la amiază, iar fumul ce ieșea prin cel puțin unul dintre hornuri îl asigură că îngrijitorul se afla în reședință și că în curând avea să-și alunge frigul din oase. Dar, înainte să se poată bucura de căldură, trebuia să aibă de-a face cu furia Opheliei, care, pentru prima dată, avea să fie justificată.

Încercând să scape de o confruntare neplăcută, deschise ușa trăsorii.

— Ar fi bine să vă grăbiți înăuntru, doamnelor, le îndemnă el. Aici este foarte frig.

— A fost foarte cald în trăsură, se plânse Ophelia. Deși nu eram deloc obosită, am adormit din cauza căldurii.

Cu ajutorul lui, fu prima care coborî. Nu se grăbi, așa cum sperase el. Privi conacul impresionant și întrebă îmbufnată:

— Unde suntem *acum*? La casa altei mătuși?

— Nu, aceasta îmi aparține.

— Dar de ce ne-am oprit aici? Cu siguranță, acum suntem suficient de aproape de Londra încât să putem ajunge până la lăsarea serii.

— Suntem foarte departe de Londra, draga mea! Bine ai venit la Alder's Nest!

În timp ce încerca să asimileze ideea, ea se încruntă și mai tare când privi terenul arid care se întindea cât vedeai cu ochii. Când Raphael vizitase locul acela în timpul verii, peisajul era mirific, totul fiind verde. Acum însă decorul era mai degrabă dezolant.

— Sper că mai ai câțiva servitori aici, spuse Esmeralda în timp ce cobora din trăsură cu ajutorul lui. Nu gătesc! îl avertiză ea.

— Stai liniștită, mătușă Esme. Este aici un îngrijitor care a păzit locul ani întregi, unul dintre cei angajați de tatăl tău. Soția lui este menajera și gătește când mă aflu la reședință. Cred că are câteva fiice.

Până diseară sau cel mai târziu mâine-dimineată, vom avea suficient personal.

Esmeralda încuviință și se îndreptă spre ușa pe care o deschisese Bartholomew Grimshod, îngrijitorul între două vârste. Fu urmată de camerista ei drăguță, care îi zâmbi mulțumită lui Raphael când trecu pe lângă el. El însă abia băgă de seamă, căci în acel moment se gândea la Ophelia.

Frumusețea londoneză stătea nemișcată, încă nevenindu-i să creadă.

– De ce mi se pare că vom sta aici mai mult timp? întrebă ea.

– Pentru că așa este.

– Ce nenorocit ești! Îți poruncesc să mă duci la Londra, așa cum mi-ai spus!

– Poți porunci cât vrei! Eu rămân aici. În plus, nu ți-am spus niciodată că te duc la Londra, ci doar că mergem în aceeași direcție, ceea ce a fost adevărat. În această direcție.

O ajută pe Sadie să coboare din trăsură. Încă adormită, camerista îi privea confuză, căci auzise puțin din ceea ce discutaseră. Ophelia o luă de mână.

– Nu intra! Plecăm!

Raphael ignoră avertizarea Opheliei și chiar se îndepărtă de ea. Probabil că nu era obișnuită ca bărbații să facă asta, pentru că o auzi pufnind furioasă. Dar el nu avea să rămână afară în frig pentru a-i răspunde la întrebări.

– Lord Locke, îl strigă ea, apoi ridică tonul. Raphael! Începu chiar să strige. La naiba, Rafe, oprește-te imediat!

El nu se opri, însă întârzie suficient în ușă pentru a-l saluta pe Bartholomew, căruia îi spuse:

– Lasă bagajele aici până când iei caii. De fapt, ia caii de aici și, momentan, du-i acasă la tine. După ce mă încălzesc puțin, te voi ajuta să cari bagajele.

– Desigur, domnule, răspunse bărbatul. Cât veți rămâne aici?

– Sincer să fiu, nu am nici cea mai mică idee, dar atât cât voi sta, voi avea nevoie de personal. Vezi ce poți face în această privință. Oh, și domnișoara care se tot agită în spatele meu... Este o situație complicată, așa că te rog să o ignori...

— Te-am auzit, izbucni Ophelia, apropiindu-se de el. Și nu voi permite să fiu ignorată!

Îngrijitorul se grăbi să facă așa cum i se spusese. Ophelia se întoarse imediat și îi porunci cameristei:

— Împiedică-l să-mi priponească trăsura!

Camerista părea și ea furioasă și, încuviințând scurt din cap, plecă după Bartholomew cu o determinare care i se citea în privire. Raphael știa că femeia nu avea să reușească, dar nu avea de gând să stea în frig și să aștepte ca și ea să afle asta.

Oftând, îi întinse mâna, sugerându-i astfel Opheliei să-l urmeze înăuntru.

— Dacă te calmezi, îți promit că îți voi explica tot imediat ce vom rămâne singuri. Nu îți voi permite să o pui pe mătușa mea într-o situație jenantă cu scandalul pe care sunt sigur că-l vei face. Așa că te rog să ai puțină răbdare să mă dezgheț. Poate că tu te-ai simțit confortabil la căldură în timpul călătoriei, dar fii sigură că pentru mine nu a fost la fel.

Se îndreptă spre salon, fiind convins că avea să o găsească pe mătușa lui acolo. Sâsăitul Opheliei îl opri.

— Să nu îndrăznești să-mi întorci iar spatele!

Se întoarse și o privi.

— Parcă ți-am zis să ai răbdare, rosti el cu răceală. Sunt sigur că așa am spus.

— Ce te face să crezi că am răbdare? Știi că nu am, nu am deloc.

— Atunci presupun că va trebui să lucrăm și la asta, și am putea începe imediat. Fii atentă, Ophelia! Vei intra în salon, te vei așeza și vei păstra liniștea până când toate camerele vor fi pregătite, iar toată lumea se va instala.

— Și dacă nu vreau?

— Ei bine, atunci nu îți voi spune motivul pentru care te afli aici. Gândește-te, chiar nu este nevoie de o explicație...

— E ridicol! îl întrerupse ea. Păstrează nenorocitele de explicații pentru tine! Eu plec acasă!

Se întoarse să plece, dar aproape că se ciocni de cameristă, care se întorsese bombănind.

— Îngrijitorul nu a vrut să mă asculte. Respectă numai ordinele stăpânului.

Raphael auzi nemulțumirea Opheliei la auzul veștilor. Zâmbi arrogant.

– Care dintre voi ar fi condus trăsura dacă oamenii mei mi-ar fi ignorat ordinele?

Ophelia se întoarse și-l privi mânioasă. El ridică din umeri și adăugă:

– Dacă vrei o explicație, și există una foarte pertinentă, îți sugerez să faci așa cum îți spun, deoarece chiar nu trebuie să mă justific. Desigur, nu știi nimic despre asta și vei dori să afli, dar sunt sigur că vei reuși să nu o faci.

– Doar nu vorbești serios! spuse ea.

– Răbdarea este o virtute. Cum tu nu ai nici una – răbdare sau oricare altă virtute –, voi încerca să te învăț mai întâi ce este răbdarea. Exercițiul, draga mea, începe acum.

Capitolul 8

Ophelia încă fierbea de mânie. Vicontele era nebun! De ce nu-i spusese nimeni asta mai devreme?

Ophelia privi spatele lui Raphael în timp ce stătea în fața focului, încălzindu-și mâinile. O ignora complet, de parcă nu ar fi existat în încăpere. Ea stătu acolo în salon, învățând ce e răbdarea, preț de ce i se păru aproape o oră, fără să adreseze vreun cuvânt cuiva.

Imediat ce se încălzise, Esmeralda urcase în camera ei. Înainte să plece, îi adresase numai câteva cuvinte Opheliei, care stătea acolo tăcută:

– Nu te bosumfla, dragă, nu-ți stă bine! Dacă îți vei juca bine cărțile, vei ieși învingătoare.

Ce voise să spună? Nu o întrebasese deoarece Raphael era în cameră. Avea să afle mai târziu, când urma să rămână singură cu bătrâna, deoarece era limpede că ea știa ce se petrecea. Oare mătușa lui Raphael era de acord cu ceea ce făcea el? Așa se părea, dar Ophelia spera să nu fie. I-ar fi prins bine să aibă de partea ei pe altcineva în afară de Sadie. Însă, până ce avea să primească explicația promisă, intenționa să păstreze tăcerea, deși o enerva la culme.

Cele două cameriste plecaseră în aripa servitorilor. Sadie se întorsese să-i spună că i se pregătise camera, dar Ophelia pur și simplu îi făcu semn cu mâna. Nu avea să plece nicăieri până când Raphael nu avea să îi explice, însă dracul ăla împielit o făcea să aștepte, fără îndoială în mod intenționat, mai mult decât era necesar.

Fierbea. Clocotea. Niciodată nu mai fusese atât de furioasă. Se gândea la modalități de a-l face să plătească pentru îndrăzneala lui. Fără să-l întrebe din nou, încerca să își dea seama care era motivul pentru care se afla acolo, deși nici nu știa exact unde se afla.

Mai devreme, când privise pe geamul trăsurii, se întrebasese vag de ce călătoreau printr-o zonă atât de pustie. Rareori zărise câte o casă, apoi nu mai văzuse nici una, dar se gândise că Raphael probabil

cunoștea niște străzi lăturalnice pentru a ocoli traficul aglomerat din Londra. Din ce văzuse afară – doar orizontul pustiu –, casa aceea era singura pe o distanță de kilometri întregi, așa că nu-i era cu putință să ghicească unde se afla.

Dar avea ea să afle ea unde erau și ce plănuia acel bărbat care o adusese acolo în loc să o conducă acasă. Era atât de plin de sine încât crezuse că... Care era motivul lui?

Singurul motiv la care se putea gândi era cel deja obișnuit, și anume că o dorea pentru frumusețea ei, precum toți ceilalți bărbați, și că, datorită prestigiului familiei lui, putuse să o răpească și să creadă că avea să scape nepedepsit. Să o compromită? Să o convingă că o iubea, când de fapt nu era posibil?

– Astăzi am învățat să avem răbdare?

Privirea albăstruie a Opheliei se întoarse spre Raphael, care stătea în continuare cu spatele. Ce ton arogant folosisese! Știa că el deținea controlul. Nici măcar nu se întorsese cu fața spre ea pentru a o întreba.

Bătoasă, cu toată furia pe care o simțea, izbucni:

– Nu. Nu am învățat!

– Păcat.

El se îndreptă spre ușă, vrând să iasă din încăpere.

Pentru un moment, îl privi nedumerită. Chiar voia să plece!

Ophelia sări în picioare, încercând să se așeze între el și ușă, însă masa din fața canapelei pe care stătea fusese trasă mai aproape când îi fusese adusă o tavă cu mâncare. Nu mâncase nimic, însă acum genunchii i se lovira de masă, făcând ca o ceașcă de ceai și o farfurioară să cadă pe podea.

Raphael se opri imediat.

– Ești bine? întrebă el, părând chiar îngrijorat.

– Da... nu, nu sunt.

Ea se referea la mânia ei, nu la lovitura ușoară a genunchilor, dar el răspunse cu un oftat.

– Așază-te! Presupun că putem exersa răbdarea și în altă zi.

Nu avea să-l contrazică, deși îi înțelesese greșit răspunsul, nu acum când începuse să se răzgândească în privința refuzului de a-i explica motivul pentru care se afla acolo. El se așează pe aceeași

canapea pe care stătea și ea, dar la celălalt capăt. Apoi se întoarse cu fața spre ea în timp ce Ophelia se așeza la loc.

— Acum îmi vei spune de ce mă aflu aici, și nu la Londra?

— Da. Noi vom...

— Știam eu! îl întrerupse ea brusc. Plănuiești să mă compromiți pentru a mă obliga să mă mărit cu tine. Ei bine, nu voi...

Se opri când el începu să râdă. Chiar părea amuzant. Dacă nu ar fi fost atât de furioasă, s-ar fi simțit foarte stânjenită pentru că fusese departe de adevăr. Îi confirmă repede acest lucru.

— Dumnezeu mare, de unde a apărut ideea aceasta îngrozitoare? întrebă el.

Mai calmă, îl întrebă:

— Ce alt motiv ai putea avea pentru a mă aduce aici?

— Îți explicam asta înainte să mă întrerupi. Dacă tot a venit vorba, te asigur că prezența mătușii mele va garanta faptul că șederea ta aici nu va fi marcată de scandal. Nu vei fi câtuși de puțin compromisă, îți promit!

— Până când tata va afla despre această jignire, presupuse ea.

— Ce fel de jignire, draga mea? Că ai fost invitată de familia Locke în vizită? Că sunt interesat personal de inițierea ta în acest sezon? Cred că deja a aflat. I-am trimis un bilet imediat ce am părăsit Summers Glade.

— O vizită? Fără să mă întrebi?

— Ai fi refuzat?

El părea să aștepte un răspuns. Ea se bucură că-i putu da unul complet diferit.

— Da, aș fi refuzat.

— Dar tatăl tău?

— Nu, el m-ar fi împins afară pe ușă, răspunse ea, fără să își poată ascunde amărăciunea din glas.

Își dori imediat să fi păstrat acest gând pentru ea când Raphael spuse arogant:

— Exact cum bănuiam.

Îl privi mânioasă și îi aminti:

— Dar tu de permisiunea mea aveai nevoie!

Răspunsul ei nu-i alungă aroganța, ba chiar zâmbi și o corectă:

– Nu, de fapt, așa cum ți-ai dat seama după prima logodnă cu prietenul meu Duncan, este nevoie doar de permisiunea părinților tăi. Sigur te gândești că este nedrept, dar asta nu înseamnă că este mai puțin adevărat.

Se întorsese la aroganța și îngâmfarea care-l caracterizau. Blesmatul se bucura când îi spunea cât de puțin control avea asupra propriei ei vieți.

– Nu este chiar casa familiei tale asta, observă ea. Și unde naiba suntem?

– Northumberland.

– Asta este aproape de Scoția!

– Nu e chiar atât de aproape. Este un district mare, dar, da, se află la granița cu Scoția.

– Asta înseamnă că l-ai mințit pe tata când i-ai scris? spuse ea triumfătoare. Familia ta nu locuiește aici. Când îi vei spune adevărul...

– Încă nu ai aflat adevărul, Ophelia, o întrerupse el, părând în cele din urmă deranjat de atitudinea ei. Când îți vei revedea tatăl, să sperăm că vei avea o altă perspectivă asupra lucrurilor.

– Vrei să spui că *tu* speri, rosti ea tot cu aroganță.

– Nu, replică el prudent. Cred că m-am exprimat bine prima dată – nu vei pleca de aici până când nu-ți vei schimba comportamentul.

Gândul acela îi tăie respirația.

– Nu mă poți ține prizonieră aici.

– De ce nu?

Răspunsul o surprinsese atât de tare, încât se ridică în picioare și strigă la el:

– Pentru că nu ai nici un drept!

– Mereu exagerezi astfel?

– Mă scoți din minți!

El nu fu impresionat de furia ei.

– Nicidecum! Și te-aș ruga să purtăm această conversație fără a dramatiza, așa că ia loc, comportă-te cuviincios și vei afla că există un motiv întemeiat să te afli aici.

– Care?

– Fericirea ta, răspunse el pur și simplu. Sau vei încerca să-mi spui că mai fericită de atât nu poți fi?

Nu era nici pe departe fericită, dar asta nu îl privea pe el.

– Am eu grijă de propria fericire, mulțumesc frumos!

– Așa cum ai avut până acum? Controlând viețile altora? Asta te face pe tine fericită? Sau îți place să-i faci pe alții nefericiți? Oh, stai, ești fericită când împrăștii zvonuri care nu au nici un miez de adevăr. Cred că asta te extaziază!

Ea simți cum se înroșește. În apărarea ei, spuse:

– Nu știi nimic despre asta, doar ce ai auzit de la alții. Dar ce legătură are cu fericirea mea? Și de ce ești tu interesat de ea? Ba, mai mult, cum crezi că mă poți face tu fericită de vreme ce te disprețuiesc?

– Oare?

Îl privea plină de neîncredere.

– Nu erai sigur? Aveai îndoieli? După toate răutățile pe care mi le-ai spus la Summers Glade?

El ridică din umeri.

– Nu văd nimic rău în a te avertiza să nu răspândești zvonuri despre mine și Sabrina.

– Ai presupus că voi face asta, deși nu intenționez. Doar încercam să o ajut, pentru a nu suferi. Chiar am crezut că te culci cu ea, având în vedere atenția pe care i-o acordai. Și dacă eu am ajuns la concluzia asta, ar fi făcut-o și alții. În loc să îmi spui că greșesc, m-ai amenințat că mă vei distruge dacă voi mai menționa asta.

– Și pe bună dreptate, având în vedere reputația pe care o ai!

– Ne învârtim în cerc, nu? îi răspunse ea pe un ton sec. Dar deja am stabilit că tu, personal, nu poți contribui la fericirea mea. Așa că mâine mă vei duce acasă.

Nici măcar nu luă în considerare propunerea ei.

– Nu, nu prea cred. În plus, nu am spus niciodată că te voi face fericită. În schimb, te voi ajuta să-ți găsești propria fericire și să fii împăcată cu tine.

– Sunt împăcată cu mine! izbucni ea.

– Da, așa pari, replică el, ridicându-se.

– Unde pleci? întrebă ea.

– Să iau cina și să dorm. Am sentimentul că mâine va fi o zi epuizantă.

– Dar nu ai terminat explicația!

El ridică din sprâncene.

— Oare? Ei bine, iată explicația pe scurt, draga mea. Te vom transforma într-o femeie amabilă, politicoasă, pe care oamenii o vor dori în preajma lor. Se vor bucura de compania ta nu datorită frumuseții tale extraordinare, ci datorită blândeții și candorii tale. Când vei reuși să mă convinge că am reușit, *atunci* te voi duce acasă.

Capitolul 9

Întâlnirea lui cu Ophelia decursese mai bine decât se așteptase, se gândi Raphael în timp ce stătea întins pe patul de stejar sculptat din dormitorul principal. Faptul că o redusese la tăcere pe Ophelia Reid nu rezolvase nimic, dar cu siguranță îl amuzase. Cel puțin îl ajutase să scape de compania ei pentru restul serii.

Și ea mersese la culcare. Se asigurase chiar el de asta înainte de a se retrage. La urma urmei, ea ar fi putut fugi în noaptea rece, indiferent cât de stupid ar fi fost gestul, doar pentru a-i face în ciudă. Cu toate astea, nu putu să se bucure de un somn odihnitor, așa cum sperase.

Nu ar fi trebuit să permită ca furia ei să îl facă atât de defensiv încât să nu îi spună totul. Nu intenționase să țină secret pariul pe care-l făcuse cu Duncan. Dar oare avea ea nevoie să afle că acea misiune de a-i schimba temperamentul pornise de la un pariu? Nu, nu avea. Ceea ce îi spusese trebuia să fie suficient pentru a reuși. Asta, când avea să nu mai fie atât de furioasă și să recunoască faptul că temperamentul ei era deranjant pentru toată lumea, cu excepția ei, desigur. Duncan avusese dreptate. Ea era de părere că nu avea nici un motiv să se rușineze și că nu era nimic greșit în modul ei de a se comporta. Poate că nu stătuse niciodată timp să-și analizeze acțiunile și să vadă cum sunt percepute de ceilalți. Dumnezeu mare, oare încerca să-i găsească scuze? Îndoielile alea nenorocite iar își făceau loc în mintea lui.

Nu se gândise că frumusețea ei nemaivăzută avea să fie atât de greu de ignorat. Ar fi preferat să o admire, în loc să nu o poată suferi. Ar fi preferat să o reducă la tăcere cu un sărut în loc să... De unde dracu' apăruse gândul ăsta? Știa de unde. În seara aceea, apelase la ultima fărâamă de voință pentru a nu-i permite să observe cât de atras era de ea. Însă era sigur că simțea doar atracție fizică. Acum că știa care era motivul îndoielilor, putea să avanseze...

„Da, va funcționa”, își spuse el sec. „Pur și simplu nu o privi!” Astfel, avea să realizeze multe.

Se întoarse și dădu cu pumnul în pernă, dezgustat de gândurile care îi furaseră somnul.

– De ce faci asta?

Raphael nu se opri în drum spre masă și nici nu o privi pe Ophelia, care stătea acolo singură. Îl zări imediat ce intră în încăpere. Se întrebă cât timp îl așteptase. Pe farfuria ei se mai afla doar o felie de pâine prăjită.

– Te deranjează dacă mănânc înainte de a-ți răspunde?

– Da, mă deranjează.

– Atunci aceasta este o ocazie excelentă pentru a exersa lecția de ieri, nu?

Auzindu-i vocea, Nan intră cu un platou pentru micul dejun. Ea și mama ei, Beth, ajunseseră la timp cu o seară în urmă pentru a servi o cină rece. Erau oameni simpli de la țară, care se bucurau să poată da o mână de ajutor.

– Micul dejun e sărăcăcios, îi spuse ea în timp ce îi așeză platoul în față. Tata a mers la piață pentru a umple cămara, dar probabil că se va întoarce diseară târziu sau mâine. Are câteva provizii care ar trebui să ajungă câteva zile, dar nu e nimic special.

– Nu trebuie să-mi ceri scuze. Raphael îi zâmbi fetei. Știu că vizita noastră a fost neașteptată.

Nan încuviință și se grăbi înapoi în bucătărie. Ophelia bătea cu degetele în masă. El observă.

– Nu aş numi asta răbdare, se adresă el musafirei lui.

– Te-am avertizat că nu am deloc. Este unul dintre defectele mele, pe care nu mă deranjează să le recunosc. Nu am absolut deloc răbdare.

Măcar pentru moment, tonul ei era moderat.

– Recunoști că este un defect. Nu ți-ar plăcea să scapi de el?

– Sigur că mi-ar plăcea, dar nu am nevoie de ajutorul tău pentru asta, replică ea.

Întinse unt pe o felie de pâine proaspătă și puțin prăjită.

– Câți ani ai? 18? 19? Încă nu ai învățat să ai răbdare? Chiar ai nevoie de ajutor. Nu mă deranjează să-ți fiu profesor.

– Să joci rolul diavolului, nu-i așa?

O privi zâmbind.

– Mi s-a spus mai rău de atât și, da, sunt convins că vei crede ce este mai rău când vom termina. Între timp, vei accepta cu grație ajutorul meu.

Ea pufni.

Zâmbetul lui se transformă în râs.

– Foarte bine, fără grație.

Îl privi. El ridică din umeri și o ignoră din nou, sau cel puțin asta încerca. Măcar mâncarea îi dădea un motiv să nu se uite la ea. La naiba, era radioasă în acea dimineață în rochia ei din voal roz cu mov, cu părul perfect aranjat, cu cărlionți pe frunte și bucle perfecte la tâmpile. Se întreba dacă exista vreun moment când nu arăta încântător. Furia cu siguranță nu îi lua din frumusețe.

După câteva minute, timp în care continuase să bată cu degetul în masă, întrebă:

– Unde este mătușa ta?

– Cu siguranță, încearcă să se ascundă de proasta ta dispoziție.

– Chiar trebuie să mă insulti cu fiecare cuvânt pe care mi-l adresezi? izbucni ea.

– Asta am făcut? Mă întreb de ce.

Văzu cum i se înroșesc obrazii. Era evident. Se întrebă de ce nu purta machiaj pentru a obține acel efect – nu, era mai bine că nu o făcea. Era mult prea frumoasă chiar și așa.

Nu îi răspunse imediat.

– Îi stă în obicei să nu coboare înainte de prânz. Sunt sigur că s-a trezit. Însă îi place să petreacă diminețile singură în camera ei, brodând. Și îi place foarte mult să citească. Pentru asta, preferă singurătatea. Probabil unul dintre cuferele ei era plin cu cărți, nu am nici o îndoială.

– Nu aveam nevoie de atât de multe informații, mulțumesc!

– Nu ești obișnuită cu discuții simple, care nu te au pe tine în centrul lor?

Se înroși chiar mai tare. Aha! În sfârșit, ceva care îi alungă strălucirea diafană și o făcea să pară mai normală. Acum era limpede că din acest motiv nu se machia. Dacă ar fi făcut-o chiar foarte puțin,

ar fi părut ca o iritație pe obrajii ei pali. Pentru a-și lua gândul de la înfățișarea ei, spuse:

– Te gândeai să o atragi de partea ta? Nu te deranja. Este de partea mea, fără îndoială.

Ea nu negă.

– Nu cred că este de acord cu ceea ce faci.

– Nici nu trebuie. Știe că am aprobarea părinților tăi, ceea ce este suficient pentru ea. *Ar trebui* să fie și pentru tine.

– Aprobare pe care ai obținut-o în mod nesincer, profitând de considerația ridicolă pe care tatăl meu o are pentru titluri mai mari decât al lui.

El simți amărăciunea din tonul ei și își dădu seama că nu era prima dată când vorbea așa despre tatăl ei. Se părea că nu-și plăcea tatăl prea mult. Probabil nici contele de Durwich nu o iubea prea mult, având în vedere că încerca să o împingă spre o căsătorie pe care era evident că ea nu și-o dorea.

Nu așteptă un răspuns și păstră tăcerea câteva minute. Nici măcar nu mai bătea în masă. Îl fixa cu privirea, ceea ce-l făcu să se simtă puțin stânjenit. Flirtase cu el fără nerușinare la Summers Glade înainte să se logodească din nou cu Duncan. O avertizase că bărbații din familia lui sunt cei care curtează și că nu tolerează să fie curțați de femei avide după căsătorie. Era limpede că fusese atrasă de el, altfel nu ar fi fost atât de îndrăzneată. Însă asta se întâmplase înainte de perdaful pe care i-l trăsese din pricina furiei pe care i-o provocase insinuând că se culca cu Sabrina.

Îi vorbise foarte dur, iar de atunci nu-l mai putea suferi. Nici el nu o plăcea, iar faptul că nu se agreau avea să facă acea misiune și mai dificilă pentru amândoi. Însă nu voia s-o determine să-l privească într-o lumină mai bună doar pentru a-și ușura sarcina. Nici gând! Îi era deja destul de greu să-i ignore frumusețea chiar și fără să-i facă ea ochi dulci.

– Dacă ai terminat micul dejun, rosti ea în cele din urmă, mi-ar plăcea să primesc un răspuns la întrebarea mea.

Terminase de mâncat numai pe jumătate, dar pusese atât de multe întrebări la care de fapt el nu-i răspunsese, încât o întrebă:

– Care dintre ele?

– De ce îmi faci asta?

— Ah, tot asta. Din foarte multe motive.

— Dă-mi numai unul!

— Le ești antipatică tuturor, mai puțin numărului impresionant de bărbați care încă nu au descoperit că ești o scorpie.

— Nu sunt scorpie. Asta însă nu are de-a face cu tine, așa că dă-mi alt motiv!

— Foarte bine, mi se pare foarte ciudat că o persoană atât de frumoasă ca tine poate fi atât de nefericită. Mi-am luat angajamentul să schimb asta, să fie fapta mea bună din acest an, să zicem așa. Și nu sunt de acord cu răspunsul tău la prima mea întrebare. Îmi pasă de cei discreditați, mereu mi-a păsat și am încercat să îi ajut. În cazul tău, o pot face.

— Se știe prea bine că ești de partea lor, recunosc eu. Chiar și eu am auzit. Dar *nu* fac parte din această categorie. Și faptul că insinuezi...

— Sigur că ești, draga mea, o întrerupse el calm. Spune-mi o persoană care te place, în afara părinților tăi și a șirului de idioți despre care am vorbit mai devreme.

— Camerista mea, spuse ea părând mai degrabă triumfătoare pentru că reușise să-i ofere un răspuns.

El își dădu ochii peste cap.

— Cameristele nu se pun la socoteală.

— Du-te la naiba! spuse ea și îl surprinse când se ridică de la masă.

— Unde pleci?

— Voi merge acasă, îl informă ea fără să privească înapoi.

El începu să râdă. Asta o făcu să se oprească înainte să ajungă la ușă.

— Vorbesc serios, replică ea și se întoarse spre el, în cazul în care se îndoia. Voi găsi pe cineva care să mă ajute să ajung înapoi la Londra.

— Sunt sigur că vei reuși, dar probabil că nu înainte de lăsarea serii. Și apoi ce vei face? Vei îngheța sau, chiar mai rău, te vei rătăci și te vei transforma în gheață.

Rămase acolo nemișcată. Lui i se făcu milă de ea și îi spuse:

— Întoarce-te, ia loc, și îți voi spune de ce nu este o idee bună. Pof-tim, mai ia o felie de pâine, adăugă Raphael, iar ea trecu pe lângă el, îndreptându-se spre celălalt capăt al mesei.

Ophelia îl ignoră. Ridică scaunul de pe care se ridicase și îl lovi de podea pentru a-i arăta cât de furioasă era, ca și cum el nu și-ar fi dat seama, apoi se așează serioasă.

— Te ascult, bombăni ea.

El abia se putu abține să nu rădă din nou. Reuși să se controleze, dar pentru asta trebui să muște din felia de pâine pe care o ținea în mână. Gestul lui o făcu să mai aștepte un moment răspunsul, deși stabiliseră deja că nu avea răbdare. Comportamentul ei teatral era însă amuzant, deoarece era real, nu prefăcut. Raphael avea sentimentul că astfel ea reușea să obțină ceea ce își propunea. La lista defectelor ei, avea să adauge că era răzgâiată.

— Ei bine? spuse ea pe un ton mult mai rece.

Cu ochii în farfurie, îi răspunse:

— Am uitat să-ți spun cât de îndepărtat este Alder's Nest? Bunicul meu a cumpărat bucata asta de pământ în pustietățile din Northumberland tocmai pentru că se afla foarte departe de orice altă localitate. Pe lângă asta, și-a construit casa chiar în mijlocul ei.

— De ce? întrebă ea cu adevărat curioasă.

— Este o întrebare excelentă, pe care și-a pus-o și familia mea de nenumărate ori. Intenția lui a fost să aibă un loc unde să se poată retrage, iar familia lui să se gândească de două ori înainte să-l viziteze. Nu l-a deranjat să recunoască asta. Pe atunci, casa lui era plină de copii gălăgioși.

— Nu cred că avea nevoie de un loc atât de fastuos pentru a fugi departe.

— Sigur că nu, dar, la urma urmei, era duce, zise el zâmbind. Nu i s-ar fi potrivit o reședință modestă.

— Își ținea amanta aici, nu? întrebă ea pe un ton batjocoritor.

Bine că înghițise duminicatul de pâine, altfel s-ar fi înecat!

— Dumnezeule, modul tău de a gândi este de neînțeles! Nu, își adora soția și copiii! Niciodată nu a stat departe de ei mult timp. Pur și simplu, o săptămână sau două pe an, avea nevoie de singurătate și de liniște.

Ea ridică din umeri cu nonșalanță, ca și cum nu l-ar fi insultat pe el și pe familia lui cu speculația ei nefondată.

— Doar am presupus.

— Nu, a fost o demonstrație a reputației tale de scorpie.

Tresări.

— Ba deloc!

— Având în vedere că nu îmi cunoști familia și cu siguranță nu mi-ai întâlnit niciodată bunicul, afirmația ta malițioasă și meschină nu prea poate fi numită supoziție. Apropo, dacă un bărbat are o amantă, nu o ține într-un loc în care îi trebuie mai mult de o zi pentru a ajunge la ea.

— Presupun că vorbești din experiență.

Iar făcea asta. Chiar nu își dădea seama? Oare se născuse atât de meschină și de răzbunătoare?

Cu siguranță, ea își dădu seama la ce se gândea el.

— Oh, haide, doar nu te aștepti să fiu prietenoasă cu tine, nu? Nici măcar nu am început să te insult. Dă-mi timp, lucrez la asta!

Raphael se abținu să nu râdă. Dumnezeuule, nu se așteptase să fie atât de isteată!

— Sigur că nu mă aștept să fiu prietenoasă... încă. La asta lucrez eu, nu am vorbit așa? Dar, da, vorbesc din experiență. Nu ai auzit că sunt un crai renumit?

— Am auzit. Dar nu am crezut.

— De ce?

— Pentru că vei fi următorul duce de Norford, răspunse ea. Asta înseamnă că vei fi suficient de precaut ca să eviți orice scandal pentru a nu-ți păta reputația.

— Ah, înțeleg! Crezi că este ceva scandalos ca un bărbat necăsătorit să aibă o amantă?

Ea se încruntă.

— Ei bine, nu, cred că mă refeream la un bărbat însurat.

— Este în regulă, draga mea. Poți să recunoști că nu te-ai gândit deloc înainte să vorbești. Faci asta des, nu? Vorbești înainte să gândești?

Se înroși din nou. Trebuia să o enerveze mai mult pentru a-i vedea acele pete roșii de pe obraji.

Îl îngână.

— Dacă ai terminat să mă împrști cu noroi, să revenim la subiect.

— La motivul pentru care nu ar fi o idee bună să pleci?

— Ei bine, și la asta. Doar nu te aștepti să cred că această casă este atât de îndepărtată încât nu voi putea găsi pe cineva în apropiere care să mă ajute.

El chicoti.

— Nu există nimic în apropiere. Îți poți întreba pe servitori. Îți vor spune că locuința lui Bartholomew, construită pentru îngrijitor, este singura pe o rază de peste 90 de kilometri, iar cea mai apropiată piață este și mai departe. Nu ai auzit când Nan a spus că tatăl ei va lipsi toată ziua pentru că este plecat la piață?

— Este intolerabil!

— Acesta este motivul pentru care te-am adus aici în loc să mergem la una dintre celelalte proprietăți ale mele. Cel puțin aici ești liberă să cutreieri liniștită.

— Ca și cum nu aș fi încuiată cu lacăt și cheie?

— Exact.

Ea clipi.

— Nu vorbeam serios.

— Știu, dar eu vorbesc foarte serios. Cu cât realizezi mai repede cât de mult îmi doresc să te ajut, cu atât vom pleca mai curând de aici.

— Și cum propui să mă ajuti? În tonul ei se simțea sarcasmul. Vei deschide o școală de vrăjitorie? Vei răpi elevii pentru a-i aduce aici?

— Nu fi ridicolă!

— Planul tău este ridicol, dar, dacă nu există o sală de clasă în care să îți răspund, ce ai de gând să faci?

— Nu am încercat ceva atât de complicat până acum, dar ce-ar fi să o luăm pas cu pas și să vedem ce iese?

O treabă destul de dificilă.

— Având în vedere că oricum mă consideri o cauză pierdută, de ce nu recunoști că ai făcut o greșală când m-ai luat acasă la tine?

— Dacă te-aș fi considerat o cauză pierdută, nu te-ai mai fi aflat aici. Și nu, să te iau acasă nu este o opțiune. Încă.

Raphael rânji.

— Răspunsul tău la întrebarea mea legată de motivul pentru care ai decis să te amesteci în viața mea nu m-a satisfăcut. Te-ai gândit vreun pic că poate îmi place felul meu de a fi? Că nu mi-aș dori să fiu altfel?

— Prostii! Ești nefericită, iar din acest motiv te străduiești să-i faci pe toți cei din jurul tău la fel de nefericiți. Este al naibii de evident, Ophelia, chiar și un copil poate observa! Oh, Dumnezeuule, să nu îndrăznești să plângi!

Ea ieși în fugă din încăpere, ascunzându-și lacrimile care îi inundaseră ochii. El nu încercă să o oprească. Lacrimi blestamate! Punctul lui slab erau lacrimile adevărate ale unei femei, însă nu-și dorea ca ea să afle pentru a folosi asta împotriva lui. Însă nu se așteptase să-și atingă ținta când venise vorba de motivul comportamentului ei. Acum întrebarea era ce o făcea nefericită.

Capitolul 10

– Hai, opriți-vă, spuse Sadie mămoasă când intră în dormitorul Opheliei. O să vi se înroșească ochii!

Ophelia se ridică din patul în care plângea cu suspine. Nu știa exact motivul pentru care plângea, dar cumva se simți mai bine că își descărcase emoțiile.

– Roșul se va potrivi bine cu rochia asta, remarcă ea.

– Roșul nu vă vine bine nicicum. Nu este o culoare care să vi se potrivească. Ce v-a făcut să plângeți? Ieri erați atât de nervoasă încât nici nu ați vorbit cu mine, iar acum plângeți din nou?

– Nu este un bărbat amabil. Nu îmi vine să cred că m-am gândit chiar și o clipă la posibilitatea de a-mi fi soț.

– Va moșteni un titlu important, îi oferi Sadie o scuză.

– Ca și cum mi-ar păsa de asta! Titlul era pentru tatăl meu. Nu va fi de acord să mă mărit cu cineva care nu are un titlu mai mare decât al lui.

– Știți, când s-a întors în oraș, am auzit bârfe despre el și fetele cărora le-a frânt inima când a plecat. Iar asta nu doar din pricina titlului și averii, ci și a șarmului său.

Ophelia oftă.

– Cu mine nu este șarmant.

– Atunci poate că ați fost atrasă de chipul frumos al vicontelui. La urma urmei, este un bărbat arătos.

Ophelia ar fi vrut să o contrazică, dar nu putu. O enervă și mai mult faptul că un bărbat atât de frumos putea fi atât de ticălos.

– Ai avut noroc?

O trimisese pe Sadie să afle unde se afla trăsura lor. Nu crezuse că una din ele ar fi putut să o conducă, însă putea folosi caii. Însă se gândise la asta înainte se afle cât de departe în pustietate le dusesse Raphael.

— Trăsura este în grajd, răspunse Sadie. Caii însă nu, iar servitorilor li s-a poruncit să nu vorbească cu noi despre plecare.

— Nu mă surprinde. Ophelia oftă. Să știi că am rămas captive aici.

— Asta am înțeles și eu. Dar pentru cât timp?

— Până când va realiza că a depășit orice limită aducându-mă aici.

— Deci nu v-a adus aici pentru a profita de dumneavoastră?

Ophelia simți cum furia o cuprinde iar.

— Și eu am crezut același lucru, dar m-am înșelat. Nici măcar nu mă place. De aceea nu are nici un sens faptul că vrea să mă ajute.

— Să vă ajute? Sadie se încruntă. Cum v-ar putea ajuta faptul că v-a răpit? Tare aș vrea să știu!

— Intenționează să-mi arate ce persoană rea și groaznică sunt, spuse Ophelia sarcastic. Pare că nu va fi mulțumit până când nu mă voi schimba și nu voi lăsa dăre de dulceață în urma mea pe modelele lui de marmură.

Sadie râse în hohote.

— Asta v-a spus? Ce tică...

— Vorbea serios.

— Atunci trebuie să-i arătați cât de dulce puteți fi!

— Ba nu!

— Știu că sunteți prea supărată pentru a face asta, dar dacă astfel vom ajunge acasă... Ei bine, lăsați-o așa! Nici măcar nu cred asta. Sunteți sigură că nu vă iubește în secret și v-a adus aici pentru a vă curta în voie? Mi se pare că are mai mult sens. La urma urmelor, ați început cu stângul.

— Iar de atunci numai așa o ținem. A recunoscut că nu mă place, Sadie.

Sadie nu fu convinsă.

— Să știți că asta ar putea fi o strategie. Este un truc vechi.

— Care?

— Să vă facă să credeți că nu-l puteți avea, zise Sadie cu înțelepciune. Pe unii oameni asta îi face să dorească pe cineva și mai mult.

Ophelia oftă.

— La mine nu va funcționa.

— Dar el nu știe... încă.

Ophelia se încruntă. Poate că trebuia să se gândească la asta... Nu, era stupid. Pe de altă parte, explicația lui Raphael era și mai stupidă. Să o transforme? Cum ar fi putut când nu știa nimic despre ea și despre ceea ce o motiva?

Clătină din cap către camerista ei.

– Crede-mă, știu când un bărbat are sentimente ascunse. Locke mă insultă cu fiecare cuvânt pe care mi-l adresează. Îi face plăcere când îmi spune că nimeni nu mă place. Mi-a spus că sunt malițioasă și dușmănoasă. Este la fel de rău ca Mavis. Chiar m-a făcut scorpie!

– Trebuie să recunoașteți că uneori puteți fi astfel.

– Am motive! M-am săturat de atâta minciună, care a înflorit odată cu deschiderea sezonului. Atâta minciună încât nu mai pot avea încredere în nimeni, cu excepția ta și a mamei. În plus, știi că jumătate din lucrurile pe care le spun și pe care le fac sunt voite. Uneori, pur și simplu nu-mi pot controla amărăciunea.

– Știu, zise Sadie, apoi se așeză lângă Ophelia și îi puse o mână pe umăr.

– Doare.

– Știu, repetă Sadie oftând. V-am spus că ninge? Asta am venit să vă spun, zise Sadie înainte ca ea să înceapă să plângă iar.

– Da?

În alte condiții, vestea ar fi încântat-o, fiindcă adora să vadă zăpada căzând. Însă în acest moment era prea tristă pentru a se putea bucura de una dintre puținele ei plăceri. Privi spre ferestre, toate patru acoperite de draperii albe simple, care permiteau luminii să pătrundă în încăpere. Își dori să o fi lăsat pe Sadie să tragă draperiile de dimineață, în loc să îi spună să nu se deranjeze căci oricum nu era nici o priveliște care să merite.

Opheliei i se oferise o cameră pe colț, cu multe ferestre care dădeau spre vasta întindere. Era o cameră bună, dar care nu fusese neapărat destinată unei femei. Dacă Raphael fusese sincer când spusese că bunicul lui venea acolo numai pentru a se bucura de singurătate, probabil că toate dormitoarele arătau astfel. Camera nu era luxoasă, dar găsi un birou din lemn de cireș foarte frumos ornat, precum și un scaun capitonat cu catifea fină. Între ferestre și perete, se afla un fotoliu pentru citit. Pe partea cealaltă se aflau o bibliotecă și un dulap ce avea o oglindă pe interiorul ușii. Lămpile aflate

pe noptierele patului erau simple, dar răspândeau o lumină caldă seara, când erau aprinse.

Podeaua era acoperită în întregime de un covor în nuanțe de maroniu și mov, care se potrivea cu șemineul acoperit cu marmură, ceea ce îi permitea să meargă prin cameră desculță. Pe fiecare perete se aflau tablouri care reprezentau scene variate, de la copii jucându-se pe câmp la o stradă de oraș aglomerată, o femeie care părea mai degrabă tristă sau o vază cu o singură floare. Cu siguranță, reușeau să înveselească încăperea.

Pentru un bărbat care se bucura de casă doar câteva săptămâni pe an, era o extravaganță să mobilizeze complet o locuință atât de mare. Auzise că familia Locke era foarte bogată. Probabil așa era. Pentru ea, oricum nu conta. Din partea ei, moștenitorul putea să facă tot ce-l tăia capul cu banii familiei.

Se abținu să privească afară, dar apoi se îndreptă spre cea mai apropiată fereastră, dădu la o parte una dintre draperii și privi cum cădea zăpada. Fulgii erau foarte mari. Când se uită în jos, observă că pământul era aproape acoperit.

— Ce frumos! spuse ea.

Sadie i se alătură pentru a se bucura de aceeași priveliște.

— Mă gândeam că o să vă placă.

— Măcar stratul de zăpadă este suficient de gros pentru a ascunde faptul că sub ea nu se află nimic demn de privit.

— Bucătăreasa mi-a zis că este foarte frumos aici în anumite perioade ale anului, când totul înverzește. Vă imaginați cum ar fi să priviți în depărtare și să vedeți doar vegetație?

— Cred că este frumos, recunosc Ophelia, deși florile nu îi trezeau interesul atât de mult precum zăpada.

— Dacă o va ține așa, până dimineată se va așterne un covor alb imaculat, prezise Sadie.

Nu că ar fi interesat-o pe Ophelia.

— Crezi? spuse ea entuziasmată.

— Suntem departe spre nord, așa că probabil va dura o vreme. Ninge atât de tare, încât nu m-ar mira să continue peste noapte. Să vă despachetez haine mai călduroase?

Sadie o cunoștea bine. Opheliei îi plăcea să se plimbe prin zăpada proaspăt căzută dacă era un strat suficient de gros încât pașii ei să nu atingă pământul.

– Ai putea foarte bine să despachetezi totul, răspunse Ophelia oftând. Nu o lăsase pe Sadie să facă asta cu o seară în urmă, insistând că nu ar trebui să rămână. Nu cred că vom pleca, cel puțin în următoarele zile, adăugă ea, apoi se întoarse spre Sadie, deschizând larg ochii pentru ca aceasta să-i poată analiza. Nu mi s-au înroșit prea rău ochii, nu?

– Aveți de gând să vă luați iar la hartă cu el, nu? ghici Sadie.

Ophelia nu negă că mergea să-l caute pe Raphael, acum că recăpătase controlul asupra propriilor emoții.

– Spune-mi!

Camerista negă și îi spuse:

– Convingeți-vă singură! Acolo se află o oglindă care *nu* vă e dușman.

– Sadie! zise Ophelia pe un ton amenințător.

– Nu sunt deloc roșii. Păcat. Nu ar fi stricat ca el să știe că ați plâns. Sentimentul de vină poate face minuni.

– Știe, rosti Ophelia pe un ton nemulțumit. Pentru a simți vina, un bărbat trebuie să aibă conștiință, dar sunt sigură că diavolii nu au.

Capitolul 11

Deși îl căuta, iar el stătea acolo pe canapea, Ophelia nu-l zări imediat în salon, chiar dacă draperiile erau trase. Zâmbi când observă că încă ninge destul de tare.

– Te simți mai bine? întrebă Raphael.

Îl observă pe canapea, iar zâmbetul îi dispăru. El puse pe masă cartea pe care o citea și își dădu jos jacheta, probabil din cauza focului dogoritor din șemineu. Lângă el, pe canapea, se afla și Esmeralda. Camera era mare, cu trei canapele și câteva fotolii confortabile. Femeia își ridică privirea din cartea pe care o citea și o salută pe Ophelia cu o mișcare a capului.

– Bună dimineața, dragă. Încă este dimineață? Probabil că e mai târziu, pentru că deja îmi este foame. Nu iau micul dejun, iar asta înseamnă că abia aștept prânzul.

Ophelia îi oferă un zâmbet drept răspuns mătușii lui Raphael.

– În bucătărie este mare agitație, așa că probabil nu va dura mult, Lady Esme.

– Da? spuse Esmeralda, care nu o auzise prea bine. Voi merge să-i grăbesc, apoi voi aștepta în salonul de luat masa. Mă însoțești?

– Imediat, zise Ophelia puțin mai tare, însă fără a ridica tonul. Mai întâi vreau să schimb câteva cuvinte cu nepotul dumneavoastră.

– De ce mi se pare că sună amenințător? întrebă Raphael după ce mătușa lui părăsi încăperea.

– Glumești, Lord Locke, dar situația asta nu este amuzantă.

– Ba chiar deloc, având în vedere că de când ai venit aici tot ce ai făcut a fost să strigi, să comentezi și să te plângi.

– Pe bună dreptate. Sau aveai impresia că îți voi mulțumi pentru că mă ții prizonieră?

El oftă lung, iar ei nu i se păru deloc firesc.

– Vino și așază-te! Spune-mi Rafe. Toți prietenii îmi spun astfel. Ea îl fixă cu privirea, ceea ce-l făcu să zâmbească. Chiar și dușmanii

îmi spun așa. Serios! Eu îți voi spune Pheli, dacă nu te deranjează. Mai puțină formalitate între noi va...

— Mă deranjează.

— Foarte rău. Cum îți spuneam înainte să mă întrerupi nepoliticos, mai puțină...

— Chiar mă deranjează, îl întrerupse ea din nou. Deși nu-i păsa dacă îl enerva, la acest aspect nu avea să renunțe, astfel încât decise să-i explice: Așa îmi spuneau prietenii în copilărie. Cât timp am crezut că sunt prietenii mei, nu m-a deranjat deloc, dar am aflat că nu erau. Așadar, este un nume pe care îl asociez cu minciunile și cu dezamăgirea, iar de fiecare dată când îl aud, îmi amintesc de trădarea lor.

Nu se așteptase să-l lase fără cuvinte, însă el nu spuse nimic și o privi cu un amestec de confuzie și... milă? Ar fi făcut bine să n-o compătimească. Ea nu ar fi tolerat asta.

Raphael își reveni și întrebă:

— Chiar atât de neobișnuită a fost copilăria ta?

— Nu deschide acest subiect! îl avertiză ea. Vorbesc serios.

Raphael ridică din umeri.

— Ei bine, nu mă ajută. Numele Ophelia este prea pretențios și, așa cum îți spuneam, sau încercam înainte să mă întrerupi de două ori, vom obține rezultate mai multe și mai repede cu mai puțină formalitate. Atunci ce zici de Phelia? Nu, gata, știu! Phil! Cam masculin, dar...

— Bine, sări ea. Phelia este bine.

— Mă gândeam eu, rosti el și zâmbi.

Ea miji ochii, iar el îi răspunse cu o privire nevinovată. Tacticile lui erau deplorabile, dar cel puțin erau evidente. Nu încerca să o facă să cedeze, ci se folosea de afectarea lui elegantă.

Se ridică, deoarece ea nu acceptase să ocupe locul pe care i-l oferise, și întrebă:

— Voiai să vorbim despre ceva anume, așa cum i-ai sugerat mătușii mele.

— Da, dar... putem merge în foaier? Nu știu cum suporti căldura asta.

— Mă bucur de compania mătușii mele. Ea are nevoie de mai multă căldură decât noi.

— Știu. Tocmai de aceea am aprins coșul pentru jar în trăsură. Mă rog, nu mai contează. Probabil mă voi obișnui.

— Deci *poți* să faci concesii? întrebă el cu o uimire exagerată. Sunt impresionat.

— Nu e cazul. Ți-am spus că îmi plac oamenii mai în vârstă. Ascultă aici, *Rafe!* Dacă ești sincer, deși încă mă îndoiesc, ai grijă! Dacă ești sincer când spui că ai un scop precis pentru care sunt aici, ai face bine să încetezi să mă înfurii cu insultele tale de fiecare dată când discutăm.

Păru gânditor.

— Nu pari furioasă, concluzionează el.

— Așteaptă numai!

El râse.

— Ar trebui să nu mai fii atât de spirituală, Phelia. Nu ești cunoscută pentru asta.

— Sigur că nu. Dar acum nu sunt printre prieteni pentru a fi nevoită să am grijă ce vorbesc.

— Sunt de acord că nu suntem prieteni, dar cred că nu ai înțeles bine. Când ești printre prieteni, nu trebuie să fii precaută.

— Nu, am spus corect.

— A, înțeleg, ghici el. Vrei să spui falși prieteni.

— Ce isteț ești! Acum *eu* sunt cea impresionată.

El râse din nou, chiar mai tare. La naiba, ea nu încerca să îl amuze! Se întoarse să privească pe fereastră, ceea ce îi aminti de motivul pentru care venise să-i vorbească. Aștepta cu nerăbdare să meargă afară la zăpadă și voia să se asigure că nu avea să-i strice cheful împiedicând-o din cauza gândului că putea încerca să fugă.

— Dacă va continua să ningă, mâine voi merge la o plimbare. Asta voiam să îți spun.

Se întoarse pentru a-i vedea reacția. Era posibil ca el să o împiedice să iasă din casă și tocmai de aceea îi spusese ce intenționa să facă. El doar păru curios.

— De ce ai vrea să faci asta? Am crezut că toate femeile sunt ca sora mea, care refuză să iasă dacă ninge. Jură că s-ar topi.

— Nu voiam să spun că voi ieși dacă va ninge, îl corectă ea. Voi aștepta până când va înceta. Însă nu voiam să crezi că voi încerca să merg altundeva, ci doar la o plimbare.

– Deci îți place zăpada proaspăt căzută? Nu credeam că există cineva care să se bucure la fel de mult ca mine de ea. Ba chiar mă gândisem și eu să ies la plimbare.

– Nu, nu o răvăși până...

– Până ce nu o faci tu? o întrerupse Raphael.

Ea zâmbi. Nu se putu abține.

– Da, răspunse Ophelia, fără să realizeze că se înroșise.

Capitolul 12

Prânzul cu Ophelia și mătușa lui fu surprinzător de plăcut. Raphael reușise să se relaxeze și pentru o clipă nu se mai gândi la sarcina deosebit de grea pe care o avea. Nu avu nevoie să întrețină conversația. Ba, mai mult, în cea mai mare parte a timpului, fu exclus din ea.

Ophelia se simțea în elementul ei discutând despre Londra. Imediat ce află că Esmeralda mersese în oraș numai de două ori în viață, prima dată pentru debutul în societate și a doua oară pentru a se întâlni cu avocatul fratelui ei când îi murise soțul, Ophelia îi făcu o descriere a Londrei, pe care o cunoștea foarte bine. Bond Street! Dumnezeule, când două femei începeau să vorbească despre cumpărături, prezența bărbatului devenea inutilă. Descriesese însă și parcurile din oraș, evenimentele sociale ale sezonului, teatrele, chiar și palatul, pe care îl vizitase în copilărie.

La desert, el observă că discuția nu se învârtise în jurul Opheliei. Nu spusese Mavis că frumusețea asta de fată era fericită doar dacă se afla în centrul atenției, că se asigură ca totul să se învârtă în jurul ei? Și totuși, Ophelia nu vorbise deloc despre ea, ci încercase să o distreze pe mătușa lui vorbind despre lucruri care îi erau cunoscute.

Chiar râsese și o făcuse și pe mătușa lui să râdă de câteva ori. Una dintre poveștile pe care le spusese era despre mama ei.

– Mă luase să cumpărăm pălării care să se potrivească cu noua garderobă pe care o comandasem pentru sezonul acela. Luasem deja mostre de materiale, iar la mercurie aveam de unde alege. Dar proprietarul era sigur că avea în depozit exact ce căutam noi, o catifea albastră, așa că ne-a invitat să-l urmăm. Era însă un magazin vechi. Ușile nu erau destul de largi, iar mama a rămas blocată în prag.

– Glumești, așa-i, dragă? zise Esmeralda neîncrezătoare. Recunoaște!

– Nu, deloc. Are o slăbiciune pentru dulciuri, iar în timp a ajuns să i se îngroașe talia. Niciodată până atunci nu rămăsese blocată în ușă, deoarece de obicei trece prin ele invers, doar pentru a fi sigură. Însă în acea zi era distrasă și pur și simplu m-a urmat. Din nefericire, ușa era prea îngustă pentru a se strecura, iar ea s-a gândit că poate să se împingă prin ea.

– Și a rămas blocată?

– Exact! chicoti Ophelia. Bietul proprietar s-a panicat. Era singura ieșire din depozit.

Esmeralda râdea în hohote.

– Și cum s-a terminat totul?

– Ei bine, deoarece nu venea nimeni să ne ajute, am împins-o înapoi împreună cu proprietarul.

– Și ați reușit?

– Nu.

– Atunci ce ați făcut?

– În cele din urmă, mama a răgăit.

– Oh, Dumnezeu! spuse Esmeralda, ștergându-și lacrimile de atâta râs. Atâta gaz avea?

Ophelia râse din nou.

– Ne opriserăm să luăm prânzul înainte de a merge la mercerie. Pur și simplu nu avusese timp să digere tot.

Ce experiență incredibilă era să o audă pe Ophelia râzând! Ochii îi sclipeau, iar trăsăturile feței deveniseră mai puțin aspre. În timp ce râsesse, i se desprinsese o buclă blondă. Cumva, și-o imaginase alergând până la cea mai apropiată oglindă pentru a o aranja, dar ea pur și simplu o dădu discret într-o parte, apoi păru să nu se mai gândească la asta.

Era șocat, deși ea nu observă, deoarece aproape că uitase de prezența lui. Realiză însă că nu o mai văzuse niciodată simțindu-se atât de bine cum o făcuse în acea zi în casa lui. Nici nu o mai auzise vreodată pe regina de gheață râzând sincer. Nu, din acea clipă nu o mai putea numi astfel!

Începuse din nou să aibă îndoieli. Avea sentimentul că vedea o față a Opheliei pe care nimeni nu o mai văzuse. Se gândise la asta și în salon, când îl făcuse să râdă. Iar când recunoscuse că se bucura de una dintre puținele plăceri ale vieții – să lase urme de pași în zăpada

proaspăt căzută —, aproape că-l doborâse cu zâmbetul ei timid. De ce o ascundea pe această femeie vivace, amuzantă, ca nimeni să nu-i aprecieze calitățile?

Mai târziu, în acea după-amiază, lacheul Esmeraldei ajunsese cu scrisoarea de la Sabrina. Probabil că era ocupată să organizeze nunta cu Duncan, dar își făcuse timp pentru a-i răspunde imediat. Dar scrisoarea îi risipi îndoielile.

Așteptă până după cină. Poate că nu ar fi trebuit. Indispoziția lui făcu cina destul de anostă, foarte diferită de prânzul vesel pe care îl împărtășiseră mai devreme. Esmeralda merse sus de îndată ce putu, căci tăcerea o făcea să se simtă inconfortabil. Ophelia încercă să facă același lucru, dar el nu avea să o lase să scape.

— Mă însoțești în salon să bem ceva? sugeră el când ea se ridică de la masă pentru a o urma pe mătușa lui.

— Aș prefera să nu merg, răspunse Ophelia. A fost o zi lungă.

— Nici vorbă! Vino, vei avea timp să te odihnești. Acum este vremea să începem...

— Ce anume? îl întrerupse ea, devenind brusc defensivă. Disecarea mea?

— Aș prefera să o consider o examinare a motivelor. Arată spre ușă. Mergem?

Îl urmă în salon, rigidă. Se așeză pe prima canapea, la fel de rigidă. Raphael se îndreptă spre masa pe care se afla băutura, care rămăsese în același loc de la ultima lui vizită. Turnă două păhărele de coniac și se așeză alături de Ophelia pe canapea înainte să-i ofere unul. Ea îi făcu semn să-l lase deoparte.

— Foarte bine, spuse el ridicând din umeri și lăsă jos unul dintre păhărele. Am senzația că am nevoie de el mai mult decât tine.

— Pfiu!

— Știi, spuse el gânditor, dacă vei adopta atitudinea asta defensivă, nu vom ajunge nicăieri. Presupun că îți dorești să te întorci la Londra cât mai curând.

— Așa este. Dar toată șarada asta a fost ideea ta, nu a mea, așa că hai să terminăm odată!

— Foarte bine. Am o listă a greșelilor tale, Phelia. Nu le voi menționa pe toate, altfel vom sta aici toată noaptea, ci vom discuta despre ele pe rând. Astăzi vom vorbi despre una dintre principalele acuzații

care ți se aduc, așa cum eu și cei mai mulți dintre noi considerăm, și anume plăcerea ta de a răspândi zvonuri primejdioase.

— Ah, da, sunt atât de bârfitoare! zise ea rece. Mi-ai spus asta de nenumărate ori. De fapt, am răspândit numai un singur zvon.

— Trei, o corectă el.

Tresări.

— Trei? Ce alte zvonuri crezi că am răspândit?

— Răbdare, draga mea. Ți amintești? Astăzi vom vorbi numai despre zvonul pe care recunoști că l-ai răspândit, și anume defăimarea lui Duncan.

— Cine a fost rănit de zvonul că este un barbar? întrebă ea. El cu siguranță nu a fost.

— Nu mulțumită ție.

— Prostii! Oamenii trebuiau doar să-l întâlnească pentru a realiza că erau numai speculații și că nu era nimic cu adevărat barbar la el.

— Și asta ți-a dat dreptul de a-i păta numele?

— Cum am făcut asta? Numindu-l barbar? Venea din Highlands! Oricine, cu excepția tatălui meu, știe că toți cei din Highlands sunt prea puțin civilizați.

O privea fără să-i răspundă. După câteva momente, ea oftă.

— Foarte bine, este doar un mit. Evident, cei din Highlands pot fi foarte civilizați. Recunosc că, dacă nu aș fi fost atât de disperată încât nu mai știam ce să fac, nu aș fi procedat astfel.

— De ce erai disperată?

Bolborosi ceva ce el nu pricepu, așa că întrebă:

— Poftim?

— Am spus că mi-era teamă că putea fi cu adevărat un barbar. Nu sunt singura care a crezut acest mit despre cei din Highlands, să știi.

— Așadar, teama este scuza ta? Teama este ușor de înțeles.

— Nu.

Nu-i venea să creadă. Îi dăduse un motiv aproape acceptabil pentru ceea ce făcuse, iar acum nega?

— Nu?

— Nu a fost doar frica. A fost și furia. Nu am răspândit acel zvon pentru a-l răni pe Duncan. L-am răspândit pentru tatăl meu. Nu voiam să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l întâlнисem niciodată. Mi-era teamă de cine ar putea fi. Iar pe lângă asta, nici măcar nu m-au

întrebat dacă vreau să mă logodesc cu el. Eram furioasă pe tatăl meu deoarece nu voia să înțeleagă! Așa că am vrut ca el să audă zvonurile și să mă scoată din logodna asta nenorocită.

— Ceea ce nu s-a întâmplat, deci presupun că nu a auzit niciodată zvonurile.

— Oh, sunt sigură că le-a auzit, doar că nu i-a păsat, răspunse ea încet.

— Nu ți-a trecut prin minte să-i spui pur și simplu lui Duncan ce simți în loc să acționezi singură și să-l insulti pentru ca el să rupă logodna?

Ophelia râse cu amărăciune.

— Și Duncan m-a întrebat asta, dar m-am temut că, odată ce mă va vedea, nu voi reuși să scap niciodată de el.

— Din cauza frumuseții tale? Detest s-o spun, draga mea, dar unii bărbați chiar apreciază bunătatea și sinceritatea mai mult decât frumusețea.

Ea își dădu ochii peste cap.

— Înțeleg de ce tu și Duncan sunteți prieteni atât de buni. Chiar gândiți la fel.

— Cum așa?

— Mi-a spus și el aproape același lucru, deși le-a numit calități veritabile pe care bărbații le preferă. Ți voi spune ce i-am spus și lui. Am primit sute de cereri în căsătorie, lucru care dovedește ce preferă majoritatea bărbaților. Cele mai multe propuneri au venit din partea unor bărbați care abia mă cunoșteau. Cum i-ai numit? O mare de idiști? Sunt total de acord.

El nu se putu abține să nu zâmbească.

— În apărarea bărbaților, în general, voi sugera că probabil cei mai mulți dintre ei au fost fermecați de tine, și pe bună dreptate. Datorită popularității tale, au considerat că este nevoie să se grăbească pentru a îndepărta competiția. Cred că din cauza asta au dat năvală să te ceară în căsătorie înainte de a avea șansa de a te cunoaște.

— Oh, desigur, iar din punctul tău de vedere, odată ce m-ar fi cunoscut, acei bărbați m-ar fi disprețuit la fel ca tine și ca Duncan. Deși Duncan a recunoscut că, dacă nu l-aș fi insultat când ne-am întâlnit, ar fi încercat să mă recâștige. După ce a dat cu ochii de mine, a fost

încântat de logodnă. Ești singurul bărbat pe care l-am întâlnit care nu a fost vrăjit de chipul meu la prima vedere.

Păru surprinsă de propriile cuvinte. Îl privi chir gânditoare, ceea ce îl făcu să se simtă inconfortabil.

– Nu trebuie să insinuezi nimic, o avertiză el. Pur și simplu nu intenționez să mă însor secolul ăsta.

– Adică niciodată?

– Exagerez, răspunse el oftând. Cel puțin nu în următorii zece ani. Tatăl meu este foarte înțeleghător în această privință, probabil pentru că nici el nu s-a însurat devreme. Astfel să nu mă împingă la însurătoare.

– De aceea ai plecat din Anglia? Deoarece fiecăre mamă din Londra te dorea pentru fiica ei?

– Faci să sune mai rău decât este, dar da, nu aveam chef de asta. Mi se părea că la orice pas aveam să întâlnesc o domnișoară care încerca să-mi intre pe sub piele. Pur și simplu mă ăturasem. Nu făcusem nici o călătorie îndelungată, așa că mi s-a jărut un moment potrivit să scap. Dar să revenim la problema noastră.

– Sigur, răspunse ea cu asprime. Ador să fiu lăută la rost! Da, să revenim la asta!

El se încruntă.

– Nu iei lucrurile în serios, Phelia.

– Oare? Poate pentru că nu văd nici un motiv să continui, având în vedere că deja am recunoscut că niciodată nu aș fi răspândit acest zvon dacă în acel moment nu aș fi avut acele sentimente de frică și de furie deopotrivă. Dar trebuie să îți mai mărturisesc ceva. Al doilea defect al meu este furia. Nu ține de mine, dar odată ce s-a dezlănțuit, nu o mai pot controla.

– Nu mă surprinde, dragă, spuse el cu răceală. Mi-am dat deja seama.

– Serios? Atunci m-ai provocat intenționat?

– Deloc. Doar că ești prea sensibilă în ceea ce privește defectele tale.

– Pentru că le detest, pe fiecare în parte.

În acea căldură sufocantă, se priviră un lung moment, până când el întrebă:

— Atunci de ce te împotrivești efortului meu de a te ajuta să scapi de ele?

— Am refuzat oare să vorbesc cu tine? Oare te-am mai trimis la naiba... în ultima vreme?

El izbucni în râs.

— Nu, nu în ultima vreme. Vrei să spui că ești gata să cooperezi? Pentru binele tău?

— Nu pentru binele meu. Doar pentru a pleca mai repede de aici. Raphael oftă.

— Nu este chiar atitudinea la care am sperat, dar e mai bine decât să nu cooperăm deloc. Permite-mi să te întreb ceva. Dacă ai avea șansa să faci lucrurile altfel, ai alege altă cale să rupi logodna cu Duncan?

— De ce nu mă întrebi, în schimb, dacă aș fi avut alternativă? Află că nu am avut. Nu ai înțeles când ți-am spus că eram *disperată*?

— Deci nu regreti nimic?

— Sigur că regret. În ciuda a ceea ce crezi, nu am făcut-o cu răutate. Nu am încercat să-l rănesc, ci doar să scap de el. Ba chiar mai târziu am recunoscut că ar fi fost potrivit. Cel puțin titlul lui l-ar fi încântat pe tata.

— Dar pe tine nu?

— Există un singur lucru pe care mi-l doresc la un soț, iar acela nu este titlul. Acesta este criteriul tatălui meu pentru a-și alege ginerele, nu al meu.

— Și care este lucrul acela?

— Nu cred că informația asta are legătură cu scopul tău, nu-i așa?

— Nu, dar m-ai făcut curios.

— Foarte rău, spuse ea cu un zâmbet afectat.

Capitolul 13

– Încă o jupă? sugeră Sadie. Am scos nasul afară, iar în dimineața asta este mai frig decât mi-am imaginat.

– Ai mai călătorit vreodată atât de departe în nord? Eu nu, dar cu siguranță este mult mai frig decât ne-am obișnuit noi. Și deja port trei! se plânse Ophelia.

– Ați găsit șosetele acelea de lână pe care vi le-am scos?

– Da. Acum încetează să te mai agiți!

– Mi-ar fi plăcut să fi luat cizmele de călărie. V-ar fi protejat gambel mai bine decât ghetuțele astea scurte de călătorie.

În cele din urmă, Ophelia zâmbi.

– Nu aveam loc pentru ele. Vrei să nu mă mai sâcâi? Voi fi bine în haina asta groasă de catifea și în pelerină. Mă duc doar la o scurtă plimbare. Dacă mi se face prea frig, mă întorc, îți promit.

Câteva minute mai târziu, se grăbi pe scări, cu pelerina ei de blană, haina albastră închisă până la gât și cu manșonul de blană prins de talie pentru a nu-l pierde. Era încă devreme. Spera să se bucure de plimbarea pe care o așteptase cu nerăbdare fără să dea peste inamicul ei.

Mai târziu, spre amiază, ar fi fost timpul potrivit pentru a continua lista ei lungă de greșeli despre care vorbise Raphael. Seara trecută fusese suficient de dureroasă. Nu-i plăcea să i se amintească de toate regretele. Nu avea prea multe, dar acelea o întristau, iar ea ura să fie tristă. Oare ce spera el? Că avea să fie nefericită și tristă, apoi – iată! – apărea o femeie schimbată? Pufni în sinea ei.

Prima lor analiză a așa-zisei ei răutăți nu fusese atât de rea precum crezuse ea. Se hotărâse să fie sinceră. Nu era mereu. Nu i se părea un defect, ci un avantaj, căci adevărul nu o ajuta mereu, însă minciunile da. Era un obicei pe care-l împrumutase de la așa-zișii ei prietenii care nu erau niciodată sinceri cu ea, flatând-o mereu și spunându-i ceea ce credeau că voia să audă. În plus, dacă ar fi fost sinceră

cu ei, aceștia s-ar fi simțit atât de jigniți încât ar fi plecat definitiv, iar ea prefera să aibă prieteni falși decât deloc, așa cum concluzionase cu mult timp în urmă.

Însă era surprinsă de faptul că decisese să fie sinceră cu Raphael. Nu știa exact de ce, poate doar pentru că părea mai isteț decât majoritatea oamenilor pe care îi întâlneau și o făcuse să creadă că el putea vedea dincolo de minciunile pe care i le-ar putea oferi. Nu că ar fi trebuit să facă asta. Avea defectele ei, toți aveau. Faptul că unele dintre ele îi influențau comportamentul nu era ceva ce putea controla. Dar le recunoscuse, iar acest lucru ar fi trebuit să fie suficient ca să poată pleca de acolo.

Când ieși și închise ușa în urma ei, constată că Sadie avusese dreptate. Nu aerul rece o deranja, ci vântul ușor, pe care poate nu l-ar fi simțit dacă ar fi strălucit soarele. Acesta însă nu-și făcuse încă apariția pentru a topi totul. Era ascuns după norii întunecați care prevesteau noi zăpezi.

Se încruntă când văzu aleea curățată care ducea de la ușa de la intrare la grajd. Fără îndoială, îngrijitorul își făcea treaba. Își ascunse mâinile în manșon și păși cu grijă prin zăpada care nu fusese călcată, în stânga casei. Trebuia să recunoască faptul că priveliștea era de-a dreptul încântătoare.

În partea aceea a casei, unde se aflau salonul de luat masa și salonul de zi, nu mai existau alte clădiri, ci numai copacii desfrunziți care arătau mult mai bine acum, cu crengile îmbrăcate în alb, dar și câțiva pini și tufe încă verzi, peste care se așezase un strat subțire de zăpadă. Și pașii ei.

Zămbi când desenă câteva cercuri largi cu pașii în jurul copacilor, apoi se opri să privească dealurile înzăpezite. Era aproape orbitor, căci zăpada era de un alb imaculat și netedă, iar aerul era înțepător.

Inspiră adânc, apoi tresări când simți pe cineva în spatele ei. Se gândi că poate era o pasăre, deși în perioada aceea a anului nu rămaseră prea multe. Biata pasăre probabil era pe jumătate înghețată și nu mai putea zbura. Se întoarse, așteptându-se să o găsească jos la picioarele ei, când îl zări pe Raphael, care făcea un bulgăre de zăpadă.

Rămase cu gura căscată. Zâmbetul lui malițios spunea totul. Aruncase cu un bulgăre de zăpadă în ea în mod intenționat. Ce copilăros!

— Ești nebun? strigă ea, dar imediat fu nevoită să se ferească de alt bulgăre care-i trecu pe lângă cap.

Se ascunse după tufișul de lângă ea, indignată, dar hotărâtă să se răzbune. Își dădu jos manșonul și luă un pumn mare de zăpadă pe care-l strânse înainte să se ridice și să-l arunce spre el. Îl lovi! Zăpada i se împrăstie pe pieptul hainei. Ea râse, dar se trezi cu zăpadă în gură. O scuipă și se ascunse iar. Voia să o învingă, dar ea îi demonstrase că nu era ușor de doborât. În plus, se putea ascunde după tufe. Îndrăzneț, Raphael rămase acolo, gândindu-se probabil că la prima lovitură avusese noroc. Avea să-i arate ea!

Râse și se ridică să arunce al doilea bulgăre. Numai că el aștepta momentul ca ea să scoată capul. Cel de-al treilea bulgăre o lăsă fără bonetă. Poate că nu era chiar o idee bună să se ascundă după tufe, fiindcă nu putea vedea ce făcea el. Se gândi că poate era mai bine să lovească și să fugă.

Se lăsă în jos după tufe, evitând lovitura lui, se ridică imediat pentru a arunca și apoi fugi. Și fugi. Alunecă, se ridică și iar alergă, râzând încontinuu.

Mai primi două lovituri în spate, apoi îl auzi strigând:

— Lașo!

Se întoarse și îi oferă un zâmbet strălucitor:

— Vino mai aproape, dacă ai curaj! îl tachină ea.

— Deci așa vrei, da?

Alergă spre ea. Ea adună repede mai mult zăpadă și aruncă spre el, apoi fugi iar, nu înainte să se bucure de zăpada care acum îi acoperea fruntea și obrazii. Râse încântată și se opri să ia zăpadă pentru încă un bulgăre, dar țipă iar când văzu că el se apropiase prea mult. Ce picioare lungi avea!

Râse și o luă la fugă, dar el ținti spre ea și nu rată. Căzură amândoi în zăpadă. Răsese atât de mult, încât avea nevoie de o pauză.

Sărutul fusese atât de neașteptat încât avu nevoie de câteva momente pentru a realiza că buzele lui erau cele care le încălzeau pe ale ei. Era șocată, suficient de tare ca să simtă din plin sărutul, asta înainte

să se enerveze. Îi plăcuse, dar și mai mult o încântase fiorul care îi cuprinse tot trupul. Simțise fluturi în stomac pentru prima dată.

Brațele ei cuprinseră firesc umerii lui. Dacă înainte i se păruse rece afară, acum, când trupul lui Raphael îl încălzea pe al ei, nu mai simțea frigul. Fețele le erau încălzite de aburii respirației, făcând-o să realizeze că buzele lui erau foarte fierbinți, în timp ce le atingeau senzual pe ale ei. Sâni i se întăriră, iar degetele i se încordară în cizme. Simți o fierbințeală în tot trupul, iar pulsul i se accelerează.

Ar fi putut continua la nesfârșit dacă nu i-ar fi atins gâtul cu degetele lui înghețate. Șocul răcelii îi trezi indignarea. Îl împinse și se ridică în picioare, scuturându-se de zăpada de pe haina de catifea. Era plină de zăpadă, desigur, cum era de așteptat, însă nu se enervă din cauza asta.

— Știam că despre asta e vorba, spuse ea pe un ton atotștiutor. Pur și simplu ar fi trebuit să mă ceri de soție. Fără îndoială, părinții mei ar fi fost încântați.

— Dar tu nu?

— Nu fi ridicol!

— Iar tu ar trebui să încetezi să faci presupuneri, ceea ce este și mai ridicol. Tot ce am vrut să văd a fost dacă ești atât de acră precum pari.

Îl privi rămas jos pe pământ într-o poziție atât de naturală, de parcă ar fi stat pe canapea. Ea se încruntă, dar apoi expresia i se transformă în mirare.

— Și sunt acră?

— Fără îndoială, răspunse el zâmbind.

Dumnezeule, o tachina! Nimeni nu o tachinase. Din cauza aerului ei de superioritate pe care îl exersase atât de mult. Pe de altă parte, până acum nimeni nu o mai lovise cu bulgări de zăpadă.

Se bucurase prea mult de moment acela pentru a-l încheia astfel, așa că se gândi o clipă la răspuns și realizează că nu ar fi trebuit să fie atât de indignată din cauza unui sărut care, evident, nu însemna nimic. La urma urmei, avea reputație de crai și era obișnuit să facă asta.

— Te-am lovit de mai multe ori, spuse ea zâmbind, acesta fiind felul ei de a recunoaște că exagerase și că își cere scuze.

— Ba nu! El râse și se ridică în picioare. Dar te-ai descurcat destul de bine. Probabil ai exersat mult în copilărie.

Ophelia înlemni.

– Nu, nimeni nu a vrut să se joace cu mine în zăpadă.

Zâmbetul îl părăsi și pe el.

– Sper că minți, Phelia.

– Da, desigur, zise ea doar pentru a schimba subiectul.

– Ba nu, așa e!

– Ți-am spus să nu intri în subiect, așa că încetează!

Plecă. În cele din urmă, totul se încheie într-o notă negativă.

Capitolul 14

Zâmbetul ei îl fascinase. Raphael avea senzația că nu o să-l uite niciodată, cum nu putea uita nici experiența avută în acea zi cu Ophelia.

Fusese un impuls să arunce cu bulgărele în ea. Își terminase micul dejun când o văzuse ieșind la plimbare și decisese să i se alăture. Ceea ce urmasse nu fusese câtuși de puțin premeditat.

Abia o recunoscuse mai târziu. Era o diferență enormă între femeia în care aruncase cu bulgări de zăpadă și cea pe care o urau toți. Nu fusese falsă. Era convins că modul în care se comportase fusese spontan. Nu încercase să-l facă să creadă că o schimbase în mod miraculos. Îi arătase numai o față a ei pe care nimeni altcineva nu o știa, o față veselă, încântătoare.

Deși nu regretase primul impuls, probabil avea să-l regrete pe al doilea. Fusese un gest prostesc să o sărute. Îi lăsase o impresie greșită, deși fusese doar o atracție naturală. Buzele îi erau pecetluite, dar râsul ei încă se auzea în aer. Și era al naibii de frumoasă! Nu ar fi putut rezista. Dar să vadă dacă era acră? Ce minciună sfruntată! Ar fi putut găsi o scuză mai bună dacă nu ar fi fost năucit de acel sărut.

O găsi singură în salon, stând în fața ferestrei care dădea spre curte. Făcuseră un dezastru acolo în timpul bătaii cu bulgări de zăpadă. Pașii lor erau peste tot și încă se vedea locul unde căzuseră când alergase după ea – oare se gândea la cât de distractivă fusese plimbarea sau la sărut? De fapt, era puțin cam arogant din partea lui să creadă că se gândea la el.

Oare la ce se gândea Ophelia de obicei când rămânea singură? La naiba, devenise mult prea interesat de ea și de lucruri care nu aveau nici o legătură cu motivul pentru care o adusese acolo.

– Ești gata pentru o nouă bătaie cu bulgări?

Nu fu surprinsă de prezența lui. Probabil îl auzise venind. Nu fu nevoită să întrebe la ce se referea.

– Deja am fost bătută, replică ea. Însă o auzi oftând, iar tonul ei fu destul de formal când adăugă: Fără doar și poate.

Sentimentul de vină! Apăru și aproape că îl făcu să se înece când o văzu mergând posomorâtă spre canapea. La naiba! De ce se simțea vinovat pentru că încerca să o ajute? Ea avea să beneficieze de eforturile lui, nu el – ei bine, el avea să câștige pariul cu Duncan, dar acesta era un lucru neînsemnat, căci realizase de curând că pur și simplu dorea să o ajute. Ceva o determinase să fie astfel, iar el voia să afle ce anume.

Se așeză lângă ea pe canapea, observând că se îndepărta de el.

– Nu mușc, să știi, spuse el destul de deranjat.

– De fapt, cred că da.

– Te referi la sărut sau că te-am bătut cu zăpadă?

– La amândouă.

Își turnă o ceașcă de ceai din ceainicul așezat pe masă. Tot acolo se afla o farfurioară cu dulciuri, căreia însă nu-i dădu atenție.

– Aș vrea și eu o ceașcă de ceai.

– Toarnă-ți singur! îi răspunse ea.

Mult mai bine. Să o vadă pe Ophelia deznădăjduită era la fel de rău ca atunci când o vedea în lacrimi.

Își turnă ceai și, ca să fie sigur că nu avea să mai ofteze, îi spuse:

– Îți voi lăsa ție dulciurile. Ești prea slabă.

Deși până atunci nu-i aruncase nici o privire, la auzul acestor cuvinte, o făcu.

– Ba nu!

– Și ești palidă, adăugă el. Nu ai nici un pic de culoare.

– Așa trebuie.

– Credeam că vrei să arăți cât mai bine.

– Nu este nimic în neregulă cu felul în care arăt. Sunt atât de frumoasă, încât este dezgustător.

Oh, auzise bine? Și pe un ton atât de amar?

– Da, destul, recunosc el nepăsător. Foarte dezgustător. Incredibil de dezgustător.

Ochii ei albaștri îl fixară.

– Nu este nevoie să insiști!

– Asta făceam? Îmi cer scuze. Să vorbim despre alt zvon pe care l-ai răspândit.

Dacă intenționase să o ia prin surprindere, nu reușise. Stătea rezemată și privea curioasă.

– Da, te rog, căci nu îmi amintesc să mai fi răspândit vreunul.

– Cred că prietena sau mai degrabă fosta ta prietenă nu ar fi de acord. Ce zicea Mavis că ai scornit despre ea? Că e mincinoasă și trădătoare?

– Nu, ea m-a numit pe mine trădătoare. Eu i-am spus că e mincinoasă în fața lui Jane și lui Edith, prietenele noastre comune. M-a provocat de prea multe ori. Mi-am pierdut cumpătul. Dar asta a fost tot. Știam că Jane și Edith nu vor spune mai departe, pentru că ele o plac pe Mavis.

– Dar pe tine nu?

Își îndepărtă privirea.

– Știu că ai auzit a doua conversație pe care am purtat-o cu Mavis. Nu, Jane și Edith nu mi-au fost niciodată prietene cu adevărat. Se prefăceau, dar nu erau.

– Te deranjează asta?

– Deloc. Nu vreau ca oamenii să mă placă. Fac tot ce pot să nu se întâmple asta.

Afirmația fu atât de ciudată încât o clipă îl lăsă fără cuvinte. Sigur că nu o credea. Dar de ce ar fi spus asta? Să se scuze?

Sublinie ceea ce era deja evident.

– Nimănui nu-i place să fie disprețuit de ceilalți dinadins. Este împotriva firii omului.

Ea ridică numai din umeri, privindu-l.

– Dacă zici tu.

Nu avea să își susțină afirmația? Enervat de atitudinea ei indiferentă, spuse:

– Foarte bine, atunci din ce motiv ți-ai îndepărta prietenii în mod voit?

– Pentru a nu fi nevoită să mă întreb dacă sunt sinceri, când știu sigur că nu sunt.

– Tu nu ai încredere în nimeni? Asta vrei să spui?

– Exact.

— Presupun că asta mă include și pe mine.

În sinea lui, spera ca ea să nege, deși nu știa exact de ce își dorea acest lucru. Nu înțelegea.

— Sigur că da. Ca toți ceilalți, și tu m-ai mințit.

— La dracu', nu am făcut-o! spuse el indignat. Am fost foarte sincer...

Râsul ei îl întrerupse.

— Mi-ai spus că mergem la Londra, nu cu aceste cuvinte, dar mi-ai dat de înțeles. Vrei să spui că asta nu e minciună?

Se înroși, simțindu-se vinovat.

— A fost o excepție, pentru a evita dramele până când aveam să ajungem aici.

— Oh, înțeleg. Și a fost un bonus faptul că m-ai împiedicat să găsesc ajutor înainte de a ajunge în locul ăsta atât de îndepărtat. O excepție sau mai multe, ce mai contează? Atât am avut de spus.

Ea se îmbujoră și mai tare.

— Îmi cer scuze că te-am indus în eroare pentru a-mi atinge scopul, dar nu-mi voi cere iertare pentru că încerc să te ajut.

— Nu trebuie să-ți ceri iertare nici pentru faptul că m-ai mințit. Cu siguranță, din comoditate. Și eu fac asta des.

— Acesta este cel de-al treilea defect?

— Nu, nu sunt o mincinoasă notorie. Dacă mint în legătură cu ceva, o fac în mod intenționat. Defectele mele — nerăbdarea și furia — nu le pot controla, dar asupra minciunii am.

— Nu ți se pare că este o trăsătură de caracter negativă?

— Nu fi ipocrit și nu-mi spune că ție ți se pare!

— Ba chiar mi se pare, dar presupun că în asta constă diferența dintre noi doi. Eu prefer să fiu sincer, tu alegi să fii nesinceră.

— Nu *prefer*, replică ea. Ba chiar mă simțeam vinovată din cauza asta, recunosc eu.

— Și de ce nu o mai faci?

— Toți din jurul meu m-au mințit. Tocmai de aceea Mavis a fost singura prietenă adevărată pe care am avut-o vreodată. Dintre toți, ea era singura în care puteam avea încredere că va fi sinceră cu mine, cel puțin așa s-a întâmplat până când am rănit-o.

— Ți-ar plăcea să vorbim despre asta? întrebă el cu precauție.

— Nu!

Nu avea să mai spună nimic. Acum că ea recunoscuse că nu avea remușcări indiferent ce minciună spusese, Raphael se întrebă dacă era adevărat ceva din tot ce îi spusese. Era un gând care-l bântuia. Dacă se hotărâse să mintă pentru a se întoarce la Londra...

— Nu am rănit-o intenționat pe Mavis, începu ea să-i povestească, apoi izbucni. Oh, Dumnezeule, vezi?

El se încruntă.

— Ce anume?

— Acesta este al treilea defect.

De data asta, îl uluise complet.

— Care?

— Nu-mi pot ține gura. Este ridicol modul în care reacționez când se lasă tăcerea!

El începu să râdă.

— Ți se pare că este un defect?

— Desigur, răspunse ea enervată. Cum te-ai simți să ai de spus o poveste frumoasă pe care vrei să o împărtășești în tihnă, dar, când se face liniște, ajungi direct la subiect? Distrugi tot ceea ce ar fi putut fi o anecdotă interesantă.

Râdea cu poftă.

— Dacă îl vezi ca pe un defect, draga mea, află că este unul minor!

— Eu nu sunt de aceeași părere, răspunse ea indignată.

— Ai o poveste de spus?

— Nu, ți-am dat doar un exemplu. Mi se întâmplă și când nu vreau să vorbesc despre ceva.

— Ah, înțeleg. Bine de știut. Zâmbi. Să ne întoarcem la Mavis.

— Mai bine nu.

— Oare e nevoie să păstrez iar tăcerea?

Îl privi. De data aceasta, reușise să-și rețină zâmbetul. Ophelia era ușor de tachinat, asemenea surorii lui, Amanda. Noul subiect pe care avea să-l abordeze era serios.

— Mavis a spus că ai distrus vieți. Afirmația ei a fost exagerată?

— Deloc. Sunt convinsă că mulți dintre bărbații pe care i-am refuzat cred că le-am ruinat viața. Duncan a fost singurul care a crezut contrariul, care a crezut că ar fi fost un iad căsnicia cu mine. Și eu am crezut la fel când bunicul lui mi-a spus ce corvoadă avea să fie traiul la Summers Glade.

Duncan fusese de acord să se însoare cu ea pentru ca Ophelia să nu fie distrusă dacă Mavis ar fi spus ce văzuse când intrase în dormitorul Opheliei. Fusese ceva nevinovat, dar, odată răspândit zvonul, cine ar fi crezut altceva? Raphael se îndoise că Duncan putea fi atât de bun, cu atât mai puțin cu ea.

– Tu chiar nu ai provocat situația aceea compromițătoare în care v-a surprins Mavis, nu? spuse el.

– Nu, dar nu-ți face o impresie greșită! În acel moment, eram gata să mă mărit cu Duncan pentru a termina odată cu toate. Hotărâsem că era suficient de bun, cel puțin pentru tatăl meu. Apoi m-am gândit – dar este evident că m-am înșelat – că Duncan avea să fie de acord după ce își revenea din șocul că l-am numit barbar. Dacă aș fi știut că în acel moment nu era hotărât să se însoare cu mine, probabil aș fi aranjat o astfel de situație compromițătoare.

Raphael rămăsese fără cuvinte. De ce naiba recunoscuse asta? Ea chiar crezuse că în acea situație ea fusese nevinovată.

– Și nu vezi nimic greșit în asta? întrebă el tăios.

– Când am crezut că, în cele din urmă, va fi mulțumit cu logodna? Nu, nu vād.

El clătină din cap dezaprobator, apoi spuse:

– Cred că nu trebuie să fii judecată prea aspru pentru asta, căci femeile au făcut dintotdeauna tot posibilul pentru a-i prinde în mrejele lor pe bărbați. Personal, mi se pare una dintre cele mai rele intrigi, dar înțelege că vād lucrurile din perspectiva unui bărbat.

– Desigur, nu mă aștept să ai o altă opinie. Dar, dacă tot suntem la acest subiect, ar trebui să știi că nu aș fi făcut asta dacă aș fi știut că nu exista nici o șansă ca Duncan să fie fericit cu mine.

Oare o putea crede? După ceea ce recunoscuse deja, presupunea că da.

– Lasă-mă să te întreb ceva, continuă ea, fixându-l cu privirea. Dacă aș fi pus la cale acele intrigi de cea mai joasă speță, așa cum le numești, cu ce ar fi fost diferite față de ceea ce faci tu aici, ținându-mă prizonieră până când îmi voi schimba comportamentul așa cum vrei tu? Ai luat singur deciziile, unele foarte importante, fără să mă întrebi dacă vreau ajutorul tău, pe care nu-l doream. Răspunde-mi, Rafe, dacă poți. Care este diferența?

Părea plină de ea, probabil gândindu-se că-l pusese la colț, de unde nu mai avea cale de scăpare.

— Văd asemănarea, dar tu ignori tabloul complet. Dacă ai fi convins un bărbat să accepte o căsătorie pe care nu și-o dorea, ați fi fost amândoi nefericiți tot restul vieții. Fără un scandal monstruos, nu ar mai fi fost cale de scăpare. Chiar vrei să compari asta cu câteva săptămâni în care nimeni nu are de suferit, nimeni nu sfârșește nefericit și după care vei pleca transformată într-o persoană mai bună odată ce vom termina?

— Du-te naibii!

El își stăpâni rânjetul.

— Poți încerca să mă tot trimiți acolo, draga mea, dar aura acestora pare că mi-e destul de bine prinsă de cap. Nu te comporta ca o învinsă.

— De ce nu? strigă ea furioasă. Ce mai înseamnă un defect în plus la lunga ta listă cu acțiunile mele detestabile? Nici tu nu ești un înger! Ești cel mai mare diavol pe care-l știu.

El scoase un sunet dezaprobat.

— Furia iese la iveală, Phelia. Este un moment potrivit pentru a lucra la autocontrol, nu crezi?

Ea zâmbi strâmb. El nu știa cum izbutea Ophelia să facă asta, când privirea ei era ca un pumnal ațintit asupra lui. În tonul ei însă se simți sarcasmul când îi spuse:

— Cum așa? Despre ce vorbeam? Ah, da, despre nenumăratele vieți pe care le-am distrus. Să revenim la asta.

Se ridică brusc de pe canapea și începu să se plimbe prin încăpere, ceea ce lui îi distrăgea atenția de la conversație. Foșnetul rochiei și modul în care se mișca...

— Cine este? întrebă ea, oprindu-se să privească portretul de pe poliță.

Își luă cu greu ochii de la ea și îi urmări privirea:

— Bunica mea, Agatha.

Se întoarse și-l privi întrebătoare, pe un ton aproape batjocoritor:

— Femeia de care încerca bunicul tău să scape când venea aici?

— Nu, este aceea la care se grăbea să ajungă acasă. Mai mult, după ce au crescut copiii, a adus-o adesea aici, pentru a fi singur cu ea.

— Îmi pare rău, rosti ea, surprinzându-l. Doar încercam să te tachinez. Dar se pare că nu mă prea pricep la asta.

Chiar părea că regreta, așa că el decise să întindă puțin coarda.

— De fapt, în spatele portretului se află o poveste. L-am observat pe artist, care încerca să se înece când treceam călare pe acolo.

— Vrei să spui că încerca să înoate.

— Ei bine, asta am crezut că face. Era o zi călduroasă, la urma urmelor. Dar nu, încerca să se înece, însă eșua lamentabil. Se tot ridica la suprafață! Nu văzuse copacul care plutea spre el. Am strigat pentru a-l avertiza. Nu m-a auzit, iar copacul l-a tras la fund.

— L-ai salvat, nu?

— Spre furia lui, răspunse el râzând. După ce a încetat să tușească și să scuipe apa pe care o înghițise, chiar a vrut să mă lovească. Apoi a început să-și verse oful și să-mi spună că i-am făcut un mare deserviciu. S-a dovedit că era atât de dedicat artei lui, încât refuza să picteze altceva, astfel încât murea de foame, căci nimeni nu-i cumpăra tablourile. Amărâtul locuia într-un sătuc unde nimeni nu-și permitea să-i plătească picturile, iar el nici măcar nu se gândise să se mute.

— Așa că i-ai comandat portretul bunicii tale pentru a-l ajuta financiar?

— Nu, de fapt a văzut un portret în miniatură al bunicii pe care-l purtam cu mine, i-a pictat portretul și mi l-a oferit cadou. Eu pur și simplu l-am luat cu tot cu arta lui în cel mai apropiat oraș, unde acum este atât de căutat încât a început să refuze comenzi. Este foarte bun, să știi! Raphael arată spre tablou. Am constatat asta de îndată ce am văzut portretul. Miniatura nu era demnă de Agatha, dar cu ochiul lui de artist a văzut-o cu adevărat. Portretul o redă cu o precizie incredibilă, așa cum era ea în tinerețe, după spusele tatălui meu. L-aș fi atârnat la Norford Hill, dar pe bunica o apuca melancolia când îl vedea.

— De ce, atât de mare este asemănarea?

El ridică din umeri.

— Tinerețea pierdută și alte lucruri de genul ăsta, presupun. Se gândește la anii pierduți.

Ophelia se întoarce și se așează lângă el pe canapea, părând puțin mai relaxată. Dregându-și vocea, semn că avea să revină la subiect, el zise:

– Vrei să spui că nu ai distrus viața nimănui, nu?

– Din contră. Am distrus viața lui Mavis, evident. Ar fi trebuit să o las să se mărite cu ticălosul ăla pe care îl plăcea. Ar fi fost tare fericită cu un soț necredincios, cu siguranță mult mai fericită decât este acum.

– Să înțeleg că i l-ai furat?

– Nu se pune problema asta. Nu aveam nici măcar 16 ani când m-a cerut de soție, cu mult înainte să o întâlnească pe ea. Devenise atât de nesuferit și încerca mereu să-mi fure săruturi, până când am rugat-o pe mama să-l excludă de pe lista de invitați, ceea ce a și făcut. Așa că a început să o curteze pe cea mai bună prietenă a mea pentru a fi invitat la aceleași petreceri la care mergeam toți, ba chiar a recunoscut că o făcea pentru a fi din nou aproape de mine.

– Nu i-ai spus lui Mavis?

– Sigur că da, de mai multe ori. Râdea de fiecare dată. Nu voia să audă nimic rău despre el, atât de îndrăgostită era. În cele din urmă, i-am permis să mă sărute când am știut că Mavis va da peste noi. Nu voia să mă asculte, așa că i-am oferit dovada de care avea nevoie.

– Presupun că asta a stricat relația dintre voi.

– O scurtă perioadă. A plâns. A spus câteva răutăți. A dat vina pe mine. Apoi s-a întors și mi-a zis că înțelege și că mă iartă.

– Evident că nu a făcut-o.

– Nu, sigur că nu, zise Ophelia aproape în șoaptă. Relația dintre noi nu a mai fost niciodată aceeași.

Pe chipul ei se citea regretul, ceea ce-l făcea să se simtă puțin stânjenit. Voise ca ea să-și recunoască greșelile, dar cu siguranță acesta nu era unul dintre ele. Încercase să-și ajute o prietenă, dar tocmai din acest motiv o pierduse.

În acel moment, Raphael preferă să se confrunte cu furia ei, iar cel mai simplu mod de a o face fu să-i spună:

– Vezi că nu a fost atât de greu să-ți ții furia sub control?

Ophelia e ridică.

– Întristându-mă din cauza amintirilor dureroase? Dacă de asta este nevoie, nu, mulțumesc!

Ea ieși din cameră. El nu încercă să o oprească. Îl pusese pe gânduri, mai ales pentru că îi oferise scuze destul de acceptabile pentru fiecare dintre greșelile pe care el i le reproșase. Desigur, ce era mai rău încă nu fusese adus în discuție, și anume comportamentul ei îngrozitor față de cea mai dulce și blândă femeie pe care o întâlnise vreodată – Sabrina Lambert.

Capitolul 15

Ophelia merse până în capătul scărilor și se așeză acolo. Nu voia să o întâlnească pe Sadie, care probabil se afla în camera ei și ar fi fost curioasă să afle de ce arăta atât de tristă. Voia să vorbească numai cu Raphael. Se așteptase să o urmeze și să își ceară scuze. Îi dădea șansa de a face asta, căci decisese să nu se îndepărteze prea mult. Ce naivă! El nu o făcu.

– La ce te gândești, draga mea?

Auzise pași pe scări, dar sperase să fie unul dintre servitori. Ghinion!

Se ridică pentru a-i răspunde mătușii lui Raphael.

– Nu vreți să știți.

– Deci trebuie să dau un bănuț pentru a afla?

O făcu să zâmbească, dar zâmbetul îi dispăru imediat.

– Îmi este imposibil să mă înțeleg cu nepotul dumneavoastră, este incredibil de arogant și îngrozitor de încăpățânat. Nu vrea să înțeleagă.

– Mă gândeam că până acum te-a cucerit. Se pricepe la a fermeca domnișoarele.

Ophelia tresări.

– Poate în altă viață. Este la fel de cuceritor ca un porc mistreț.

Esmeralda râse, însă Opheliei nu i se părea nimic amuzant. Vorbise serios.

– Permiteți-mi să vă întreb ceva, Lady Esme. Voiam să vă vorbesc ieri despre asta, dar Rafe m-a convins că mi-aș pierde timpul, pentru că, fără îndoială, sunteți de partea lui. Așa este? Chiar sunteți de acord să mă țină aici prizonieră, când eu de fapt vreau să merg acasă?

– M-a asigurat că părinții tăi sunt de acord pe deplin cu scurta ta ședere aici. A exagerat?

— Nu, deloc. Sunt convinsă că au fost încântați când au primit vestea. Dar nu contează ce cred și ce vreau eu?

Esmeralda o privi cu atenție.

— Ești suficient de matură pentru ca opinia ta în această privință să conteze? Sau părinții tăi încă au control deplin asupra ta? Dacă ești destul de matură pentru a lua decizii, draga mea, te voi duce chiar eu înapoi în Londra dacă asta îți dorești.

Ophelia oftă cu amărăciune.

— Nu, nu sunt suficient de matură. Dar este *atât* de nedrept! Am vârsta potrivită pentru a mă căsători, dar nu pentru a decide cu cine. Am vârsta potrivită pentru a avea copii, dar nu-l pot alege pe tatăl copiilor mei.

— Să nu te surprindă că nu sunt de acord cu tine! Acum o pot spune, căci toate deciziile în ceea ce mă privește îmi aparțin. Înțeleg însă și mărturisesc că am simțit la fel când eram tânără. Când l-am întâlnit pe bărbatul cu care am vrut să mă mărit, m-a deranjat faptul că nu-l puteam avea decât cu permisiunea tatălui meu. Pentru că era scoțian, tata ar fi putut să-mi ceară să uit de el și să găsesc un tânăr englez. Nu a făcut-o, deși ar fi putut, iar dacă ar fi făcut-o, nu aș fi avut nici un cuvânt de zis.

— Ați fi putut fugi pentru a fi cu bărbatul pe care îl iubeați.

Esmeralda râse.

— Eu nu sunt imprevizibilă ca tine, dragă. Eu nu încalc regulile și nu-mi bag nasul în ceea ce dictează societatea.

— Nici eu, protestă Ophelia.

— Dar ți-ar plăcea să o faci, bănuiești Esmeralda. Iată diferența!

Ophelia nu putu nega.

— Acest lucru este atât de... scandalos.

— Motivele nepotului meu sunt bine intenționate. Îi place să ajute oamenii. De obicei, nu ezită în această privință. Nu este prima dată când totul a ieșit cum a vrut el. Să știi că, atunci a plecat din Anglia pentru a face turul continentului, nu a ales o călătorie tipică. A ajutat niște orfani când l-a prins pe unul dintre ei furându-i din buzunare, căci i-a explicat că făcuse asta pentru a o salva pe sora lui din orfelinatul de unde fugise. I-a trebuit o jumătate de an, dar Rafe a găsi un adăpost pentru fiecare dintre orfanii aceia. A ajutat, de asemenea, la evacuarea unui oraș din Franța afectat de inundații.

Conform Amandei, căreia îi scrisese despre asta, a salvat câteva vieți. Acestea sunt numai câteva exemple care arată dorința lui de a ajuta când este nevoie.

Asta însemna că îi făcea o favoare?

— Nu i-am cerut ajutorul!

— Nu, dar el pretinde că ai provocat o întreagă încurcătură la întâlnirea de la Summers Glade la care ați participat recent amândoi. Dacă aș fi în locul tău, aș vrea să mă asigur că nu voi mai face asta vreodată.

— Am câteva defecte, bombăni Ophelia. Nu le neg.

— Toți avem, dragă.

— Ale mele poate că sunt puțin exagerate.

Esmeralda zâmbi.

— Puțin, zici? Atunci ți-ar prinde bine câteva lecții în prizonierat.

Numai cât să nu mai fie exagerate.

— Cum se poate controla un temperament de nestăpânit?

Ophelia știa că era o întrebare fără răspuns.

Datorită experienței, femeia chiar avu un răspuns pentru ea:

— Mușcându-ți limba.

Ophelia zâmbi.

— Dumneavoastră nu aveți crize de temperament.

— Am avut, unele chiar deranjante.

— Serios?

— Într-adevăr. Îl amuzau foarte mult pe soțul meu care, scoțian fiind, nu avea deloc.

Ophelia râse. Sunetul îl făcu pe Raphael să iasă din salon. Văzând-o în capătul scărilor cu mătușa lui și cu o stare de spirit aparent mai bună, întrebă:

— Te simți mai bine?

Ea îi răspunse răstit:

— Deloc!

El își dădu ochii peste cap și se întoarse în salon. Esmeralda mustăci.

— Chiar reușește să te enerveze, așa-i?

— Și nici măcar nu depune eforturi, spuse Ophelia șoptit, ca Raphael să nu o poată auzi. Nu, retrag ce am spus, adăugă ea. Ba chiar mi se pare că încearcă să facă asta.

— Poate că este o strategie pentru a te ajuta să-ți controlezi furia într-o manieră acceptabilă.

— Atunci are nevoie de altă strategie, pentru că asta chiar nu funcționează.

— Tu chiar încerci să-ți temperezi aceste toane despre care vorbești?

Ophelia oftă.

— De fapt, le-am temperat. Am încetat să mai țip la el.

Esmeralda zâmbi, dar apoi păru îngândurată.

— Permite-mi să te întreb ceva. De ce nu vrei să fii aici? Unul dintre cei mai doriți burlaci ai Angliei se află aici și face tot posibilul pentru a te ajuta. Aș zice că ai putea profita de asta.

— Ba nu.

— De ce nu? A încercat să-mi spună că nu îl plăci, dar nu înțeleg cum *nu* l-ar putea îndrăgi cineva pe acest băiat. Este chipeș, inteligent, plăcut și provine dintr-una dintre cele mai prestigioase familii din regat, ți-o spun cu sinceritate.

— Îmi pare rău să spun asta, dar aveți prejudecăți. Este de înțeles, având în vedere că vă e nepot. Dar nimic din toate astea nu contează, pentru că nu a avut nici un drept să intervină astfel în viața mea.

Esmeralda se încruntă.

— Deci nu vei coopera pentru a beneficia de ceea ce încearcă el să facă?

Ophelia oftă adânc.

— Poate că nu pare, dar chiar cooperez. Este singurul lucru pe care-l pot face dacă vreau să termine odată cu asta și să merg acasă.

Capitolul 16

– Amanda! Ce naiba faci aici?

Ultima persoană pe care Raphael se așteptase să o vadă era sora lui mai mică. Niciodată nu venise acolo, iar acum stătea în fața salonului, scuturându-și zăpada de pe pelerină. Începuse din nou să ningă în urmă cu o oră, chiar după ce Ophelia plecase. Amandei nu-i plăcea zăpada, dar se îndoia că acesta era motivul pentru care părea atât de furioasă.

Îi aruncă o privire mânioasă.

– Ce faci aici? Am pierdut un bal pe cinste pentru a veni aici să văd ce faci tu. Ar fi trebuit să mă urmezi la Londra. De ce nu ai făcut-o?

– Niciodată nu am spus că...

Nu terminase, așa că-l întrerupse.

– Toată lumea întreabă de tine. Toți prietenii mei sunt foarte dezamăgiți că nu te-ai întors în oraș cu mine.

– Te-am avertizat că nu te voi mai însoți la petreceri. Cea de la Summers Glade a fost ultima. Avem mulți veri și două mătuși care trăiesc în Londra, sunt destule persoane care te pot însoți, draga mea. Așa că nu contează prea mult când mă întorc în Londra.

– Da, dar tu ești singurul pe care toată lumea dorește să-l vadă.

Păru surprins.

– Prin *toată lumea* te referi la domnișoarele alea care chicotesc în-continuu și pe care le numești prietene?

– Ei bine, chiar te adoră. Toate domnișoarele o fac.

– Nu toate, replică el, gândindu-se la invitata lui. Și dă-ți pelerina jos. Este foarte cald aici. Sau nu intenționezi să rămâi?

Ea nu sesiză nota de speranță din vocea lui în timp ce se apropia de șemineu pentru a-și încălzi mâinile.

– O mai țin puțin, mulțumesc. Am înghețat. Cărbunii din coșul de jar nu au ajuns pentru călătoria asta lungă. S-au terminat în urmă cu două ore. Eu și camerista mea a trebuit să ne ghemuim sub aceeași

pătură pentru a ne încălzi, dar nu ne-a ajutat prea mult. De ce naiba ai numai o pătură în trăsură?

– Deoarece de obicei coșul de jar este suficient. Ai venit aici în trăsura mea?

– Desigur! Nu am una personală. Nu am avut niciodată nevoie, dar de acum încolo... Nu este ca și cum tata nu ar avea vreo șase la reședința de la Norford Hall pe care le-aș putea folosi dacă aș fi plecat de acolo. Am venit însă direct de la casa ta din Londra.

Înainte să o întâlnească pe Ophelia, era sigur că sora lui era cea mai frumoasă fată din câte văzuse. Nu gândea astfel deoarece erau rude, ci pentru că era adevărat. Amanda avea părul blond, dar un blond mai închis decât al lui, ochii de un albastru-deschis, mai degrabă azurii, și o constituție aristocratică. Nimeni nu se putea îndoi de faptul că le putea pune în umbră pe celelalte debutante ale sezonului. Dar nimeni din familia lui nu o întâlnise sau nu auzise de Ophelia Reid înainte de petrecerea de la Summers Glade. În fața frumuseții Opheliei, nimeni, nici măcar Amanda, nu putea câștiga.

– Ne-am și rătăcit, adăugă ea bolborosind.

– Da? Foarte interesant.

– Ba chiar deloc.

– V-ați pierdut din cauza zăpezii care acoperă drumul?

– Nu, asta a fost singurul lucru care ne-a adus aici. În cele din urmă, am găsit urme de roți în zăpadă și le-am urmat. Am presupus că vizitiul mai fusese aici. Abia după ce ne-am rătăcit a recunoscut că nu lucrează de mult timp pentru tine și că niciodată în viața lui nu mersese atât de departe spre nord. Individul ăla ar fi putut să spună asta mai devreme!

– Aproape toți servitorii mei sunt noi, Mandy. Când am plecat în Europa, am păstrat puțini dintre servitorii vechi. Acum, spune-mi, cum m-ai găsit aici?

– Am presupus că te-ai întors acasă la Norford Hall. L-am trimis pe lacheul tău să afle ce anume te reține acolo, iar când s-a întors mi-a spus că de la Summers Glade nu ai plecat acasă, ci ai venit aici. Nu mi-a venit să cred! De ce ai veni aici, dintre toate locurile, mai ales în această perioadă a anului?

Ridică din umeri.

– De ce nu?

— Pierzi sezonul!

Îi zâmbi.

— Nu-mi pasă câtuși de puțin de sezon. Tu ești cea care se află în căutarea unui soț, nu eu. Ai găsit deja unul?

Îi privi cu dezgust.

— Nu. Jumătate dintre bărbații care mă interesează nici măcar nu m-au observat.

El râse.

— Ce minciună gogonată!

— Îți mulțumesc pentru încredere, dar este foarte adevărat. Tot ce vor să facă este să discute despre aroganta Ophelia Reid. Chiar m-au întrebat dacă știu de ce nu s-a întors încă la Londra. În oraș s-a aflat imediat că, în cele din urmă, nu s-a mai căsătorit cu Duncan MacTavish. Știi cumva de ce?

„Au decis că nu se potrivesc“, se gândi el să-i răspundă.

— Este *atât* de dezamăgitor!

— De ce?

— Nu fi obtuz, Rafe! Evident, pentru că acum este din nou disponibilă pe piața căsătoriilor, unde nu sunt chiar atât de mulți bărbați perfecți pentru toată lumea, să știi.

El râse auzindu-i raționamentul.

— Soțul tău trebuie să fie perfect?

— Nu, sigur că nu. Ei bine, doar puțin. Dar acum ea se află iar în căutarea unui soț. Eu voi fi pe locul doi.

— Vanitate și gelozie. Să-ți fie rușine, Mandy!

Ea se înroși.

— Nu mă tachina! Vorbim despre restul vieții mele.

— Nu, nu despre asta discutăm, ci despre nerăbdarea ta. Dacă te relaxezi și te bucuri de primul tău sezon la Londra, bărbatul potrivit va apărea fără să-ți dai seama.

— Și apoi se va îndrăgosti de ea, replică ea bombănind.

— Chiar ești geloasă!

Amanda oftă lung.

— Nu mă pot abține. Dumnezeu mare, este atât de frumoasă, parcă strălucește! Frumusețea ei este orbitoare.

Raphael își reținu râsul pe care i-l provocase comentariul ei și îi spuse:

— Sunt de acord.

Îl privi uimită.

— Să nu îndrăznești să-mi spui că și ție ți-a luat mințile!

— Deloc!

— Foarte bine, pentru că nu este o femeie plăcută, cu siguranță, prea puțin agreabilă pentru tine. Este rea, răzbunătoare și mult prea infatuată.

— Astea sunt zvonurile care circulă? Întrebă el curios.

— Nu, singurul zvon care circulă despre ea este că se află din nou în căutarea unui soț, iar *prea mulți* bărbații sunt încântați de acest lucru. Asta am observat când am întâlnit-o la Summers Glade. Știi că a avut îndrăzneala să îmi spună că-mi pierd vremea acolo? Nici măcar nu se logodise din nou cu MacTavish când mi-a spus-o. Era atât de sigură că avea să o primească înapoi!

— De fapt, chiar ți-ai pierdut vremea acolo. Duncan era deja îndrăgostit de vecina lui, Sabrina. Problema a fost că i-a luat prea mult să-și dea seama de asta.

— Foarte bine pentru el. *Din cauza asta* el și Ophelia s-au despărțit din nou?

— Într-o oarecare măsură. Căsătoria nu a fost niciodată ideea lor, era aranjată de familiile lor, așa că au fost fericiți că s-a întâmplat astfel. Acum dă-ți pelerina jos, bea un ceai, apoi du-te acasă!

— Nu fi plictisitor, Rafe! Ai uitat că m-ai invitat să-mi petrec sezonul cu tine?

— Nu aici.

— Nu, desigur.

— Și nici măcar cu mine, o corectă el. Te-am invitat să-mi folosești casa, având în vedere că tata nu are o reședință în Londra. Nu am vrut să-ți dau de înțelese că-mi voi petrece sezonul cu tine.

— Ei bine, asta e! izbucni ea. Am presupus că vei fi acolo. Mi-ai lipsit. Ai fost plecat prin Europa aproape doi ani. M-am gândit că poate vrei să petreci ceva timp cu mine, acum că te-ai întors.

— Și voi face asta când mă voi întoarce în Londra.

— Dar *când* te întorci? Încă nu mi-ai spus de ce, dintre toate locurile, ai decis să vii aici.

— Nu te-ai gândit că poate sunt aici cu un oaspete?

Amanda pâli.

— Dumnezeule, nici nu mi-a trecut prin minte! Mă simt atât de prost! Voi pleca imediat... imediat ce mă încălzesc.

— Bine.

— Bine? Nu vei încerca să mă convingi să stau cel puțin pentru o noapte?

— Deloc. Este destul de devreme pentru a putea ajunge la han înainte de lăsarea nopții.

Ea oftă în timp ce își dădu, în cele din urmă, pelerina jos și se așeză lângă el pe canapea. Scoase din buzunar un mănunchi de scrisori și i le înmână.

— Ți-am adus corespondența, în cazul în care e ceva important.

— Vrei să spui că sperai ca printre scrisori să fie o invitație la o petrecere care m-ar putea interesa.

Trecu repede cu privirea peste scrisori. Îl interesă doar cea de la tatăl Opheliei. O deschise și citi răspunsul la care se așteptase.

— Și asta, recunosc Amanda, apoi reveni la subiect. Și să știi că nu este atât de devreme. Hanul la care m-am oprit aseară se află la șase ore distanță de aici.

O privi cu subînțeles.

— Pentru că te-ai rătăcit.

Ea oftă din nou.

— Foarte bine, la patru ore distanță. Însă va fi deja seară când voi ajunge acolo. Aș prefera să plec mâine-dimineață. Cine este? O persoană pe care o cunosc?

Îl întrebă brusc, sperând că avea să-l ia prin surprindere, fără în-doială. Nu funcționează. El nu putea decât să spere că Ophelia nu avea să aleagă exact acel moment pentru a-și face apariția.

— Da, o cunoști, și nu, nu vei afla cine este. Draga mea, nu este treaba ta. Însă nu este ceea ce crezi. Nu trăiesc nici o poveste de dragoste aici.

— Desigur, rosti ea neîncrezătoare. Ai venit cu o femeie în locul asta atât de îndepărtat încât zici că se află în altă țară, dar pretinzi că e ceva nevinovat?

— Exact așa! Mătușa Esme se află aici pentru a se asigura de acest lucru.

— Da? exclamă Amanda încântată. Minunat, nu am văzut-o de mult timp! Acum chiar trebuie să-mi permiți să rămân câteva zile.

— Ai văzut-o în urmă cu două luni, la petrecerea de aniversare a tatei. Și nu, nu...

Se opri, uitându-se pe fereastră. Era cu ochii într-o carte când sosise Amanda și nu-i văzuse trăsura, dar cu siguranță o putea vedea plecând.

— Mandy, sper că nu ai vreun plan secret pentru a mă forța să mă întorc la Londra. Mi-ai trimis trăsura acasă?

Ea se indignă din cauza tonului acuzator.

— Și să călăresc în drum spre casă? Cu siguranță nu!

— La dracu'! spuse el ridicându-se de pe canapea.

Capitolul 17

Ophelia era atât de îngrijorată în privința evadării ei, încât își dădu seama foarte târziu cât de rece era în trăsură. Faptul că în coșul de jar nu găsisese decât cenușă nu o îngrijorase, însă, după ce căută pe sub scaune și chiar înăuntrul unuia care se ridica, fu cuprinsă de panică. Nu mai găsi nici măcar o bucată de cărbune în trăsură.

Exista însă o pătură. Nu era de prea mare ajutor, dar se înfășură repede în ea. Avea oare să fie suficient? Nu se simțea prea confortabil, dar trebuia să se mulțumească și cu atât. Își aminti că vizitiul se afla într-o situație chiar mai rea, așa că și ea ar fi putut suporta frigul. Nu trebuia să-l zorească, fusese destul de clară când îi zisese răspicat că se grăbea.

Încă nu-i venea să creadă că se afla în drum spre casă. Însă triumful și satisfacția pe care le simțea nu aveau nimic de-a face cu revenirea acasă, ci cu simplul fapt că îl păcălise pe Raphael.

Coborâse și auzise vocile din salon. Fu cât pe ce să intre în încăpere când auzise vocea surorii lui Raphael, nu a mătușii lui. Avusesese noroc că se oprise o clipă și își dăduse seama că sora lui se afla acolo, că probabil sosise cu o trăsură, iar aceasta era afară, cu caii încă înhâmați, ceea ce îi oferea șansa perfectă de a evada.

Să treacă pe lângă ușa deschisă a salonului nu ar fi ajutat-o. Pe de altă parte, nu putea pleca îmbrăcată așa, doar în rochia de zi. Urcase scările, își luase pelerina și săculețul, apoi alergase pe scara de serviciu, sperând să o găsească pe Sadie în bucătărie. Nu avusesese noroc și nici nu avea idee unde o putea găsi la acea oră pe cameristă. Ce dilemă! Să o caute pe Sadie și să riște să piardă ocazia de a pleca sau să plece fără ea, căci se gândea că Raphael avea să fie rezonabil, asigurându-se că Sadie ajunge înapoi la Londra.

Nu avea nici o scăpare. Era singura ei șansă de a fugi din acel loc și nici nu era convinsă că putea reuși. Trebuia să ia o decizie repede,

înainte să fie deshămați caii de la trăsură și duși în grajd, alături de ceilalți.

Se furișase prin bucătărie și ieșise pe ușa din spate, căci bucătăreasa era ocupată cu frământatul unor prăjituri. Chiar la timp! Vizitiul se îndrepta spre grajd.

Nu realizase că începuse să ningă iar, dar ninge ușor. Zăpada se topise înainte ca temperatura să scadă din nou și, ca și cum nu ar fi fost suficient, era gheață, însă nu suficientă încât să o facă să se răzgândească.

— Așteaptă! strigase ea la tânărul care se afla pe locul vizitiului.

O auzise și se opri. Ba chiar coborâse în timp ce ea alergase grăbită spre el, încercând să nu alunece pe gheața care se afla sub zăpada proaspătă. Probabil că i-ar fi oferit boneta lui dacă ar fi purtat așa ceva. În schimb, îi dăduse niște șaluri de lână pe care le avea sub gluga mantiei. Expresia lui era aceeași pe care o aveau cei mai mulți dintre bărbații care o vedeau pentru prima dată – părea amețit și nu-i venea să creadă ceea ce vedea. Pentru a-i menține atenția, ea îi oferise un zâmbet strălucitor.

— Am nevoie de cineva care să mă ducă înapoi la Londra. Ai putea să mă ajuti?

Avusese nevoie de aproape un minut pentru a-și reveni din uimire. Trebui să repete doar o dată.

În cele din urmă, se încruntase și îi spusese cu regret:

— Doamnă, nu cred că pot face asta, nu fără permisiunea lui Lord Locke. Este trăsura lui.

— Cum te numești?

— Albert, doamnă.

— 20 de lire te vor face să-ți schimbi părerea, Albert?

Băiatul tresări.

— Este o sumă mare pentru un individ ca mine, dar cu siguranță voi fi concediat sau întemnițat dacă voi fugi cu trăsura.

Începuse să-și piardă răbdarea. Nu avea timp să-l lingusească. Raphael ar fi putut apărea în orice moment, iar atunci nu ar mai fi putut pleca nicăieri.

— Nu vei fi întemnițat, îl asigură ea. Îți promit!

Încă o privea cu regret.

— Am adus-o aici pe sora lui. În câteva zile, probabil va dori să se întoarcă acasă. Este o domnișoară amabilă. Sunt convins că va fi de acord să o însoțiți.

— Nu o voi face! Trebuie să plec imediat. 50 de lire!

— Nu-mi place prea mult munca asta, recunosc eu. Am acceptat-o în timpul verii, când nu era atât de rău. Acum realizez că în perioada asta a anului mi-aș dori să lucrez undeva în interior. 50 de lire nu sunt însă suficiente, având în vedere că voi rămâne pe drumuri.

Ce ticălos! Erau mai mulți bani decât ar fi putut face în doi sau trei ani.

— 100 de lire, spuse ea cu nerăbdare.

— Unde vreți să mergeți? o întrebă, apoi îi deschise imediat ușa trăsurii.

— La Londra. Cu toată viteza! Și vorbesc serios. Este obligatoriu să te grăbești!

— Nu vă îngrijorați, doamnă! Mă voi grăbi să ajung la cel mai apropiat han și la căldură, având în vedere că aici nu voi avea parte de asta. *Putem* opri la han, nu?

— Da, desigur, răspunse ea, gândindu-se că de aceea o costase atât de mult. Pur și simplu, omul voia să se încălzească. Doar nu mă gândeam că vei conduce toată noaptea!

Era bine că deja îi spusese să se grăbească, se gândi ea, scrâșnind din dinți. Probabil că în trăsură nu avea să se facă mai frig, deși așa părea, acum că stătea înăuntrul ei de câteva ore. Pătura nu o ajuta prea mult, căci haina ei de catifea era foarte subțire. Oare când aveau să ajungă în oraș, la un han călduros? Probabil nu avea să treacă mai mult de o oră, având în vedere viteza cu care Albert conducea trăsură.

Cel puțin Raphael nu ar fi putut să o oprească înainte ca ea să fi ajuns iar în civilizație. Se asigurase că nimeni, inclusiv el, nu putea părăsi reședința imediat, ascunzând caii. Zâmbi cu aroganță gândindu-se cât de nervos avea să fie când avea să descopere că evadase. Dacă ea rămânea la han, el ar fi putut s-o ajungă până dimineată dacă ar fi încercat. Însă nu ar fi fost în avantajul lui. S-ar fi aflat printre oameni care nu îl cunoșteau și care nu l-ar fi lăsat să ia cu forța într-o trăsură o femeie care striga. Iar ea cu siguranță asta avea să facă.

O supăra gândul că fusese nevoită să o lase pe Sadie în urmă, abandonându-și propria trăsura și hainele. Acum Raphael nu mai avea nici un motiv să rămână la Alder's Nest și trebuia să folosească trăsura ei pentru a se întoarce toți la casele lor. Poate că el nu intenționa să-i returneze trăsura. Dar avea timp să se gândească la asta după ce ajungea acasă și se asigura că niciodată nu mai trebuia să aibă de-a face cu diavolul acela.

Acesta fusese ultimul ei gând înainte să cadă pe podeaua trăsurii. Înfășurată în pătură, abia observă că trăsura se aplecase într-o parte. Având în vedere că trăsura căzuse într-un șanț, se felicită că acum era pe podea.

Abia reușise să se ridice în genunchi când se deschise ușa, iar Albert, îngrozit, o întrebă:

– Sunteți bine?

– Da, puțin zgâriată, îl asigură ea. Te rog, spune-mi doar că nu ai intrat cu trăsura într-un șanț!

Băiatul se înroși.

– Nu am văzut groapa aia, jur! Dacă nu aș fi grăbit caii atât de tare, poate că aș fi zărit-o. Sau poate că nu aș fi văzut-o pentru că s-a așternut din nou zăpada.

– Și?

– Pentru că a căzut în groapă, roata s-a desprins și a alunecat. Șanțul nu părea atât de aproape, dar probabil că era. Și apoi s-a rupt.

– Ce anume?

– Roata, răspunse el stânjenit. S-a desprins și a aterizat în șanț.

– Caii sunt bine?

– Sunt bine, doamnă.

– Atunci pot trage trăsura înapoi pe drum?

– Da, dar nu vom ajunge nicăieri cu roata ruptă. Al dracului noroc!

Putea să o mai spună o dată, își zise ea oftând. Privind în urmă, fusese o prostie să-i spună să se grăbească pe o astfel de vreme. Dar asta o ajuta doar să prevină viitoare nenorociri, nu-i folosea la nimic în situația de față.

– Ce ai face în mod normal într-o asemenea situație? întrebă ea.

– Aș lua o roată nouă.

– Ei bine, atunci du-te și ia!

— Nu suntem chiar aproape de oraș încă. Până m-aș întoarce ar fi deja seară.

Primul ei gând fu că nu-și dorea să rămână singură pe marginea drumului, în frig și mai ales după lăsarea întunericului. Alternativa era să încerce să călărească fără șa, iar șansele să cadă în mod repetat, să se rănească și să fie chiar într-o situație și mai gravă erau mari. Oare trebuia să aștepte ca vremea să se mai încălzească, iar până atunci să moară de frig? Sau trebuia să-l aștepte pe Raphael, care avea să fie mândru că o găsisese? Asta dacă ar fi apărut. Poate că nici nu avea să se deranjeze să plece după ea. Se putea gândi că făcuse tot ce îi stătuse în putință și că nu avea să mai facă nimic pentru o persoană care, evident, nu își dorea ajutorul lui.

Așa că ea spuse:

— Nu mai pierde vremea!

Spera numai că aceasta nu avea să fie o altă greșală.

Capitolul 18

Ningea atât de tare, încât Raphael abia putea vedea la câțiva metri în față. Dacă vântul ar fi bătuț mai tare, ar fi zis că era viscol, dar din fericire nu adia aproape deloc. Asta însă nu făcea decât să-i accentueze senzația de frig și să-l facă să se răzgândească. La urma urmei, având în vedere cât timp pierduse ca să ia calul de acasă de la Bartholomew, să-l înșeueze, să găsească niște cărbuni, deoarece coșul din trăsură era gol, nu se așteptase să o ajungă din urmă pe Ophelia înainte ca aceasta să ajungă în cel mai apropiat oraș. Voia doar să o găsească înainte de a ajunge înapoi în Londra, dar ar fi putut face asta a doua zi, după ce se oprea ninsoarea. Asta, dacă se oprea.

Aproape că nu văzu trăsura în șanț. Acoperită de un strat alb, se confunda cu zăpada din jur. Caii fuseră cei care îi atrăseseră atenția în acea direcție. Trupurile lor negre și calde topeau zăpada care cădea pe ei. Când văzu accidentul, îl cuprinse panica. Niciodată nu mai simțise ceva atât de puternic, dar din fericire se calmă repede, deoarece observă că unul din cei patru cai lipsea, iar trăsura nu era răsturnată, ci doar puțin avariată. Atunci fu sigur că nimeni nu fusese rănit. Era limpede că Ophelia și vizitiul se urcaseră pe un cal și își continuaseră drumul.

Aceasta fusese singura lui concluzie, așa că fu cât pe ce să nu coabore și să nu verifice. Știa însă că avea să se întrebe de ce nu o făcuse, așa că descălecă și deschise ușa trăsurii pentru a arunca o privire înăuntru. Nu era nimic, doar o grămadă de... „De ce naiba ții numai o pătură în trăsură?” Cuvintele surorii lui îi răsunară brusc în minte. O singură pătură nu putea face o grămadă atât de mare.

– Dumnezeule! izbucni el. Te-a lăsat să îngheți? Unde dracu' s-a dus?

Ophelia scoase capul din pătură numai puțin, suficient ca el să îi vadă ochii și să observe că nu avea bonetă. Nici măcar coafura

ei elegantă nu mai exista. Oare își lăsase părul desprins? Stătea ghemuită atât de strâns sub pătură, încât își acoperise și capul.

— S-a dus să aducă o roată nouă pentru a o schimba pe cea stricată.

Raphael se așeză lângă ea și privi coșul de jar rece.

— Știa că te lasă aici fără căldură?

— Cred că nu, răspunse ea, apoi tresări. Și închide ușa asta nenorocită!

El se apropie și trase ușa. Nu fu de mare ajutor. Când respira, în fața lui se forma un nor de aburi.

Acum că avea companie, ea dădu pătura la o parte. Se ridică de pe podea, îndreptându-se de spate. Pătura era într-adevăr foarte mică, lungă doar cât să-i acopere picioarele, ceea ce și făcu. Măinile însă îi erau descoperite. Părul, într-adevăr desfăcut, era mai lung decât și-ar fi putut el imagina. O șuviță ondulată îi ajungea până în talie. Îi tremurau mâinile de frig. Pe Raphael îl cuprinse furia pentru că se supusese singură acestui pericol.

— Unde îți sunt manșonul și boneta? întrebă el.

— Nu erau lângă pelerină și nu am avut timp să le caut.

Vorbise pe un ton atât de afectat, încât nu reuși decât să-l enerveze și mai mult.

— Am crezut că ai mai multă minte, izbucni el, apoi își scoase mânușile, îi cuprinse mâinile și i le încălzi cu ale lui.

Ea nu încercă să-l oprească. În schimb, îi spuse:

— Disperarea mă determină să fac lucruri nesăbuite. Am crezut că ai înțeles deja asta.

— Nu erai disperată. Doar ți-a fost frică să faci față femeii pe care o percepi toți cei care te întâlnesc. Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Își trase o mână dintre mâinile lui și își dădu pe spate o șuviță rebelă.

— Aveam nevoie să-mi încălzesc gâtul și urechile.

Îi fusese atât de frig încât încercase să se încălzească folosindu-și părul. Asta îl înfurie așa de tare, că izbucni iar:

— Îl voi omorî pe idiotul de Albert pentru că a acceptat!

— Nu, i-am promis 100 de lire.

— Asta nu e o scuză.

Îi cuprinse din nou ambele mâini și începu să sufle aer cald spre ele.

Capitolul 19

Stătuse ghemuită, cu genunchii la piept, respirând greu și încercând să-și încălzească fața, și nu realiză că Raphael era acolo până când nu i se adresă. Nu se arătase triumfător când o găsisese, așa cum se așteptase ea. Fusesse doar îngrijorat și furios, dar nu din cauza ei, ci pentru ea.

Începuse să se teamă că vizitiul nu avea să se mai întoarcă până a doua zi. Dacă nu ajungea în oraș până la căderea nopții, probabil că nu se mai întorcea. Însă toate temerile ei dispăruseră datorită prezenței lui Raphael. Nu avea nici o îndoială că el o putea duce undeva la căldură, în siguranță. Nu-i mai păsa că eșuase tentativa de a scăpa de el.

– Te voi săruta, Phelia. Ți garantez că în câteva secunde nu vei mai simți frigul, iar după câteva minute, vei începe să te încălzești.

Numai gândul acela fu suficient pentru a se încălzi. Nu se încălzise de tot, dar ideea de a-l săruta o făcu să se gândească la orice altceva în afară de frig.

Stătea acolo, încercând să-și controleze clănțănitul din dinți în timp ce vorbea cu el. La fiecare câteva secunde, încerca să se lupte cu un fior rece. Își dorea să o sărute, așa cum o mai făcuse o dată, în loc să îi vorbească despre asta. Să discute însemna că-i cerea aprobarea, iar ea prefera să nu-i mărturisească faptul că-și dorea să o sărute. Chiar voia și fusesse foarte dezamăgită că nu încercase să facă asta din nou, după sărutul din zăpadă.

– Vorbești din experiență, fără îndoială, spuse ea.

– Desigur. Pasiunea ajută să te încălzești. Ce zici, încercăm?

Îi cerea permisiunea. Câtă chibzuință! Când avea să se ridice la nivelul reputației de crai? Apoi însă, Ophelia se gândi că el încerca să ducă în patul lui femeile pe care le plăcea, iar ei stabiliseră deja că ea nu făcea parte din această categorie.

— Chiar te rog, spuse ea oftând. Aș face orice pentru a mă încălzi din nou.

— Orice?

El zâmbi.

— *Aproape* orice.

Se apropie de ea zâmbind, apoi buzele li se atinseră. Ale lui nu erau reci. Ale ei probabil că erau, dar nu pentru mult timp. Nu o săruta ca și cum ar fi fost obligat să o facă. Sau poate că nu voia să o sărute deloc. Ea simți totuși un fior neașteptat când buzele lui le atinseră pe ale ei, deși sărutul era mai degrabă calduț.

— Nu te speria, o avertiză el, fără să-și îndepărteze gura de a ei. Când am sugerat asta, nu m-am gândit la un sărut nevinovat. Efortul este cheia, iar acesta se datorează pasiunii.

Ea se dădu înapoi.

— Ce vrei să spui?

— Asta!

Asta înseamnă un sărut total diferit. O strânse la piept și o îmbrățișă. Sărutul era acum mai pasional, căci limbile li se întâlniră. Era șocată! I se furaseră nenumărate săruturi, dar de obicei toate se încheiau brusc cu ea plesnindu-l pe individ. Nici unul nu atinsese acea intimitate încântătoare care o lăsă fără suflare și îi făcu inima să tresalte.

Raphael se lăsă pe spate într-o parte a trăsुरii, apoi o ridică peste el, fără ca gurile lor să se despartă. Se simți ca și cum stătea peste el, iar asta îi dădea un sentiment de exaltare. Cu o mână o susținea, iar cealaltă se juca în părul ei desfăcut. O trecură fiori reci pe șira spinării, iar asta nu se datora temperaturii de afară.

— Mai simți frigul? întrebă el în timp ce îi săruta obrajii și bărbia.

— Da.

— Vrei să-mi simți mâinile pe trupul tău?

— Nu dacă sunt reci.

— Cred că m-am încălzit tot. Să-ți arăt!

O sărută iar, mângâindu-i obrazul. Nu era cald, ci mai degrabă fierbinte, iar mâna îi alunecă ușor pe gâtul ei și începu să-i desfacă pelerina. Nu o desfăcu prea mult, ci doar cât să-și bage mâna și să-i cuprindă sânul. Ea gemu. Nu era sigură dacă protesta sau era datorită plăcerii pe care nu o putea controla, deoarece era un sentiment

minunat să-i simtă mâna care o mângâia senzual, făcând-o să se lipească și mai tare de el.

– Nu ești slabă peste tot, observă el.

Tonul lui avea, pe de o parte, legătură cu comentariul lui despre faptul că era prea slabă, iar pe de altă parte, era un compliment. Remarca aceea o făcu să se înroșească, apoi să se încălzească și mai mult. Deși el reușea să vorbească, nu îi dădea prea multe șanse să răspundă, deoarece sărutul lui nu era pe sfârșite, ci mai degrabă fu o pauză înainte ca limba lui să pătrundă și mai adânc. Limbile li se întâlneau iar, într-o mișcare senzuală. Ea gemu din nou și își trecu mâna peste gâtul lui fără măcar să se gândească înainte. Acum stătea peste el. Când el încetă să-i mângâie sânul, ea scoase un sunet de protest, dar fu unul scurt, deoarece mâna lui nu o părăsea, ci se mișca într-o nouă direcție, coborând spre talie, apoi o cuprinse de fese și o trase mai aproape de el.

– Gândește-te la mine ca la o pernă, îi șopti el. Este în regulă să mă cuprinzi cu tot trupul.

Cum știa că asta își dorea să facă? Era cea mai uluitoare dorință pe care o avea, să se înfășoare în jurul lui. Învăță repede acest nou sărut. Ba chiar preluă controlul, neputând să se abțină, deși el îl redobândi foarte repede. Limbile lor se duelau. Păreau că se luptau pentru a prelua puterea, dar, de fapt, o împărțeau. Căldura îi inunda acum pe amândoi.

Cumva, mâna lui alunecă pe sub fusta ei. Simți fiori reci în timp ce degetele lui alunecară ușor spre coapsa ei. Când degetul lui o atinse chiar între picioare, sări în poala lui. O strânse tare. Nu avea să o priveze de plăcerea imensă pe care i-o putea oferi, iar ea nu avea de gând să-l oprească, fiindcă era prea acaparată de acea nouă senzație pe care el i-o oferea.

Fără să-și dea seama, îl trăgea de păr. Îl săruta cu lăcomie, în timp ce plăcerea creștea, iar tot trupul îi tremura de dorință, nu de frig. Acea nouă senzație era greu de înțeles. Probabil că ar fi țipat, însă el îi închise gura cu un sărut în timp ce-i provocă orgasmul cu degetul.

Epuizată, satisfăcută și înfierbântată, ar fi putut sta în brațele lui toată noaptea. El îi săruta în continuare fruntea și, cu blândețe, îi mângâia coapsa. Nu încercă să o dea la o parte, ci o ținu în continuare în poala lui. Dacă ar fi adormit, era sigură că nu l-ar fi deranjat,

ci ar fi încălzit-o în continuare, căci trupul lui emana atât de multă căldură! Însă probabil auzi mișcare afară. Când auzi și ea, își dezlipi capul de pieptul lui, înainte ca el să se ridice, astfel încât, când ușa se deschise, nu se mai atingeau. Bietul Albert era gata să o asigure că-și îndeplinise misiunea, dar nu avu nici o șansă. Raphael îi dădu un pumn în față, doborându-l în zăpadă, chiar pe marginea șanțului.

Capitolul 20

– Să înțeleg că sunt concediat? întrebă Albert prudent, în timp ce se ridica.

– Normal că ești, răspunse Raphael, în vreme ce dezlega roata legată de calul cu care se întorsese Albert. Asta după ce vei repara roata și ne vei duce înapoi la Alder's Nest.

Condiția pusă îl enervă pe Albert.

– De ce aș face asta dacă nu mai este treaba mea?

– Pentru că alternativa ar fi să mergi pe jos mai departe.

Albert pufni.

– Mai bine merg pe jos, dar iau și banii pe care mi i-a promis doamna.

Raphael îi aruncă lui Albert o privire mânioasă, cu aceeași furie cu care i se adresase mai devreme, și spuse:

– Dacă te mai apropii de ea, te omor! Ai lăsat-o aici să moară de frig. Să nu îndrăznești să pomenesti de bani când nu ai fost în stare să-ți îndeplinești misiunea, pe care de altfel ar fi trebuit să o refuzi de la bun început.

Albert nu-l cunoștea prea bine pe Raphael pentru a fi mai prudent ori pur și simplu era prea dezamăgit pentru a-i mai păsa:

– Bine, atunci plec, bombăni băiatul, dar după câțiva pași se întoarse. Nu veți încerca să mă opriți? întrebă el.

Raphael aproape că izbucni în râs la auzul vorbelor lui. În schimb, îl privi cu suspiciune.

– De ce aș face asta?

– Pentru că, dacă merg pe jos, probabil voi muri.

– Așa, și?

Albert se înroși de furie și se întoarse, luă roata de la Raphael și zise:

– Bine, voi face asta, domnule. Vom fi pe drum în câteva minute.

— Așa mă gândeam și eu. Ai face bine să-ți pui niște zăpadă pe obraz, adăugă Raphael înainte să se întoarcă la trăsură.

Nu-i scăpă acel „Ai dracului de nababil!”, dar alese să-l ignore. Era sigur că Ophelia auzise totul. De altfel, primul lucru pe care ea îl spusese când o ajută să coboare în trăsură fu:

— Nu-l concedia!

— Dă-mi un motiv bun să nu fac asta.

O trase lângă el pentru a o încălzi, în timp ce Albert înlocuia roata ruptă.

— De vină a fost zâmbetul meu.

Nu trebui să-i dea mai multe explicații. Doar spera ca ea să nu folosească niciodată acel zâmbet cu el, deoarece își imagina cât de prostit fusese Albert pentru a-i face voia.

Tachinând-o, Raphael spuse:

— Vanitatea ta trebuie să fie o povară greu de dus. Nu prea o poți controla, nu?

Ea se lipi și mai tare de el pentru a se încălzi.

— Să nu crezi că o consider un defect, pentru că ai greși. Nu îmi place efectul pe care îl am asupra bărbaților, dar este predictibil. Mai puțin în cazul tău.

— Serios? De ce fac excepție?

Îl privi.

— Nu te prefacă că nu știi. Când mă privești, nu îmi observi frumusețea, ci monstrul care crezi că sunt.

El zâmbi. Nu era deloc adevărat, dar preferă să nu o contrazică, astfel că-i spuse:

— Nu te-am numit niciodată monstru, draga mea.

— Nu direct. Dar ai sugerat-o de nenumărate ori.

Ea nu păru deloc deranjată sau indignată când îi aminti asta, din contră, de când experimentase pasiunea, era incredibil de bine dispusă. Ba, mai mult, părul desprins, care îi cădea pe spate, părea să o facă mai delicată, mai accesibilă. Nu era doar în imaginația lui. Poate că asta se datora plăcerii pe care o simțise. De fapt...

— Cred că mi-am dat seama de ce nu îți poți controla furia. Ești foarte pasională, ceea ce ar putea fi un lucru minunat, dar nu ai putut exprima acest lucru decât prin temperamentul tău.

Ophelia își băgă mâna în haina lui pentru a și-o încălzi.

– Chiar crezi asta?

– Într-adevăr. Există un singur mod de a afla. Oftă. Dar nu aici.

Mai târziu, când se aflau în drum spre Alder's Nest, ea îi spuse:

– Acum că mă simt mai bine pentru că m-am încălzit, mi-am dat seama că mi-e foame.

– Și mie. El însă nu se referea la mâncare. Se trezise dragonul adormit. De acum, avea să-i fie imposibil să se țină departe de ea. De fapt, de atunci o tot mângâia cu gentilețe, căci ea nu se mai desprinsese din brațele lui.

– Vom ajunge foarte curând, adăugă el. Te avertizez că va fi imposibil să o împiedic pe sora mea să afle cine este oaspetele meu.

– Nu i-ai spus?

– Am evitat.

– De ce? Intenționai să păstrezi secretul?

– Nu, însă nu cred că ar înțelege.

– Că ai vrea să ajuți pe cineva ca mine?

– Nu, că încă nu te-am făcut amanta mea. Va crede că mi-am pierdut farmecul.

Ophelia se lăsă pe spate și îl privi cu atenție, apoi chicoti.

– E un obicei tare prost să mă tachinezi.

– Ce te face să crezi că te tachinam? Îi aruncă o privire de diavol. Ți-am spus că știu o modalitate prin care să te fac să uiți că ți-e foame?

Ea izbucni în râs.

Capitolul 21

– Iată-vă! spuse Esmeralda veselă când Raphael și Ophelia intra-ră împreună în salon. Ce moment ciudat ați ales pentru o plimbare la țară! Măcar nu ați întârziat prea mult. Am amânat cina pentru voi. Mergem?

Raphael îi zâmbi mătușii sale când ea se ridică pentru a se îndrepta împreună în salonul de luat masa. Fusesse o mutare inteligentă de a face din încercarea Opheliei de a evada o ieșire obișnuită, când de fapt adevărul era altul. Sora lui nu avea să înțeleagă. De fapt, Amanda, care stătuse lângă Esmeralda pe canapea, nu se mișcă deloc și o privi neîncrezătoare pe Ophelia.

Ophelia însă era probabil obișnuită cu reacțiile ciudate ale oamenilor și nu remarcă uimirea Amandei. Astfel că o salută pur și simplu:

– Bună, Amanda! Ce drăguț din partea ta că ai lăsat atmosfera festivă din Londra pentru o vizită la țară!

Amanda încă nu își revenise suficient pentru a-i putea răspunde, realizând că stătea acolo cu gura căscată. Raphael oftă în sinea lui.

– Luați-o înainte, îi spuse el mătușii. Știu că Pheliei îi este foame, așa că nu mai așteptați. Eu și Mandy vă ajungem imediat din urmă.

Plecarea Opheliei nu o trezi la realitate pe sora lui, care se holba la ușă. Atunci Raphael îi spuse, dându-și ochii peste cap:

– Mă bucur că nu sunt muște în casă în perioada asta a anului.

– Poftim? zise Amanda, apoi sări în picioare, în felul ei exuberant. Dumnezeule, Raphael, te iubesc foarte mult, dar chiar nu trebuia să treci prin asta ca să mă ajuți!

Cum nu era chiar ce se așteptase să audă, îi zise:

– Aș face orice pentru tine, draga mea, știi asta, dacă ai avea nevoie. Dar cum nu ai nevoie de ajutor, despre ce dracului vorbești?

Ea se încruntă imediat.

– De asta ai făcut-o, nu?

– Ce să fac?

– De aceea ai invitat-o pe femeia asta aici. Ai făcut-o pentru a mă scăpa de competiție. Astfel, aş avea o şansă să îmi găsesc un soț fără să fiu nevoită să concurez cu ea.

El clătină din cap. Uneori, îi era imposibil să înțeleagă ce era în mintea unei femei.

– Mandy, gândește-te o clipă la ce ai spus, bine? Insinuezi că orice bărbat care ar putea fi interesat de tine s-ar răzgândi îndată ce ar vedea-o pe Ophelia. Un astfel de bărbat îți dorești?

– Nu, sigur că nu, dar...

– Nici un dar!

– Sunt anumite lucruri care ar tenta orice bărbat. Ea este unul dintre ele.

I-ar fi plăcut să o contrazică, dar cum și el se simțea tentat, nu o făcu.

– Poate. Dar, dacă un bărbat este infidel, cred că ți-ar plăcea să știi asta înainte să-l târăști la altar.

– Să-l târăsc la altar? izbucni ea.

– Știi ce vreau să spun. Înainte să te ceară. Înainte să te îndrăgostești.

Îl privi gânditoare.

– Ar fi un test bun, nu?

El privi spre tavan.

– Ți-am mai spus, de ce nu încetezi să-ți faci griji în privința unui soț și nu lași lucrurile să vină de la sine?

– Deoarece sezonul este la jumătate. Nu mai am timp!

– Nu va fi sfârșitul lumii dacă nu îți vei găsi un soț în primul sezon.

– Ești nebun?! strigă ea. Sigur că va fi! Două dintre cele mai bune prietene ale mele sunt deja logodite.

– Îți jur, Mandy, dacă te iei după ele și îți găsești un soț cu care nu vei fi fericită doar pentru că prietenele tale sunt pe punctul de a se căsători...

– Nu voi face asta. Nu sunt proastă. Dar voi fi foarte supărată dacă până la sfârșitul sezonului nu voi fi măcar logodită.

– Nu, nu vei fi, ci îți vei pregăti o nouă garderobă pentru sezonul din vară și o vei lua de la capăt. Acum să mergem la cină. Sunt...

– Stai puțin, ripostă Amanda fără să se urnească. Dacă nu ai invitat-o aici pe Ophelia pentru binele meu... Oh, Dumnezeule, Rafe, nu-mi spune că te-ai luat și tu după alții și te-ai îndrăgostit de ea!

– Ai căpătat un obicei tare prost – tragi concluziile greșite. Nu, nu sunt îndrăgostit de ea. O plac foarte puțin.

– Foarte puțin? Ultima dată când am vorbit despre asta, nu o plăceai deloc.

El ridică din umeri.

– Am aflat că nu este chiar femeia vanitoasă pe care o credeam.

– Atunci ce face aici? A apărut așa, fără invitație, iar tu nu știi cum să scapi de ea? Dacă e așa, o iau cu mine în Londra.

– Iar faci asta! Nu mai face presupuneri și încetează să scoți informații de la mine, pentru că nu te privește!

Ca și cum nu-l auzise, începu iar:

– Se ascunde aici, așa-i? Crede că a doua despărțire de MacTavish a iscat un scandal, așa cum trebuia, numai că nu s-a întâmplat. O pot asigura de asta.

– Amanda!

De data asta, înțelese tonul lui amenințător și protestă cu vehemență.

– Nu poți să-mi faci asta și să nu-mi spui! Este prea frumoasă, prea cunoscută și prea senzațională pentru a se afla aici fără vreun motiv.

– Aici ai perfectă dreptate, spuse el. O ajut să-și dezvolte câteva calități pentru a le adăuga la cele pe care le are deja.

– Sigur că da, replică sora lui.

Nu intenționa să o convingă, dar îi spuse:

– Nu vei spune nimănui că se află aici. Nu vreau ca numele meu să fie legat de al ei, ca toată Londra să înceapă să facă speculații, așa cum ai făcut-o tu acum. Ne-am înțeles?

– Atunci dă-mi un indiciu!

Oftă în sinea lui. Când devenise sora lui mai mică atât de încăpățânată?

– În loc de asta îți voi oferi cina și un pat, iar mâine-dimineață vei pleca din nou la vânătoare de soți. Amanda, părinții ei știu că ea se află aici, iar mătușa Esme este însoțitoarea ei. Nu se întâmplă nimic neobișnuit. Așa că nu-ți mai băga nasul unde nu e treaba ta!

– Bine, nu-mi spune! rosti Amanda și ieși.

Capitolul 22

Era limpede că Amanda Locke era deranjată de ceva, iar asta se vedea în felul în care intrase țăfnoasă și încruntată în salonul de luat masa. Ophelia cochetase cu ideea de a o convinge pe fată să o ajute să se întoarcă în Londra, în ciuda avertizărilor lui Rafe.

– Este împrăștiată, îi spusese el când se întoarseră la reședință. Va sfârși prin a declanșa un scandal legat de prezența ta aici fără să-și dea seama. Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă nu ar ști că te afli aici.

Dar pe Ophelia nu o convinsese argumentul acesta să nu spună nimic. Animizitatea care se simți între ea și Amanda în timpul cinei fu doar unul dintre motive. Era limpede că fata nu o plăcea deloc. Din pură gelozie? Poate. Multe tinere pe care le întâlnise reacționaseră la fel. Din cauza asta, ca și Mavis, Amanda nu avea să ezite s-o pună pe Ophelia într-o situație neplăcută, în loc s-o ajute. Însă motivul pentru care nu avea să-i ceară fetei ajutor nu era acesta.

În mod surprinzător, acum *nu mai voia* să plece. Ceea ce se întâmplase în trăsură după ce o găsisse Rafe fusese o experiență atât de minunată, încât pur și simplu voia să analizeze ceea ce simțise și experimentase. Dacă el avea dreptate?

Când cele mai rele defecte ale ei își făceau apariția, precum furia și geloziiile ridicole, nu-și putea aminti de vreun moment în care fusese capabilă să-și controleze emoțiile și să nu-i afecteze pe alții sau chiar pe ea. Nici măcar regretele nu puteau preveni ca acest cerc vicios să nu se repete. Oare asta se întâmpla pentru că nu avea altă posibilitate de a se elibera de toată pasiunea pe care o simțea? Această fusese bănuiala lui Rafe și părea atât de plauzibilă încât nu găsi nici un motiv să-l contrazică.

Acum, că găsisse o nouă metodă de eliberare, se simțea incredibil de liniștită și de împăcată. Toate emoțiile ei negative erau într-o stare latentă. Simțea că nimic nu-i putea strica seara. Chiar și cea mai

rea emoție a ei lipsea, și anume amărăciunea care o însoțise mereu, încă de când fusese o copilă.

Începuse cu tatăl ei. Nici nu ieșise bine din scutece când tatăl ei începuse să se gândească la beneficiile de a avea un copil deosebit. Nu știuse asta până în ziua în care descoperise că tot ce crezuse a fi adevărat de fapt nu era. Amintirea încă era dureroasă, dar ea încerca să nu se gândească la asta. Acum însă era atât de mulțumită, ba chiar îndrăznește să spună fericită, încât era gata să facă față acelei amintiri.

Se întâmplase în ziua în care împlinise opt ani. Fusese atât de entuziasmată! Aniversările presupuneau multe cadouri de la prieteni, iar mama ei mereu organiza o petrecere minunată pentru a sărbători. Acea petrecere nu era cu nimic diferită sau ar fi putut rămâne astfel dacă și ea ar fi rămas în salonul de luat masa, acolo unde oaspeții se bucurau de prânzul care le fusese pregătit. Primise însă un pandantiv nou de la mama ei, un medalion drăguț. Mersese sus să-l aranjeze pentru a-l arăta uneia dintre fetele de la petrecere când voile ridicate ale părinților ei o atrăseseră spre biroul tatălui.

– Nu mai poți continua astfel, spusese mama ei. Nu-i mai poți cumpăra prietenii!

– Preferi să-i explici de ce nu poți face o listă cu invitați la o simplă petrecere aniversară? îi răspunsese tatăl ei enervat.

– Era lista *ta*, îi amintise Mary. Plină cu titluri nobiliare. Jumătate din copiii aceia sunt prea geloși pe Ophelia pentru a-și dori să se afle în preajma ei, iar cealaltă jumătate nu a fost niciodată aici. Sigur că nu ar veni. Lista asta nouă pe care mi-ai dat-o va fi la fel. Nu cunoaște nici unul dintre acești copiii. Ar fi trebuit să anulez petrecerea când cei de pe prima listă mi-au refuzat invitația. Va ști că e ceva în regulă!

– Prostii. Este o ocazie excelentă pentru ea. Ar fi trebuit să mă gândesc mai devreme la asta. Este inutil să-i invităm numai pe aceia cu titluri mai mici, așa cum ai făcut-o până acum. Nici unul dintre ei nu va fi potrivit pentru fiica *mea*.

– Dar aceia sunt adevărații ei prieteni.

– Oare? Sau poate că părinții lor vor doar să-mi intre în grații?

– Nu gândesc toți ca tine.

— Sigur că o fac! strigase tatăl Opheliei. Totul se rezumă la cei pe care îi cunoști în orașul ăsta și pe care îi impresionezi. Noi avem o piatră prețioasă care poate impresiona pe oricine. Are un chip de invidiat, iar cu fiecare an, se face și mai frumoasă. Nici mie nu îmi vine să cred. Erai și tu foarte frumoasă când te-am luat de soție, dar nici nu am visat că vei face un copil așa de deosebit.

— Iar eu niciodată nu mi-am imaginat că singurul tău gând va fi să profiți de ea. De ce nu o poți iubi așa cum o fac eu și...

— Să o iubesc? strigase tatăl ei. Copiii sunt o pacoste, iar ea nu face excepție. Dacă nu ar fi fost nevoie de prezența ei aici, să fii sigură că aș fi trimis-o la o școală, în loc să fie educată acasă de profesori.

— Și expusă la fiecare petrecere ca și cum ar fi animalul tău de companie, care face giumbușlucuri pentru a-i distra pe alții, răspunse mama ei cu amărăciune.

— Nu mai exagera! Tu trăiești pentru distracție. Eu trăiesc pentru a-mi privi invitații cum o admiră pe fiica noastră. Tatăl ei răsese. Măcar te-ai uitat pe lista nouă de invitați pe care ți-am dat-o pentru petrecerea asta? Băiatul ăla va moșteni titlul de marchiz. L-ar putea interesa, să știi.

— Este prea tânără pentru a stârni interesul cuiva! Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu o lași să crească înainte să-i găsești un soț?

Auzind fiecare cuvânt, copila fusese prea șocată pentru a începe să plângă. Nu mai urcase după pandantiv. Amețită, se întorsese în salonul de luat masa, unde se aflau prietenii ei. Prieteni?

Știuse că acei copii care se adunaseră acolo îi erau străini, dar nu era ceva ieșit din comun. Încă spera că adevărații ei prieteni aveau să vină și se gândea că erau în întârziere. Nu se gândise că era ceva în neregulă. Era obișnuită să cunoască mereu alți copii, pentru că aceștia își însoțeau părinții la cină. Mama ei avea în fiecare săptămână invitați. Chiar și când nu veneau copii pe care să-i întâlnească, era chemată în salonul de zi, sau în salonul de luat masa, sau oriunde se aflau oaspeții pentru a le fi prezentată...

Se opri în fața unui băiat mult mai mare decât ea, care stătea pe scaun, singur.

— De ce ești aici? îl întrebase ea direct, așa cum fac copiii.

— Este o petrecere. De obicei, îmi plac petrecerile, îi răspunsese el artăgos.

— Asta nu îți place, replicase ea, deși era evident.

El ridicase din umeri și spusese candid:

— Mi-au spus că, dacă vin și mă prefac că te plac, voi primi un cal nou. Cel pe care îl am acum este cam bătrân. Tatăl meu nu mi-ar cumpăra unul nou, dar mi-a spus că al tău o va face dacă vin astăzi și mă prefac că mă distrez.

Simțise un gol în stomac, dar îi spusese:

— Presupun că nu ți-ai dorit prea mult calul acela.

— Ba da!

— Atunci ar fi trebuit să te prefaci.

El îi aruncase o privire furioasă.

— Atunci nu mai are sens să rămân, nu?

— Nu, nu mai are, fuse ea de acord și se întorsese spre băiatul care stătea lângă el și care părea mai apropiat de vârsta ei. Tu de ce ești aici? îl întrebase.

La fel ca primul băiat care se afla deja în drum spre ieșire, acesta îi răspunse la fel de candid:

— Tatăl tău m-a plătit cu 20 de lire ca să vin. Aș fi preferat să fiu în parc, în barca mea nouă.

— Și eu aș prefera să fii acolo, ripostase ea cu voce mai joasă, căci cuvintele îi ieșeau din ce în ce mai greu.

Ochii i se umpluseră cu lacrimi. Simțise o durere în piept, dar apoi o zărise pe fetița aceea banală, care stătea în fața ei. Era mai mare decât ceilalți, prea mare pentru a veni la aniversarea unui copil de opt ani.

— Și tu? o întreabă ea. Tu de ce ai venit aici?

— Eram curioasă, îi răspunsese fata cu snobism. Am vrut să știu de ce a fost nevoie de mită pentru a mă aduce aici. Acum înțeleg. Ești prea frumoasă pentru a avea prieteni adevărați.

Ophelia nu mai simțise nevoia să-i întrebe pe ceilalți și nici nu-și mai putuse înăbuși lacrimile. Înainte ca acestea să-i inunde obrajii, tipase:

— Afară cu voi toți!

Începând din acea zi, Ophelia nu și-a mai privit niciodată la fel prietenii. Se îndoia de toți și îi prindea de fiecare dată minciunile. De obicei, acele minciuni provocau în ea exact ceea ce încercaseră

ei să evite mințind. De-a lungul anilor, îi mai întâlnise pe câțiva dintre invitații de la ziua ei. Toți îi ceruseră scuze și juraseră că, dacă ar fi întâlnit-o înainte, nu ar mai fi fost nevoie să fie mituiți. Nu-i crezuse și îi disprețuia pe toți.

Începând din acea zi, nici pe tatăl ei nu îl mai privi la fel. Îl adorase. Aflând că el nu o iubea, că o vedea doar ca pe un instrument pentru tertipurile lui de a urca pe scara socială, se înrăise, iar în locul inimii frânte, rămăsese doar amărăciune.

Dar totul dispăruse în acea zi datorită lui Rafe. Se mira că acum se gândea la el ca la Rafe, dar, la urma urmei, după ziua aceea, formalitatea dintre ei nu își mai avea rostul. Teoria lui era ușor de testat. De aceea nu-și mai dorise să plece de acolo. Această nouă manifestare a emoțiilor nu numai că o tempera, dar fusese foarte plăcută și își dorea să experimenteze din nou acest sentiment.

O ignoră pe Amanda, care stătea îmbufnată la masă, dar nu-l putea ignora pe Rafe. Ochii ei erau atrași de el fie că vorbea sau nu, deși el se strădui să se poarte ca de obicei, conversând cu mătușa lui. Încercă de câteva ori să o angreneze și pe sora lui în discuție, dar ea pur și simplu îl privi încruntată, așa că renunță. Opheliei îi fu ușor să intervină când veni vorba despre noua furtună de zăpadă.

— Cred că mă voi plimba din nou prin zăpadă mâine-dimineață, acum că urmele mele vor fi acoperite, spuse ea. Ce zici de altă bătaie în zăpadă, Rafe? adăugă ea zâmbind.

El râse.

— Pe ultima ai pierdut-o.

— Ba nu. Râse și ea. A fost remiză, și știi asta.

Se părea că între cei doi era prea multă familiaritate, pe care Amanda nu o suportă, așa că se ridică furioasă și o avertiză pe Ophelia:

— Să nu îndrăznești să-l seduci pe fratele meu cu gândul la căsătorie! Tatăl nostru nu va fi niciodată de acord cu o femeie ca tine.

Ophelia se înroși. Nu intenționase să facă asta, iar atacul pe care nu-l provocase o neliniști. Rafe, pe de altă parte, fu îngrozit de remarcă surorii lui.

— Dumnezeule, Mandy, ți-ai pierdut bunul-simț? Mi-e rușine cu tine!

— Și mie, dragă! adăugă Esmeralda.

– Poftim? protestă Amanda suspinând. Poate că nu ești atras de frumusețea ei și nu te interesează, dar asta nu înseamnă că ea nu are planuri cu tine. Nu vezi ce priviri îți aruncă?

– Insolența ta nu are scuze, și știi asta, ripostă Rafe. Cere-i scuze acum!

– Ba nu! refuză Amanda. Nu fi orb! Trebuia să spună cineva asta!

– Pe dracu'!

Roșie în obraji, Amanda aruncă șervetul.

– Nu voi sta aici să văd cum ești dus la tăiere. Când vei termina de irosit timpul cu ceea ce nu ai avut încredere să-mi spui, știi unde mă găsești. Îți voi cere scuze când îți vei redobândi rațiunea, dar nu îi voi cere *ei* scuze. Nici să nu îndrăznești să-i ceri scuze în numele meu! adăugă ea în timp ce ieși.

Probabil Amanda își cunoștea fratele foarte bine, deoarece el chiar asta făcu.

– Îmi pare rău, Phelia...

– Să nu-ți pară, îl întrerupse ea cu un zâmbet slab. Sunt atât de obișnuită cu gelozia, încât nu mă mai deranjează deloc.

– Doar despre asta crezi că este vorba?

– Cu siguranță. Nemeritată în cazul acesta, dar, la urma urmei, gelozia nu are nevoie de adevăr sau de fapte pentru a se arăta. Crede-mă, știi asta mai bine decât oricine!

– O atitudine lăudabilă, draga mea, spuse Esmeralda. Însă nepoata mea știe să se comporte mai bine de atât.

Ophelia zâmbi.

– Nu o pot învinui când de obicei eu sunt cea care își iese din fire. Crezi că mă poți însoți în camera mea, Rafe? Nu aș mai vrea să fiu atacată de sora ta încă o dată în seara asta.

Capitolul 23

Dăduse dovadă de îndrăzneală când îi ceruse lui Rafe să o conducă în camera ei. La urma urmei, era un dormitor. Ar fi fost mai potrivit să o întrebe pe Esmeralda. Ophelia însă nu ezitase. Nu ceruse să fie adusă acolo și nu putea să plece, astfel că, în ceea ce o privea, regulile obișnuite ale etichetei puteau fi încălcate pe durata șederii ei. Doar de atât avusese nevoie pentru a urma calea ruinării.

Ideea aceea o amuzase, întrucât nu se gândise că un simplu flirt cu viitorul duce de Norford ar duce la asta. Erau prea izolați acolo, iar el se îngrijise ca ea să aibă o însoțitoare pe măsură, astfel încât nimeni nu avea să afle vreodată.

Dacă avea să își piardă virginitatea, intenționa să îi spună acest lucru viitorului ei soț, însă putea să o facă fără să dea nume. Dacă ar fi fost suficient de norocoasă să găsească un bărbat care să o iubească cu adevărat și care să nu fie doar îndrăgostit de chipul ei, în cazul acesta, credea ea, nu ar mai fi contat atât de mult, iar dacă l-ar fi deranjat, ei bine, asta însemna că nu o iubea sincer.

Cât de ușor îi era să găsească scuze când la mijloc era ceva ce își dorea! La urma urmei, era o domnișoară londoneză mult mai sofisticată decât majoritatea debutantelor. Îi trecuseră pe la urechi toate scandalurile care avuseseră loc în oraș în ultimii zece ani. Știa cum izbucniseră, cum fuseseră evitate și cum să le neutralizeze.

Cum era singură cu Rafe, încetini la baza scârilor. Entuziasmul pe care-l simțise când decisese să îi testeze teoria era ceva nou pentru ea și încă era stăpânită de acel sentiment. Avea să facă dragoste cu el. Gândul acela era de-a dreptul palpitant. Însă nu avea să sară pe el în hol. Era nevoie de puțină subtilitate.

Așa că începu:

– După acuzațiile surorii tale, trebuie să te asigur că nu am planuri cu tine.

— Crede-mă, Phelia, mi-ai spus asta clar încă de la început. De fapt...

Ea ghici cu ușurință că el își amintea de momentul în care îl abordase la Summers Glade.

— Asta a fost înainte să știu că nu joci cinstit și, să fiu sinceră, în acel moment orice bărbat ar fi fost bun, chiar și tu. Eram nerăbdătoare și voiam să termin odată, iar tu erai unul dintre puținii bărbați despre care știam, fără îndoială, că avea să fie pe placul tatălui meu.

— Cred că ar trebui să mă simt insultat.

Discuția încetă, dar ea îi remarcă zâmbetul.

— Da, cu siguranță arăți jignit, răspunse ea. Dar pe atunci nu te cunoșteam, astfel încât planul meu nu avea nimic de-a face cu tine, ci cu titlul tău, care era pentru tatăl meu. Pe de altă parte, averea ta... Se opri râzând. Mărturisesc că acesta este un criteriu personal. Intenționez să fiu cea mai importantă femeie din societate și să organizez cele mai fastuoase baluri pe care le-a văzut Londra, iar asta necesită mulți bani. Așa că, dacă voi putea, nu mă voi mărita cu un amărât. Însă oameni cu avere se mai găsesc, dar cu titluri ca ale tale, mai puțin.

El se prefăcu că oftează disperat.

— Mi-e teamă, draga mea, că ai eșuat lamentabil, te asigur de asta.

Ea se înroși ușor.

— Cred că nu m-am exprimat corect. Am vrut să spun că există mai mulți bărbați pe placul meu decât pe placul tatălui meu, însă nu mai sunt atât de înclinată să țin cont de preferințele lui. Asta înseamnă că ai fi ultimul bărbat pe care l-aș adăuga pe lista mea, deoarece cu siguranță te afli pe a lui. Am fost mai clară acum?

— Sunt mai degrabă încurcat, dar înțeleg că ți-ai face în ciudă chiar și ție, dacă asta ar însemna să-i faci în ciudă tatălui tău.

Ophelia își dădu ochii peste cap.

— Desigur, amintește-mi iar!

— Nu ești de acord?

— Înțeleg de ce spui asta, dar tu nu știi nimic despre relația mea cu tatăl meu.

— Aș zice că nu vă apreciați unul pe celălalt.

— Nicidecum. Nu-l urăsc, însă toată dragostea pe care am simțit-o vreodată pentru el a dispărut cu mult timp în urmă. Ne tolerăm reciproc, ca să zic așa. M-am sărutat să fiu folosită pentru ambițiile lui. Dacă nu mă crezi, gândește-te ce a făcut cu mine în ultimul an. M-a logodit cu un barbar și m-a aruncat în gura lupului!

— Te referi la mine?

— Ai remarcat asta, nu?

El râse.

— Acum da.

— Bine, pentru că, dacă voi găsi bărbatul perfect pentru mine, nu m-aș gândi de două ori să mă mărit cu el fără permisiunea tatălui meu. Știu sigur că există locuri unde putem merge pentru a face asta.

— Acum m-ai liniștit!

— Mă gândeam eu. Se întoarce și înaintă pe hol. Avu nevoie de ceva timp pentru a-și găsi curajul să-i spună: Acum că am clarificat asta, să nu te sperie faptul că mi-ar plăcea să-ți testez teoria pe care ai lansat-o astăzi.

Se întoarce și-l văzu înmărmurit. Știa bine la ce se referise.

— Cred... poate... că ar trebui să te gândești mai bine. Oftă. Nu-mi vine să cred că am spus asta!

— M-am gândit la asta și îți mărturisesc că niciodată nu m-am simțit atât de... atât de...

— Profund extaziată? completă el.

— Nu, nu așa, spuse ea înroșindu-se. Deși ai spus-o frumos. Mă refeream la faptul că sunt atât de liniștită și la fel mă simt în continuare. Nici nu știi cât de rar mă simt astfel!

— Să știi că nu am fost foarte serios astăzi, când ți-am vorbit despre alte modalități de a-ți elibera pasiunile.

— Nu? Dar are sens! Mai ales dacă ții cont de efectul liniștitor pe care l-a avut asupra mea. Uită-te la sora ta, de exemplu. Nu a reușit să mă enerveze deloc în seara asta, iar eu de obicei reacționez la gelozii și ostilități împotriva mea. Așa că voi testa asta, Rafe, cu tine sau cu altcineva. Dacă se va dovedi că ai avut dreptate, atunci am speranța că voi reuși să scap de cel puțin jumătate dintre defectele mele pentru totdeauna. Nu voi renunța la ideea asta.

– Cu riscul de a pierde această ocazie unică, mi se pare cinstit să îți amintesc că, dacă vom face dragoste acum, când tu ești liniștită, nu vei putea testa nimic.

Ea se încruntă, apoi bolborosi:

– Nu m-am gândit la asta. Dar ai foarte mare dreptate. Dacă ceea ce s-a întâmplat astăzi va avea un efect permanent? Clătină din cap, dezaprobată. Nu? Atunci nu-mi rămâne decât să văd cât de mult va dura. Noapte bună!

– Phelia!

Pretinse că nu-l auzi și se grăbi spre camera ei. Ce stânjenitor! Probabil se gândea că îi făcuse avansuri și știuse de la început că sugestia ei ar fi fost inutilă acum. La naiba, de ce trebuise să punteze acest lucru?

Capitolul 24

Raphael era în salon, în fața ferestrei, privind-o pe Ophelia plimbându-se pe afară. De data aceasta, nu avea să o însoțească. Seara trecută se întristase și nu-și mai revenise, ceea ce făcuse să evite nesăbuinta la care se așteptase ea. Cu toate astea, nu reușea să-și ia ochii de la ea.

Ieșise soarele. Acum zăpada proaspătă care se așezase nu avea să reziste mult. Bartholomew observase că, deși ninge mult în timpul iernii, de obicei nu aveau parte de atâta zăpadă dintr-odată. Rapahel se bucura. Dacă nu s-ar fi așternut zăpada cu o zi în urmă, trăsura Opheliei nu ar fi ajuns într-un șanț și ar fi putut lesne să evadeze.

Amanda plecase dimineața devreme, prea nervoasă pentru a-și lua rămas-bun. Raphael îi dăduse lui Albert o scrisoare pe care să o ducă mijlocitorului său, ca să-l plătească în avans pentru un an, înainte să „demisioneze“, pentru că ar fi dus-o pe Amanda la Londra în siguranță. Nu-și riscase slujba numai pentru cele 100 de lire, ci pentru mai mult de atât.

În timp ce urmărea fiecare pas al Opheliei, încerca să-și aline durerea de la mână. Noaptea trecută lovise cu pumnul în peretele dormitorului de ciudă. Să rateze ocazia de a face dragoste cu ea? Și fusese ideea ei!

I se păru incredibil, deși deloc surprinzător. Ophelia nu putea fi nicicum comparată cu orice debutantă, și nu datorită frumuseții ei extraordinare. Fusese expusă de înalta societate londoneză cu mult înainte. Ba chiar primise cereri în căsătorie înainte să iasă de pe băncile școlii.

Deși fusese vina tatălui ei, fără îndoială, acest lucru îi oferise Opheliei o perspectivă asupra lumii mai realistă decât a oricărei alte fete de vârsta ei. Nu se îndoia că vorbise serios seara trecută. În plus, era sigur că, deși și-ar fi dorit să se înșele, ei nu îi păsa cu cine avea

să testeze teoria lui. Pur și simplu se întâmplase ca el să fie prin preajmă. Acesta era motivul nemulțumirii lui.

Nu intenționa să se atașeze de ea ori să aibă o relație pasageră, dar era obișnuit să îndepărteze femeile, iar experiența pe care o avusese până acum cu Ophelia se îndrepta în direcția opusă. Ea nu-și dorea nimic de la el, ci voia să plece cât mai departe. Apropierea dintre ei nu schimbase asta. Măcar ar fi putut să-i dea de înțeles că-l dorea pe el, în loc să spună că orice bărbat ar fi fost potrivit pentru testarea acelei ipoteze nenorocite.

— Îmi pare rău pentru seara trecută, spuse ea, în spatele lui. Pur și simplu nu m-am gândit.

Gândurile îl distrăseseră suficient încât să nu observe că ea se întorsese în casă. O văzu dându-și pelerina jos, pe care o așeză pe scaun, în timp ce se îndrepta spre șemineu.

— Nu te mai gândi la asta, zise el. Ce e cu zăpada asta pe ghetuțele tale? Dacă o lași să se topească, va dura mult să-ți încălzești picioarele.

— Da, mă pricep să bat din picior.

— Îmi imaginez.

Îi aruncă o privire, dar probabil decise să nu răspundă la tonul lui acid. Își încălzea mâinile în fața șemineului. Purta o rochie pe care el nu o mai văzuse. Ca majoritatea rochiilor în care o văzuse îmbrăcată, era mai potrivită pentru vară, căci avea un decolteu destul de adânc și mâneci scurte. Cele mai multe tinere pe care le cunoștea purtau astfel de rochii, deoarece casele erau foarte călduroase în timpul iernii și oricum stăteau mai mult înăuntru. Culoarea lavandei părea să-i scoată în evidență roșeața din obraji care se datora, fără îndoială, plimbării pe afară. Rochia era încântătoare, deși poate prea mulată pe sâni. Suspină în sinea lui. Avea senzația că de acum încolo fiecare gând legat de ea urma să aibă o tentă sexuală.

El se duse și închise ușa pe care ea o lăsase deschisă când intrase.

— Avem nevoie de intimitate? întrebă Ophelia.

— Nu, voiam doar să împiedic căldura să iasă. Totuși, se gândise la intimitate, iar faptul că mătușa lui nu avea să coboare în următoarele ore îl asigură că puteau avea parte de intimitate cel puțin o vreme. Pari liniștită.

— Da, am fost, mulțumită ție. Acum, că i se încălziseră mâinile, se îndreptă spre cea mai apropiată canapea și se așează. Am ratat momentul în care trebuia să-mi iau rămas-bun de la sora ta.

Se așează lângă ea.

— Nu, nu l-ai ratat. A plecat fără să-și ia la revedere de la nimeni. Ce mai zici despre pacea ta interioară? Te simți la fel?

Îl privi contrariată, dar îi răspunse.

— Într-adevăr. Încep să cred că te-ai înșelat și că este o schimbare permanentă.

El ridică din umeri.

— Opiniile mele rareori sunt greșite.

— Deci ce planuri ai astăzi?

— Ce ai zice să avem o zi în care nici unul din noi nu minte?

Auzindu-l, ea se încruntă.

— Asta înseamnă că m-ai mințit. Despre ce?

— Din contră, draga mea. După ce ai recunoscut că nu te deranjează să minți, am crezut că asta ai făcut până acum.

— Ai crezut greșit. Am decis că singura modalitate de a pleca de aici este să spun doar adevărul.

— Vezi tu, și asta poate fi o minciună, remarcă el. Cum aş putea ști care e diferența? Odată ce ai plecat pe calea necinstei, nimeni nu te mai crede. Chiar nu vezi asta?

Ea se lăsă pe spate, zâmbind.

— Ceea ce văd este că încerci să mă provoci. Bună încercare, dar nu va funcționa.

Chiar asta făcea? De fapt, era o idee bună, așa că insistă:

— Îmi exprimam un punct de vedere pertinent.

— Da, așa este, recunosc. Dar, vezi tu, am trăit toată viața înconjurată de oameni care nu aveau încredere în mine. Când ajungi să crezi că nimeni nu este sincer cu tine, nici măcar părinții tăi, nu-ți mai pasă dacă ești crezut sau nu. Pur și simplu, nu mai contează. Dinte pentru dinte.

— Chiar crezi că nu mai contează?

Se înroși.

— Ei bine, presupun că *uneori* contează. Ca acum. Chiar am decis că sinceritatea este singura modalitate de a interacționa cu tine, dar

am făcut-o pentru că pur și simplu nu am putut vedea altă soluție de a scăpa de aici.

El nu se putu abține să nu râdă. Uneori era atât de candidă! Însă îl surprinse faptul că ea se arătă deranjată de reacția lui.

– Nu este amuzant! Nimic din situația asta nu este. Îți spun că nu este ușor să fii sincer pe deplin când ești obișnuit cu...

– A răni oamenii cu minciunile tale?

Ea oftă și îi aruncă o privire tăioasă.

– Tu chiar ești fățarnic, nu? M-ai indus în eroare cu calmul și cu buna ta dispoziție doar pentru a te putea strecura pe la spatele meu și să mă ataci. Nu-mi vine să cred că eram gata să uit asta despre tine!

– Ți-ai pierdut calmul?

– Nu, la naiba!

– Bine, spuse el și o trase în poala lui.

Capitolul 25

Furia reapăru cu o viteză uimitoare. Parcă fusese protejată de o perdea groasă formată din iluziile proprii, care fusese trasă brusc, iar în public se aflau toate emoțiile ei negative, ce aplaudau faptul că nu se mai putea ascunde de ele. Asta o mânie pe Ophelia, care își îndreptă furia unde îi era locul, spre cel care înlăturase perdeaua.

La fel de repede, Rafe o sărută, iar dacă inițial ea îi lovi umărul cu pumnul înainte ca el să o ia în brațe, imediat îi cuprinse fața în palme și-l sărută cu o explozie de pasiune. La naiba! Nu se îndoia că o provocase intenționat, numai că în acest moment nu îi păsa.

Raphael se lăsă pe spate pe canapea, iar ea ajunse peste el, dar fără să rupă sărutul care o excita. Poziția îi permitea să-i atingă trupul pe deplin, și cum era limpede că nu era nevoie să o țină, pentru că ea îi răspundea la sărut, mâinile lui îi explorau liber spatelul și fesele. Apoi le alunecă mai jos. Brusc, ea îi cuprinse obrazii, iar el o împinse delicat spre întăritura dintre picioare.

Făcând asta, el îi găsi un punct sensibil. De fiecare dată când îi apăsa bărbăția, simțea un mic șoc care o făcea să vibreze. Nu se putea abține, nu își controla reacțiile, iar pasiunea ei cunoștea noi limite, ceea ce o făcea să simtă că se topea în brațele lui.

Căldura emanată de trupurile lor devenea și mai fierbinte. Își dori ca în cameră să fi fost mai răcoare, ca el să nu fi închis... ușa. Alungă iute acel gând, dar odată apărut, o făcu să se îngrijoreze.

Nu-și dorea să pună capăt momentului, dar buna-cuviință își făcuse apariția și o determină să-i șoptească:

– Cineva ar putea intra...

– Am încuiat ușa.

Neliniștea pe care o simțise dispăru imediat. De atât avea nevoie să știe pentru a nu-și mai face griji că putea fi descoperită și pentru a se bucura pe deplin de ceea ce îi făcea el.

Îi ridicase ușor fusta. Când schimbară brusc poziția, hainele nu-l opriră să alunece între picioarele ei. Ce senzație palpitantă era să îl simtă acolo! O excita și mai tare, făcând-o să se înfierbânte, ceea ce accentuă tensiunea senzuală pe care o simțea.

Toate simțurile ei erau treze. Îi simțea gustul, puțin mentolat datorită ceaiului pe care-l băuse mai devreme, precum și mirosul înțepător de mosc. Părul nu era aspru deloc, ci mai degrabă mătăsos. Nu și-ar fi imaginat niciodată asta. De fiecare dată când îl auzea gemând, simțea nevoia de a face același lucru, fiindcă o excita faptul că avea asupra lui același efect pe care îl avea el asupra ei. Când deschise ochii pentru a vedea în privirea lui plăcerea intensă, își dădu seama cât de mult își dorea să o excite.

Respirația devenea din ce în ce mai grea. Nu era din cauza greutății trupului lui – oh, nu! –, căci asta o excita și mai mult, simțind o senzație unică mai ales între picioare. De fiecare dată când el descoperea alt punct sensibil, ea rămânea fără aer, iar el părea că găsea nenumărate astfel de zone. Șoldurile și mâinile lui nu se odihneau deloc.

El îi mângâie urechile, apoi coborî de-a lungul gâtului, ceea ce o făcu să tremure de plăcere, coborându-i ușor marginea rochiei sub sâni. O înfierbântă senzația palmei lui pe sân, dar nu se compară cu fierbințeala gurii lui când brusc rupse sărutul pentru a-i săruta sânul. Rămase fără aer. Îl îmbrățișă cu tot trupul. Se simțea de parcă avea să ia foc în orice moment!

Bâjbâi printre hainele care încă se aflau între ei. Auzi ceva rupându-se... Pantalonașii ei? Ce nerăbdător! Aproape că râse, dar el continuă să o sărute. Simți o nouă apăsare între picioare care o făcu să geamă, apoi o durere ce îi provocă o plăcere incredibilă. Ea încercă să alunge durerea, care nu dispăru, ci se intensifică atât de tare încât o făcu să strige. Dar el se împinse brusc în ea, iar durerea dispăru, lăsând în urmă o strânsoare cu care nu știa ce să facă.

Atmosfera se destinse, iar el se lăsă ușor pe spate pentru a-i vedea reacția. Îl privi nedumerită, simțindu-se cumva trădată.

– Asta... începu el, oftând, nu se va mai întâmpla niciodată, ai cu-vântul meu.

– Ce anume? Durerea?

— Da. A fost modul în care trupul tău a luptat pentru a-ți păstra inocența. Tu însă nu pare să-ți fi dorit asta.

Acum înțelese, dar răspunse contrariată:

— Nu, dar mama ar fi trebuit să-mi spună că voi simți durere, în loc să-mi spună că, dacă voi avea noroc, mă voi bucura de patul matrimonial sau, ca să fiu mai exactă, de actul sexual. Mi-a zis că nu toate femeile o fac. Presupun că nu am avut noroc.

Observă că el încerca să nu rădă, dar nu reuși. *Nu* era amuzant. O asemenea plăcere care să se termine într-o notă atât de negativă...

— Am terminat? Întrebă ea țăfnoasă.

— Dumnezeu, sper că nu! Am senzația că mama ta s-a cam grăbit. Ar fi trebuit să-ți spună că norocul nu are nimic de-a face cu asta.

— Atunci cu ce are?

— Cu abilitățile partenerului, spuse el zâmbind. Să-ți demonstrez?

O pătrunse în clipa imediat următoare. Ea îl privi uluită. Senzația pe care i-o dădea era plăcută – de fapt, poate prea plăcută. Imediat, pasiunea preluă controlul asupra ei. Ceea ce făcea el era mult peste experiența ei. Crezuse oare că plăcerea cea mai mare o simțise cu o zi în urmă în trăsura alături de el? Mișcările lui intense o făceau să simtă fiori în tot corpul. Plăcerea era atât de profundă, încât i se părea că o simte în fiecare nerv, iar tensiunea acumulată avea să explodeze, ceea ce se și întâmplă, făcând-o să vibreze, epuizând-o și săturând-o.

Abia observă că și el atinse orgasmul în același timp. Apoi fu cuprinsă de o pasivitate senzuală care o făcea să nu vrea să se miște. Pentru un moment, simți o tandrețe profundă pentru bărbatul în brațele căruia se afla. Acea emoție nemaiîntâlnită aproape că o făcu să plângă, dar nu de tristețe, ci din contră, datorită unei experiențe unice, care nu semăna cu nimic din ceea ce simțise până atunci.

— Ce viclean! remarcă ea odată ce își calmă suflul.

Continuă să se joace cu degetele prin părul lui.

— Așa este, spuse el, sărutând-o pe gât. A funcționat? Ți-ai regăsit liniștea?

— Habar nu am, în acest moment sunt prea plină de plăcere încât să simt altceva.

El se ridică pentru a o privi. Zâmbi.

— Ți-a plăcut, nu?

– Da! Nici nu-ți imaginezi!

– Ah, ba da, sau crezi că bărbații fac asta doar ca să-și ocupe timpul cu ceva?

Ea râse. Era atât de binedispusă încât fu surprinsă că nu începu să chicotească. Imediat însă o străfulgeră un gând supărător.

– Este evident că furia îmi va scăpa iar de sub control, nu?

– Da, dar sunt convins că de acum înainte o vei putea controla mai bine. Asta era ideea, draga mea. Nu era vorba despre faptul că nu te vei mai enerva vreodată, ceea ce este puțin probabil, și nu numai în cazul tău, ci despre faptul că de acum încolo emoțiile tale schimbătoare nu vor mai fi exprimate într-un singur fel, ceea ce le făcea grosolane și vătămătoare.

– Deci nu era neapărată nevoie să testez... astfel? presupuse ea.

El zâmbi din nou.

– Cu riscul de a pune capăt unui moment frumos – o sărută cu blândețe, ca ea să nu se îndoiască de vorbele lui –, probabil că nu. Oricum, trebuie doar să-ți amintești liniștea pe care ai experimentat-o ieri pentru a realiza că actul sexual are anumite beneficii secundare, cel puțin pentru tine. În ceea ce privește testarea, s-a dovedit cu mult timp în urmă că scoate la iveală toată pasiunea, ceea ce s-a și întâmplat într-un mod plăcut, nu?

– Într-adevăr, a fost incredibil!

– Și acum?

– Din nou o pace sublimă.

El încuviință din cap.

– În privința asta, cred că era nevoie de testare, care s-a dovedit un succes. Ți voi oferi, desigur, ajutorul meu de fiecare dată când vei simți nevoia să te eliberezi de astfel de pasiuni.

– Câtă generozitate!

– Așa ziceam și eu.

Faptul că o tachina o făcu să-și dorească să-l îmbrățișeze. De fapt, acea dorință apăruse când îi zâmbise prima dată. În acel moment, era foarte mulțumită și, simțea, de asemenea o apropiere pe care niciodată nu o mai experimentase cu vreun bărbat. Prieteni sau...? Nu, nu avea să se gândească la asta. Nu voia să analizeze mai în amănunt ce anume simțea pentru el acum, când nu mai avea

la ce să se aștepte. Ținu neapărat să-l asigure de asta. Nu trebuia să-și facă griji inutil că ea avea să profite de ceea ce se întâmplase.

Privi în altă parte, ba chiar se înroși gândindu-se la subiectul pe care avea să-l abordeze:

— În ceea ce privește ceea ce am făcut, nu sunt compromisă, așa că nu te mai gândi la asta. Oricum, nu m-aș fi măritat cu tine. Refuz să-l fac pe tata fericit. Astfel, ceea ce s-a întâmplat aici va rămâne între noi. Nimeni nu trebuie să știe.

O privi contrariat.

— Este... nobil din partea ta.

— Nu, nu este. Este chiar răzbunător, doar că nu față de tine.

— Înțeleg.

El se încruntă.

Ophelia ghici la ce îi zburase gândul.

— Nici să nu te gândești să discutăm despre relația mea cu tatăl meu sau, mai degrabă, de lipsa unei relații ori despre pornirile mele răzbunătoare cauzate de asta. Nu te privește ce se întâmplă între mine și el.

— O femeie dulce, blândă nu ar avea astfel de gânduri, replică el, în ciuda avertizărilor ei.

— O femeie dulce, blândă nu ar avea un tată ca al meu.

Raphael tresări.

— *Touché!*

Capitolul 26

Își aranjară hainele cu ușurință, ca și cum nimic neobișnuit nu s-ar fi întâmplat în salon. Rafe chiar o ajută, ridicându-i corsajul rochiei peste șani, sărutând-o tandru și în fugă în locul care încă nu fusese acoperit. Își ridică ciorapii, care erau rulați până la glezne, și aproape că izbucni în râs când observă că încă purta ghetuțele. Dacă stătea să se gândească, fusese foarte îndrăzneț din partea lui să facă dragoste cu ea fără să se dezbrace absolut deloc. Ea nu o făcu, dar el cu siguranță da.

Înainte să descuie ușa, o îmbrățișă și o sărută pentru ultima oară.

– Chiar cred că ar trebui să facem asta în pat la un moment dat. Răse, dar era cumva stânjenit. Undeva unde să îmi dedic timpul cum se cuvine plăcerii tale. Să te furișezi ca un școlar...

Ea îi acoperi buzele.

– Ești departe de a fi un școlar, îl asigură ea.

– Este drăguț din partea ta să spui asta, dar se pare că îmi pierd finețea când sunt în preajma ta.

– Aștepți și alte complimente?

– Oare? rânji el.

– Aș avea grijă cu acel „drăguț” când vorbești despre *mine*, îl tachină ea. Altfel, ar însemna că ți-ai îndeplinit misiunea, iar atunci va trebui să mă duci imediat înapoi la Londra.

Tuși, deschise ușa și o împinse ușor.

– Du-te și schimbă-ți rochia înainte de prânz. Mătușa mea va coborî curând.

– Trebuie să scap de probe, zise ea zâmbind din nou.

– Ți-ar plăcea să o fac eu asta?

Ophelia strânse în mâini pantalonașii rupți, căci nu avea buzunar la rochie pentru a-i ascunde, însă prefera să nu fie prinsă alergând pe scări cu ei în mână. Privi spre șemineul din spatele lor.

— Vrei să îi arunci în foc? Sadie nu trebuie să îi găsească.

— Desigur.

Îi dădu ușor stânjenită, apoi urcă scările în grabă. Însă nu îi era ușor să scape de jupa pătată. Apa nu avea să fie suficientă pentru a îndepărta urmele de sânge, iar Sadie știa foarte bine că nu se afla la menstruație în acea perioadă a lunii. Momentan, decise să ascundă jupa sub saltea. Când avea mai mult timp, intenționa să o taie și să o arunce în foc. Avea să scape astfel de toate dovezile.

Își schimbă rochia, asta după ce privi cu atenție cât de mult se șifonase rochia de culoarea lavandei. Reuși incredibil de repede să se schimbe. În mai puțin de 15 minute era din nou jos, pentru a petrece mai mult timp cu Rafe. Fu dezamăgită să vadă că el nu se mai afla în salon, acolo unde îl lăsase.

Se așeză la fereastră pentru a-l aștepta. Tot se uita spre canapeaua din spatele ei, unde făcuseră dragoste. Se gândea că nu avea să mai stea niciodată acolo fără să se înroșească.

Începea să înțeleagă. Acum era femeie. De ani întregi era la fel de sofisticată ca o femeie, dar nu fusese cu adevărat. În mod surprinzător, nu se simțea diferit... Nu, nu era adevărat. Se simțea minunat! Nu, de fapt, ceea ce simțea nu avea de-a face cu faptul că devenise femeie, ci cu persoana care o ajutase să devină femeie. Acea primă dată ar fi putut fi o experiență groaznică, își dădu ea seama, dar Rafe nu permisesese să se întâmple asta. Se asigurase că ea putea să privească înapoi la acel moment zâmbind. Iar ea era convinsă că mult timp de acum încolo avea să fie un zâmbet larg.

Rafe coborî alături de mătușa lui. Își schimbase și el hainele și se pieptănase, căci ea se jucase în părul lui și îl făcuse să pară neîngrijit. Sperase că nimeni nu observase asta înainte să îl poată aranja. Bărbatul acesta nu arăta *niciodată* neîngrijit și, cu siguranță, nu cum îl lăsase ea mai devreme.

Cu Esmeralda prezentă, nu ar mai fi avut ocazia să vorbească despre ceea ce se întâmplase între ei, deși Ophelia observă zâmbetul cu subînțeles pe care Raphael i-l oferî și căruia îi răspunse. Buna ei dispoziție o însoți pe toată durata prânzului și nu fu stricată nici de sugestia lui de a merge în birou, nu în salonul de zi.

— Nu cred că voi reuși să mă concentrez în cealaltă încăpere, recunosc eu în timp ce o însoțea pe hol.

Ea înțeluse perfect. Și, din păcate, nu credea că el se gândea la alt contact intim. De fiecare dată când o invitase să petreacă timpul împreună, fusese pentru a discuta despre scăpările ei din trecut. În acea zi, nici măcar nu o mai deranja asta. Probabil ar fi suportat orice subiect ar fi considerat el necesar.

— Să vorbim despre Sabrina, spuse el în timp ce ea se așează pe scaunul de la biroul lui.

Ei bine, orice subiect în afară de acesta!

— Hai să nu vorbim!

Îi zâmbi când îi răspunse astfel. Nu voia ca el să creadă că era capricioasă. Avea însă sentimente atât de amestecate în privința Sabinei Lambert, încât nu voia să le analizeze.

Rafe nu îi mai adresă nici un cuvânt, ci analiza cuțitașul de scrisori pe care-l ridicase de pe birou și pe care-l învârtea în mâini. Ea îi ghici tactica, știa că folosea tăcerea împotriva ei. Nu avea să funcționeze de data aceasta...

— Știi, am fost fraieră că i-am mai dat o șansă, spuse Ophelia după ce câteva momente o ignorase. Când a ajuns la Londra cu mătușile ei pentru a rămâne la noi de-a lungul sezonului, părea atât de drăguță! M-am îndoit prima dată, dar apoi m-am gândit că poate candoarea ei nu era prefăcută deoarece era o fată de la țară. Așa că astfel mi-am încălcat propria regulă. Am crezut că putem fi prietene adevărate.

El scoase un oftat lung și îndurerat.

— Deci din cauza asta ți-ai înjunghiat prietena pe la spate? Recunosc că mă așteptam să primesc o scuză pertinentă.

O privi atât de dezamăgit încât o făcu să simtă un gol în stomac. Ce naiba? Ea nici măcar nu știa despre ce vorbea el.

— Explică-mi observația, te rog! Cum am înjunghiat-o pe la spate?

— Ai adus vorba despre scandalul din familia ei, care fusese de mult uitat, și ai făcut-o cu toată răutatea.

— Nu fi absurd! spuse ea tăios. I-am făcut o favoare.

O privi sceptic.

— Distrugându-i șansele de a găsi un bărbat potrivit la Londra? Cred că nu i-aș zice favor.

Ophelia se lăsă pe spate, oftând la rândul ei.

— Foarte bine, cred că va trebui să-ți explic. Probabil nu vei crede, dar am încercat să o salvez pe fata asta de la o suferință ulterioară.

— Suferință?

— Da. Nu am vrut să o văd suferind pentru că s-a îndrăgostit de cineva cu care nu s-ar fi putut mărita din cauza scandalului. Avea să iasă singur la suprafață. După ce ar fi întâlnit suficient de multe persoane, cineva ar fi remarcat numele Lambert. Și fusese un scandal stupid. Era ridicol să crezi că, dacă niște strămoși s-au sinucis, toată familia ei era predestinată să facă la fel, inclusiv ea. Dar știi cum sunt oamenii. Unii ar da crezare unor astfel de absurdități. Ideea mea a fost să scot la iveală asta tocmai pentru a le arăta cât de stupid era. Ar fi ridiculizat pe oricine ar fi fost suficient de prost pentru a-i da crezare. Ar fi fost uitat repede, și nimeni nu ar mai fi auzit despre asta.

— Dumnezeuule, vrei să spui că ai încercat să o sprijini?

Ophelia scrâșni din dinți.

— Nu ar trebui să pari atât de neîncredător. Aceasta a fost ideea... inițială.

— Ah. El clătină din cap. Ajungem și la partea în care ai fost rea?

— Nu, ajungem la ultimul meu defect. Combinat cu furia, probabil este cel mai mare dintre ele.

— Și anume?

— Gelozia.

— Realizezi cât de absurdă este această afirmație? întrebă el uluit. Probabil ești cea mai frumoasă femeie din Anglia. Este la fel de probabil ca fiecare femeie pe care o întâlnești să fie geloasă pe tine. Chiar și sora mea este! Dintre toate, tu ești singura care nu ar avea nici un motiv să fie geloasă pe cineva.

— Tot ce spui este adevărat. Sunt conștientă de asta. Dar nu are absolut nici o legătură. Faptul că nu am nici un motiv să fiu geloasă nu mă oprește să devin astfel. Știu că e ridicol. Mi se întâmplă pentru cele mai prostești lucruri. Dar se întâmplă! Odată ce emoția a ieșit la suprafață, este acolo, iar eu nu îi fac față foarte bine.

— Deci îmi spui că ai fost geloasă pe Sabrina?

— Da. Mavis a fost cea care mi-a provocat gelozia când i-am văzut pe trei dintre admiratorii mei înconjurând-o pe Sabrina la bal. Astfel că, deși avusesem intenții bune când m-am gândit să readuc în discuție scandalul care învăluia familia Lambert, în cele din urmă am făcut-o din gelozie. Aș fi reușit să trec peste gelozie și să continui

cu planul inițial, dar Sabrina și mătușile ei s-au întors acasă. Deoarece familia mea primise invitație la Summers Glade ca eu să-l întâlnesc pe Duncan, am călătorit împreună. Pe atunci, eram îngrozită de întâlnirea cu „barbarul”, așa că a uitat să înăbuș scandalul Sabrinei. Acum nu mai contează pentru că, așa cum spui, se va mărita în curând cu Duncan.

— Încă îmi vine greu să cred că ai fi geloasă pe Sabrina. Rămase puțin pe gânduri. Dar nu a fost prima dată când ai fost geloasă pe ea, nu? adăugă el.

Ea se înroși.

— Nu, s-a întâmplat din nou când l-am văzut pe Duncan cu ea, dar m-am gândit că încerca să mă facă geloasă.

— Și?

— Da, bine, și când te-am văzut pe tine cu ea! Da, eram geloasă în ziua în care ți-am spus că mi se părea că tu și ea...

— Nu trebuie să deschizi iar acest subiect.

— Cum vrei, dar cum tu ai adus vorba, îți voi spune de ce nu am vrut să discut despre Sabrina. Am sentimente contradictorii în ceea ce o privește. Când nu sunt geloasă pe fata asta, chiar *o plac*.

— Este ușor de înțeles. Toți *o plac* pe Sabrina.

Îl privi contrariată când el nu mai adăugă nimic.

— Nu îți vei termina ideea pentru a-mi aminti că pe mine nu mă place nimeni?

El îi zâmbi.

— De fapt, draga mea, această afirmație nu ar mai fi adevărată, deci nu mai pot spune asta.

Ea se înroși, căci era limpede că se referea la el – el era cel care încetase să o disprețuiască.

— Mătușa mea a prins drag de tine, adăugă el.

Nu știu de ce se simți rănită, dar reacționează imediat:

— Nu ai înțeles ce am vrut să spun. Nu îmi plac persoanele pe care la un moment dat am fost geloasă. Sabrina este singura pe care *o plac*. Astfel, de fiecare dată când am simțit gelozie față de ea, am avut sentimentul că o trădez, ceea ce a înrăutățit lucrurile. Imediat ce gelozia dispare, mă dojenesc singură pentru că am fost atât de prostută și revin la sentimente mai bune față de ea. E o situație destul de neobișnuită pentru mine.

— Nu este deloc neobișnuită.

— Poate nu pentru alte persoane, dar pentru mine este foarte neobișnuit, insistă ea.

— Poate că sperai că tu și ea ați putea fi prietene.

— Nu speram. Chiar am crezut că putem fi prietene și *am vrut* să o ajut.

— Când a avut nevoie de ajutor?

— Când părea că Duncan era interesat de ea.

— Interesul lui era real.

— Acum știi asta, spuse Ophelia nerăbdătoare, dar cum naiba era să bănuiesc că se iubeau? I-am spus că Duncan m-a sărutat la han în ziua în care l-am întâlnit pentru a-mi cere scuze.

— Ai mințit.

— Da, dar a fost o minciună nevinovată, voiam ca ea să nu fie rănită, nu să o rănesc.

— Chiar voiam să discutăm despre câteva dintre minciunile tale. Asta a fost una dintre ele.

Își dădu ochii peste cap.

— De ce nu mă surprinde? Și celelalte?

— Mai știi doar una.

— Nu este o listă lungă? Am crezut că te-ai pregătit mai bine.

— Ne înfuriem atât de repede?

Ea clipi, apoi chiar îi zâmbi.

— Deloc. Poate doar puțin enervată, dar acum că ai menționat asta... Ridică din umeri. A dispărut.

El se așeză, părând surprins.

— Sunt uluit. Ce schimbare, Phelia! Ce părere ai despre asta?

Ophelia zâmbi.

— Îmi place. Este atât de bine să nu îmi mai pierd controlul! Acum spune-mi, despre ce altă minciună vorbeai?

— Au fost atât de multe încât nu mai știi?

Se gândi puțin, apoi spuse:

— Nu cred. Îmi vine în minte o singură situație în care am mințit-o intenționat pe Sabrina. M-ai numit răzbunătoare și am negat, dar asta probabil a fost singura dată când chiar am fost așa din cauza geloziei. Exagerase cu comentariile despre momentul în care m-am logodit din nou cu Duncan. M-a enervat interesul ei față

de el și i-am spus că el a insistat imediat după ce a plecat ea. De fapt, bunicul lui Duncan a vrut să spunem povestea asta oamenilor, deci nici măcar nu a fost o minciună. Cumva, vestea a devastat-o pe Sabrina. Nu am nici o idee de ce. Tu știi?

— Nu, asta este între Duncan și Sabrina, nu este problema altcuiva. Deci recunoști că ai fost răzbunătoare?

Nu o surprinse că se agăța de asta.

— Da. Ești fericit acum?

— Nu chiar. Întrebarea care se pune, și este una foarte importantă, draga mea, este dacă acum, că nu mai negi, ai învățat ceva din discuțiile noastre. Sau te vei întoarce la Londra și vei reveni la...

— Oprește-te! îl întrerupse ea. Se pare că tu ești cel care nu a înțeles nimic din discuțiile noastre. Cum crezi că nu mă voi schimba când furia mea, care îmi declanșa toate geloziiile exagerate, poate fi controlată aproape complet, iar asta datorită ție?

— Bine punctat! Atunci nu mai văd nici un motiv pentru care să rămânem aici. Vom pleca spre Londra mâine-dimineață la prima oră.

Capitolul 27

Ophelia ar fi trebuit să fie extaziată că, în sfârșit, avea să meargă acasă. În schimb, se chinuia să-și înăbușe lacrimile în timpul călătoriei la Londra, simțindu-se dărâmată. Nu putea înțelege motivul, dar bănuia că era din cauza faptului că avusese cea mai interesantă experiență din viața ei și *crezuse* că se putea bucura din nou de ea, numai că, odată întoarsă acasă, nu avea să se mai ivească ocazia. Însă nu se putea simți atât de ciudat doar pentru că timpul petrecut cu Raphael Locke se terminase.

De data aceasta, Rafe nu mai fu nevoit să conducă trăsura. Lacheul Esmeraldei se afla cu ei și fusese însărcinat cu asta, astfel încât Rafe putu să călătorească împreună cu cele trei femei. Aveau să ajungă la casa Esmeraldei înainte de căderea serii. Mătușa lui întreținuse atmosfera de-a lungul călătoriei, iar Ophelia se străduise să participe la conversație, dar bătrâna nu avea să-i însoțească până la destinație. Asta nu însemna că avea să rămână singură cu Rafe. La urma urmelor, Sadie era o însoțitoare foarte bună.

Căzură de acord să petreacă noaptea la reședința Esmeraldei în loc să înnopteze la han. Luară o cină plăcută împreună, ultima lor cină, iar bătrâna se emoționează pentru că trebuiau să se despartă.

– Nu ne vom întâlni dimineată. Nu îmi plac despărțirile. Sper totuși să ne mai vedem, draga mea. M-am bucurat de compania ta, serios îți spun.

– Și mie îmi veți lipsi, spuse Ophelia. Sunteți sigură că nu vreți să veniți la Londra cu noi pentru a ne bucura împreună de restul sezonului?

– Dumnezeule, nu! Sezonul este pentru tineret. Voi veni însă la nunta ta, odată ce vei găsi bărbatul cu care să te așezi la casa ta.

Dacă avea să se întâmple asta vreodată. Odată întoarsă în Londra, Ophelia nu avea să mai fie prinsă într-o logodnă nedorită și nu mai era nevoie să-și petreacă timpul gândindu-se la moduri prin care

să scape de ea, așa că avea să se concentreze asupra găsirii unui soț. Asta dacă mai rămăseseră partide bune acum, la sfârșitul sezonului. Oricum nu conta. Putea fermeca orice bărbat cu ușurință...

Ophelia se opri brusc, îngrozită de ea însăși. Chiar obișnuise să gândească astfel? Era o experiență edificatoare să își analizeze comportamentul din trecut dintr-o perspectivă diferită. Fusesse insensibilă, nepăsătoare, egoistă. Chiar conta că își considerase comportamentul justificat? Că îi tratase pe ceilalți așa cum ei o trataseră pe ea sau așa cum crezuse ea că fusese tratată?

Acum avea să-și reanalizeze toate relațiile, inclusiv pe cea cu părinții. Ar fi fost chiar plăcut să nu mai fie mereu furioasă pe tatăl ei. Avea să fie cel mai important test al ei. Dacă putea să ducă la bun sfârșit o conversație cu el fără ca amărăciunea să iasă la suprafață...

Se despărțiră de Esmeralda dimineața devreme. Așa cum bănuise, fără compania mătușii lui Rafe, călătoria fu puțin incomfortabilă. Aproape toată ziua el păruse căzut pe gânduri, așa că, după ce încercase de câteva ori să deschidă o conversație, Ophelia renunță.

Înainte să observe că ajunseră la destinație, trăsura se opri în fața reședinței de la Summers Glade. Sadie adormise, dar când se trezi și văzu unde se aflau, spuse exact ceea ce Ophelia nu putu rosti, fiind prea surprinsă:

– Ce naiba căutăm aici?

Raphael râse când le văzu reacția.

– Doar mă lăsați pe mine. M-am gândit că îndrăgostiții se vor căsători foarte curând, așa că prefer să scutesc un drum de la Londra până aici.

– Ar fi trebuit să ne spui care era intenția ta, spuse Ophelia în treacăt.

– Îmi cer scuze, am crezut că am făcut-o, răspunse el ridicând din umeri. Dar, gândește-te, este o ocazie bună să pui în practică tot ce ai învățat, nu crezi? Ți-ar plăcea să rămâi la nuntă?

Nu trebuia să se gândească la asta. Răspunsul ei veni imediat:

– Nu, cei doi nu vor crede că m-am schimbat. Nu vreau să le stric momentul fericit. Voi fi bine singură, acasă.

– Foarte bine. Ne vom vedea la Londra, probabil peste câteva zile.

Încă o surpriză, una chiar neașteptată, dar plăcută.

— Da?

— Cu siguranță. Sunt convins că vom merge la aceleași petreceri.

Crezu că se referise la altceva, dar reuși să nu-și arate dezamăgirea. Timpul petrecut împreună se încheiase. Primise mai mult decât se așteptase de pe urma planului lui Rafe, care fusese un succes.

Fără să mai adauge nimic, el coborî și închise ușa. Pur și simplu. Nu-și luă rămas-bun, nu îi dădu sfaturi privind comportamentul ei, nu...

Ușa se deschise din nou, iar Rafe, cu o expresie iritată, se aplecă, o luă de umeri și o sărută pasional pe gură. Se simți imediat excitată și simți o satisfacție încântătoare când văzu ardoarea în privirea lui. Apoi, la fel de brusc, plecă.

Sadie se holba la ea, mai mirată decât o văzuse Ophelia vreodată. Nu se înroși. Era prea încântată pentru a se mai simți stânjenită.

— Nu întreba, fu tot ce îi putu spune cameristei, de parcă aceasta avea să țină cont de sfatul ei.

Și nici nu o făcu.

— De când își permite astfel de libertăți cu dumneavoastră?

Ophelia încercă să închidă subiectul.

— Nu a însemnat nimic. Am avut câteva discuții aprinse în care l-am insultat în mod repetat. Probabil acesta a fost modul lui de a-mi spune că nu îmi poartă pică.

Sadie nu fu mulțumită de răspuns.

— Ar fi fost suficient dacă v-ar fi spus-o.

Dar nu ar fi fost la fel de palpitant, se gândi Ophelia, zâmbind în sinea ei.

Capitolul 28

În Londra nu părea să fi nins recent. Străzile erau noroioase, ca de obicei în această perioadă a anului. Soarele se ivise numai spre sfârșitul zilei, chiar înainte să înceapă să burnițeze din nou.

Ophelia decisese să-și mai petreacă o noapte la han, aproape de oraș, pentru a putea ajunge acasă în ziua următoare la amiază, când tatăl ei de obicei nu se afla acasă. Obişnuia să ia prânzul cu prietenii la club, iar ea își dori să aibă timp să se instaleze înainte de a fi nevoită să aibă de-a face cu el și să-i răspundă la toate întrebările pe care avea să i le pună.

Nu primise nici o veste de la el, astfel că nu știa nici măcar dacă mai era nervos pentru că nu-l dusesese în cele din urmă pe Duncan la altar sau dacă interesul moștenitorului familiei Locke pentru ea îl mai îmbunase.

Reședința contelui se afla pe Berkely Street, la nord de Hyde Park. Era o stradă liniștită, nu foarte lungă. În partea de vest, la capătul ei, se afla Portman Square, iar la est era Manchester Square. Ophelia nu se jucase niciodată în parc. Joaca era considerată copilărească, iar ei nu i se permisese niciodată să fie un copil asemenea celorlalți. Din câte își putea aminti, fusese tratată mai degrabă ca un adult, în special de către tată. Mama încercase să-i ofere puțină normalitate, dar Sherman intervenea mereu cu ordinele lui. Din ziua în care se născuse fiica lui, începuse să-i caute un soț din înalta societate.

Mama ei avea să fie acasă, desigur. Mary ieșea rar în ultima vreme deoarece era prea ocupată cu organizarea petrecerilor. Prietenii ei veneau în vizită, dar ea nu se ducea la ei. Nici măcar nu o însoțise pe Ophelia la începutul sezonului. Sherman insistase să facă el asta, și nu pentru că se mândrea cu fiica lui, ci pentru că voia să se bucure de succesul acesteia. Nu se zgârcise cu garderoba Opheliei, dar nu o făcuse pentru ea, ci ca să strălucească, iar el să fie felicitat pentru că avea o fiică atât de frumoasă.

Tristețea aproape că o copleşi, dar îi recunoscuse semnele și reuși să o alunge. Avea un scop nou acum și își dorea să-l atingă cât mai repede. Voia să se mărite cu un bărbat bogat pentru a nu mai avea de-a face cu tatăl ei.

— Să despachetez sau preferați să vă odihniți la amiază? întrebă Sadie în timp ce intrau în casa grandioasă în care crescuse Ophelia.

— Nu sunt obosită, mergi și despachetează, răspunse ea.

Vocile lor o făcură pe Mary să iasă din salon.

— Te-ai întors! Dumnezeuule, mi-a fost dor de tine!

Mary Reid era dependentă de dulciuri. Se mai controlase în ultimii ani, dar acum era destul de grăsuță. Cu câțiva centimetri mai scundă decât fiica ei, dar de trei ori mai lată, era blajină, poate prea blajină. Singura dată când Ophelia își auzise mama ridicând vocea fusese în acea zi oribilă, în urmă cu mulți ani, când copila aflase că nu avea prieteni adevărați și că singurul interes al tatălui ei era modalitatea de a urca pe scara socială.

Ophelia moștenise părul blond și ochii albaștri de la mama ei, care în tinerețe fusese foarte frumoasă. Tatăl avea ochii căprui și părul șaten. Era fericită că nu moștenise nimic de la el.

Își îmbrățișă mama și o sărută pe obraz.

— Și mie mi-a fost dor de tine, mamă!

— Ce surpriză că te-ai logodit iar cu Duncan!

— Și una și mai mare că am rupt din nou logodna? întrebă Ophelia.

— Ei bine, da. Dar ia te uită cui ai atras atenția! Moștenitorul familiei Locke. Tatăl tău este foarte încântat.

Ophelia se simți dezgustată.

— Eu și Rafe suntem doar prieteni, mamă! Nu se va întâmpla nimic între noi.

— Serios? Mary se încruntă ușor, părând evident dezamăgită. Nu te-ai gândit deloc la el ca la un soț?

— Poate, dar mi-a spus foarte clar că nu este gata să facă un pas atât de important. Este chiar plăcut să fiu prietenă cu un bărbat care încă nu mi-a căzut la picioare, venerându-mă.

Mary își dădu ochii peste cap.

— Ei bine, încă nu-l șterge de pe listă. Unor bărbați le ia ceva timp să recunoască o partidă bună când dau peste ea. Între timp, ne vom

comporta ca și cum nu ai fi atras atenția celui mai râvnit burlac din regat. Mary zâmbi. Ar fi trebuit totuși să ne spui că te vei întoarce. Aș fi organizat o petrecere pentru tine.

Vorbele mamei nu o surprinseră deloc. Era limpede de la cine învățase Ophelia că organizarea celor mai grandioase baluri din Londra avea să o facă fericită, având în vedere că viața mamei ei se învârtea în jurul acestui lucru. Poate că ar fi continuat să o facă fericită – sau măcar să se bucure de asta –, dar acum avea altă prioritate: să scape de sub influența tatălui ei. Pentru a-i face pe plac mamei, spuse:

– Încă poți organiza petrecerea. Va fi un prilej la fel de bun să îi anunți pe toți că m-am întors la Londra.

– Exact la asta mă gândeam. Am o mulțime de invitații pe care le-am ignorat. Poate că vrei să te uiți peste ele să vezi dacă merită să fie onorată vreuna.

– Le voi lua în camera mea.

– Bine, atunci mergi și odihnește-te, iar eu mă voi ocupa repede de lista de invitați. Sunt convinsă că voi putea ispiti câteva persoane să renunțe la angajamentele pe care le au pentru seara aceasta, ca să vină aici.

Mary reuși să facă mai mult de-atât, așa cum avea să constate Ophelia când coborî la cină în acea seară. Casa era plină de oaspeți, în mare parte domni tineri pe care îi cunoștea deja, deși erau și câțiva pe care nu îi mai întâlnise. Cel puțin era îmbrăcată splendid pentru acea ocazie.

Se simțea bine acum că avea toată garderoba la dispoziție, nu doar cele câteva rochii pe care le luase cu ea. Sadie alesese o rochie de seară din mătase crem cu broderie albă. La urechi avea cercei din perle, iar la gât îi atârna un pandantiv oval. Părul era coafat în stilul care o caracteriza, la tâmpile atârnându-i câteva bucle, dar Sadie îi pusese câteva ace de păr cu perle, pentru a-i da mai multă eleganță.

Mama ei o întâlni pe hol, în timp ce se îndrepta în salon. Ophelia păru mirată. Mary înțelese și-i spuse:

– Nu m-am așteptat ca toți să accepte invitația, dar ar fi trebuit să știu asta. La urma urmei, ești foarte populară.

– Tata va fi prezent?

Mary se înroși.

— Nu l-am anunțat că te-ai întors. Voiam să îi spun la amiază, când ar fi venit acasă, dar a trimis vorbă că va ajunge târziu. Apoi Mary ridică din umeri. Nu contează. Nu este nevoie de prezența lui aici pentru a ne putea bucura de această seară.

Ophelia aproape că izbucni în râs. Îi era ușor să citească printre rânduri. Mary știa foarte bine că Ophelia și tatăl ei nu se înțelegeau bine și reușeau imediat să se enerveze reciproc. Deoarece nu se oboșise să-și anunțe soțul că în seara aceea dădea o petrecere și din ce motiv o făcea, se asigurase că Ophelia putea să se relaxeze în prima ei seară înapoi în oraș și să se bucure de petrecerea neașteptată.

Mary o conduse în salon. Nici nu intrară bine, că Ophelia fu imediat înconjurată de admiratori care rivalizau pentru atenția ei.

— Ce bucurie că te-ai întors în oraș, Lady O!

— Și nu ești logodită!

— Ca de obicei, frumusețea ta îmi taie respirația, Ophelia!

— Lord Hatch, îi spuse unul dintre domni. Sper că îți amintești de mine.

— Încântătoare ca de obicei, rosti Lord Cantle și îi sărută mâna.

— Fă-ne cunoștință, Peter, spuse nerăbdător unul dintre ei. Nici nu știi cât de mult am așteptat să te cunosc, Lady Ophelia, adăugă el când prietenul lui îl refuză. Artemus Billings, la dispoziția ta.

— Încântată, răspunse ea repede, înainte ca alt tânăr să încerce să-i câștige atenția.

Artemus era destul de atrăgător și nici nu menționase vreun titlu, ceea ce de obicei însemna că bărbatul era conștient de faptul că toți știau cine era. Avea să afle mai multe despre el, dar trebuia să aștepte până când reușea să-și elibereze mâna, pe care fiecare dintre ei dorea să o sărute.

Toți cu excepția lui Hamilton Smithfield, viconte de Moorly. Acesta abia împlinise vârsta de 21 de ani și preluase titlul, dar când i se adresase Opheliei, fusese destul de timid. Niciodată nu fusese suficient de îndrăzneț pentru a o scoate din mulțime, dar exact asta făcuse acum. O duse în cealaltă parte a încăperii și îi spuse repede:

— Nu am avut niciodată curajul să te întreb asta înainte. Când am aflat că te-ai logodit cu MacTavish, mi-a venit să plâng. Cum asta nu s-a întâmplat, nu voi risca să pierd din nou ocazia. Te implor, Ophelia, mărită-te cu mine! În privirea lui se vedea că o adora.

De obicei, când îi refuza, era destul de expeditivă, fiindcă detesta acest fel de propunere, deoarece venea din partea unui bărbat care nu se obosise să o cunoască. De obicei, refuzul ei îi dezamăgea, iar ea nu voia să facă asta acum. Pentru a evita acest lucru, îi spuse:

– Vorbește cu tatăl meu, viconte de Moorly.

– Serios?

Păru încântat, luând-o ca pe o aprobare din partea ei, dar ea îl corectă cu eleganță:

– Pur și simplu nu este alegerea mea.

Era convinsă că Sherman avea să-l refuze, astfel încât nu trebuia să facă față dezamăgirii vicontelui. Era un semn de lașitate, căci de obicei nu se simțea prost când trebuia să refuze cereri în căsătorie. Fusese prea egoistă în trecut pentru a le da atenție. Acum, când trebuia să spulbere speranțele acestor tineri, îi compătimea.

Jane și Edith o făcură să uite de aceste sentimente inconfortabile când apărură și o luară cu ele, nerăbdătoare să afle detalii privind anularea căsătoriei cu Duncan MacTavish. Nu dădu explicații, așa cum ar fi făcut-o cândva. Le spuse numai ceea ce bunicul lui Duncan anunțase, și anume că decisese de comun acord că nu se potrivesc. Apoi le întrebă:

– Nu aveți alte planuri pentru seara asta?

– Nimic atât de important încât să nu venim să te întâmpinăm, răspunse Jane.

Vorbele ei aveau un sămbure de adevăr, dar Ophelia știa că nu erau sincere. Atât Jane, cât și Edith se pricepeau foarte bine să-i spună exact ceea ce credeau ele că voia să audă. Din păcate, de obicei trebuia să mintă. Realiză însă că era vina ei. Dacă nu ar fi avut un temperament atât de irascibil în ultimii ani, fetele din grupul ei s-ar fi comportat altfel cu ea.

– Am venit să aflăm motivul care te-a împiedicat să te întorci mai devreme în oraș, îi spuse Edith. Mama ta a spus că ai fost în vizită la familia Locke. Este adevărat?

– Nu ai crezut-o?

Edith se înroși puțin. Ambele fete erau drăguțe, dar frumusețea lor pălea în fața Opheliei. Deoarece aveau titluri nobiliare mai puțin importante, nu se așteptau să pună mâna pe cei mai doriți burlaci ai sezonului. De fapt, ceea ce voiau era să fie primele care să aleagă

dintre bărbații refuzați de Ophelia, așa că sperau ca ea să se decidă mai repede.

– Ei bine, de fapt ne-am gândit că nu este corect informată, răspunse Edith, dezvăluind motivul pentru care se înroșise.

Ce manieră elegantă de a spune că Mary le mințise!

– Nu a fost bine informată de mine? spuse Ophelia.

– Da, recunosc Edith. Știam că tu și Locke nu vă înțelegeți bine, explică ea repede. Nu înțelegem de ce, când el este atât de chipeș, dar am văzut că între voi ies scânteii. Eram sigure că ai refuzat invitația familiei lui. Am crezut că asta le-ai spus părinților tăi, dar în realitate erai altundeva.

Ah, deci erau sigure că ea își mințise mama! Rafe avusese atât de multă dreptate în privința asta! Odată ce începi să minți, oamenii se îndoiesc mereu de tine, iar ambele fete știau că ea era adepta minciunii. În mod surprinzător, timpul pe care-l petrecuse cu Rafe – nu și motivul – era ceva cu care cândva s-ar fi lăudat în fața lor. Acum prefera ca ele să nu știe nimic, astfel încât le dădu de înțeles că nu era un subiect despre care dorea să discute.

Edith și Jane nu erau insistente. Ophelia speră că putea trece peste subiect dându-le puține detalii:

– A fost o perioadă de gândire la Summers Glade, unde am realizat că nu voiam să mă mărit cu MacTavish. M-am temut că nu va accepta despărțirea. În cele din urmă, am purtat o conversație plăcută și am fost amândoi de acord că ar fi mai bine să nu ne căsătorim. Am avut nevoie de puțin timp pentru a-mi reveni și pentru a-mi analiza opțiunile. În plus, nu voiam să vin degrabă acasă pentru a face față furiei tatălui meu. Știți cât de mult își dorea acest mariaj.

Exista însă posibilitatea ca între timp ele să fi discutat cu Mavis și să fi aflat adevărul, dar perioada de gândire era o scuză bună în ambele situații. Era irelevant unde își petrecuse acest timp. Fu surprinsă să audă întrebarea directă a lui Edith:

– Deci, în cele din urmă, nu ai fost în vizită la familia Locke?

Înainte să se poată gândi la o manieră de a închide subiectul, Jane spuse:

– Ei bine, iată și răspunsul!

Ophelia îi urmări privirea și-l văzu pe Raphael Locke intrând în salon. Inima începu să-i bată cu putere la vederea lui. Nu știa

de ce se afla acolo, dar nu putea nega faptul că era entuziasmată să-l vadă. Nu se așteptase la asta, cu atât mai puțin atât de devreme.

– De ce nu ai vrut să ne spui că l-ai cucerit? întrebă Edith bucuroasă.

– Pentru că nici eu nu știu ce simt în privința asta, spuse Ophelia, apoi suspină în sinea ei.

Exact ceea ce nu dorea să mărturisească!

– Dumnezeuule, te-ai îndrăgostit, așa-i? șopti Jane.

– Nu, absolut deloc, răspunse Ophelia imediat.

Se temu însă că poate aceasta era cea mai mare minciună pe care o spusese vreodată.

Capitolul 29

Mary îi ținu companie lui Rafe încă de la sosire. Ophelia nu fu mirată că mama ei se gândise să-l invite, dar o surprinsese faptul că el se afla în Londra pentru a accepta invitația deoarece cu o zi în urmă îl lăsase la Summers Glade. Cu siguranță, Duncan și Sabrina nu se căsătoriseră atât de repede. Sau poate că o făcuseră deja, iar Rafe ratase nunta?

Nu reuși să-și satisfacă imediat curiozitatea. Avu la dispoziție câteva minute pentru a discuta cu prietenele ei, dar apoi fu înconjurată de alți admiratori, așa că ocazia de a vorbi cu Rafe, numai ei doi, se ivi mai târziu.

Erau prea mulți invitați pentru o cină, dar așa se întâmpla de obicei la petrecerile familiei Reid, iar Mary prefera să organizeze un bufet suedez cu gustări pentru oaspeți mai pretențioși și mâncăruri mai consistente pentru cei cu un apetit crescut.

Ophelia fu nevoită să iasă din încăpere pentru a se bucura de un moment singură, dar când se întoarse dădu de Rafe. Își umpluse farfuria cu mâncare și căuta un scaun liber. Nu găsisese. Toate scaunele din încăpere erau deja ocupate acum, când cei mai mulți dintre invitați mâncau.

– Salonul de luat masa s-ar putea să fie liber, îi sugeră ea șoptindu-i conspirativ când veni lângă el.

Ochii lui albaștri nu o părăsiră. Ea abia mai putea respira. Era atât de chipeș! Părea că mereu avusese acest efect asupra ei, dar în seara aceea părea și mai frumos în haina închisă la culoare care îi îmbrăca perfect umerii lați, cu o lavalieră albă la gât, prinsă lejer. Buclele lui aurii străluceau în lumina lumânării. Apropierea aceea îi făcea pulsul să crească. Dumnezeu, spera că nu era atât de evident ceea ce simțea!

Probabil că el nu observă nimic ieșit din comun, deoarece întrebă:

– Dar au mai rămas scaune acolo sau au fost aduse toate aici?
Ophelia își recăpătă suflul.

– Ai fi surprins să știi câte scaune de rezervă are mama. Consideră petrecerile mici o risipă a talentului ei.

Când ea privi spre farfuria lui plină, el zâmbi și spuse:

– Am ratat prânzul.

– Mergem să verificăm?

– Ce-ar fi să iei și tu cina?

– Nu mi-e foame.

Păru surprins:

– Nu am apucat să vorbim despre greutatea ta, nu?

O tachina... sau poate nu.

– Chiar crezi că sunt prea slabă? întrebă ea în timp ce se privea îngrijorată.

– Nu cred că vrei să știi ce cred despre trupul tău!

Ea se înroși, probabil pentru că îi surprinse privirea care îi căzuse asupra sânilor ei și care tot cobora. Luă repede un cârnat înfășurat în aluat dintre multele gustări de pe masă, apoi îl conduse în salonul de luat masa.

Era aproape gol. Doi tineri mâncau la capătul unei mese lungi și purtau o discuție aprinsă. Unul dintre ei, Jonathan Canters, o ceruse de soție în urmă cu 15 minute. Fusesse a doua cerere în căsătorie din seara aceea. Păruse la fel de serios ca tânărul Hamilton Jonathan, care o ceruse la începutul sezonului, înainte să se afle că era deja logodită cu Duncan.

Le oferi celor doi bărbați un zâmbet cordial, apoi îi ignoră, iar ei înțelesesă că nu era interesată să li se alăture. Se așeză la celălalt capăt al mesei și așteptă ca Rafe să vină lângă ea. Fu surprinsă că reușise să-și rețină curiozitatea atât de mult.

– Ce faci aici? întrebă ea șoptit. Ar fi trebuit să fii la Summers Glade.

– Se pare că Duncan și Sabrina se vor căsători peste câteva săptămâni. Mătușile Sabine au insistat să facă o nuntă așa cum se cuvine, cu tot fastul, ceea ce presupune mai mult timp. Duncan era foarte nerăbdător, căci ar fi preferat să nu aștepte, așa că am decis că nu era un loc potrivit în care să stau, iar în cele din urmă m-am întors la Londra.

— Păcat că nu ai aflat asta înainte să plec!

— Într-adevăr. De aceea am pierdut prânzul. M-am gândit că te voi prinde din urmă dimineață, dar nu am reușit să aflui la ce han te-ai oprit.

— Încă sunt surprinsă că ești aici, să văd că ai acceptat invitația mamei. Aș fi jurat că nu vrei ca numele tău să fie asociat cu al meu.

— Faptul că sunt aici nu ne asociază nicicum numele, draga mea. Încă nu am ajuns acasă pentru a primi invitația mamei tale. Pur și simplu am oprit să mă asigur că ai ajuns teafără.

— Ei bine, foarte frumos din partea ta.

— Am și eu momentele mele de glorie.

Avea chiar mai multe. Desigur, avusese și momente mai proaste, în care nu fusese drăguț, ba chiar se dovedise arrogant, dar îl iertase pentru ele. Se despărțiseră într-o notă pozitivă, poate prea pozitivă...

— În plus, adăugă el în timp ce începu să mănânce, sunt interesat să văd dacă ți-ai găsit fericirea cu bărbatul potrivit. A fost parte din înțelegere, îți amintești?

Ea înlemni, dar el nu observă. Vorbea serios? Avea să joace rolul ăsta după câte împărtășiseră?

— Oare? zise ea ușor tăios. Nu-mi amintesc să-mi fi menționat asta.

— Nu am crezut că este nevoie, căci asta îți va aduce fericirea, replică el cu un ton înfumurat. Încă intenționezi să te măriți, nu?

— Cu siguranță!

— Ți-vei petrece restul vieții cu individul ăsta norocos, oricine ar fi el, așa că trebuie să ne asigurăm că vei fi fericită.

— Noi? Cum este posibil să vezi de pe acum dacă mă va face fericită?

O privi surprins.

— Nu-mi spune că vei continua să cauți un bogătaș! Banii nu aduc fericirea, Phelia, ci doar fac nefericirea mai ușor de suportat. Pe termen lung, nu te vor face fericită.

Ea mușcă din cârnatul pe care-l ținea în mână.

— Și ce anume mă va face?

— Dragostea, desigur!

— Nu credeam că ești romantic.

– Nici eu. Zâmbi. Încerc numai să privesc lucrurile din perspectiva unei femei. Dacă iau în considerare părerea surorii mele în această privință, pe care nici nu pot să-ți spun de câte ori am fost obligat să o aud – este convinsă că dragostea o va face din calea afară de fericită –, se pare că dragostea și fericirea merg mână-n mână.

– Probabil. Nu știu asta din proprie experiență. Există însă și alte lucruri care pot face pe cineva fericit.

El oftă. Probabil observase că Ophelia se enervase.

– Nu-mi spune că te-ai răzgândit, că toate eforturile noastre...

– Oh, oprește-te! Oftă și ea. Doar că am un scop nou, să ajung cât mai curând să nu mai am de-a face cu tatăl meu. Ia decizii gândindu-se doar la propria lui fericire, nu la a mea, și m-am cam săturat de asta.

– Înseamnă că vei accepta prima propunere pe care o vei primi.

Păru atât de îngrijorat, încât simți nevoia să-l consoleze, așa că zâmbi și îi spuse:

– Cel puțin jumătate din bărbații prezenți aici în seara asta m-au cerut de soție, câțiva dintre ei în ultima oră. Încă nu am acceptat nici o propunere.

– Este vreunul care te interesează? întrebă el puțin ezitant. Poate că știi despre ei ceva ce tu nu știi.

Ea ridică din umeri.

– Nu chiar.

Îi zâmbi din nou lui Jonathan. Ambii bărbați tăcuseră când o văzuseră intrând în salon, iar de atunci tot încercau să-i fure o privire.

– Încă nu am renunțat la criteriul principal, continuă ea.

– În afară de avere, nu mi-ai spus ce cauți la un bărbat.

– Așa e.

– Încă vrei să ții asta pentru tine?

Ea oftă.

– Nu, doar că nu voiam să vorbesc cu tine despre asta când m-ai întrebat. Nu am încredere în nici un bărbat care îmi spune de la început că mă iubește. Și toți au făcut asta. Gesticulă, pentru a-l face să înțeleagă că se referea la toată Londra. Aștept un bărbat care să își dedice timpul mai întâi pentru a mă cunoaște, așa cum ai făcut-o tu.

Nu se înroși. Nu ar fi trebuit să spună asta, dar deja îl avertizase că nu trebuia să își facă griji că avea de gând să pună ochii pe el.

— Sincer să fiu, Phelia, este un scop excelent acum, dar înainte probabil că te-ar fi dezavantajat...

— Prostii, îl întrerupse ea, conștientă că avea să aducă în discuție comportamentul ei din trecut. Știu că ți-ar plăcea să primești felicitări pentru noua persoană în care m-am transformat, dar, de fapt, tu doar mi-ai deschis ochii în privința anumitor lucruri și m-ai ajutat să-mi controlez defectele care îmi cam scăpaseră din mână. Totuși, chiar și înainte de asta aveam anumite calități, dar preferam să le țin pentru mine.

— Da, am observat.

— Ce anume?

— Că nu erai complet lipsită de calități. Un exemplu bun a fost modul în care ai câștigat simpatia mătușii mele.

— Am câștigat-o? Zâmbi. M-a îndrăgit imediat, iar tu știi asta.

— Da, presupun că așa a fost. Ar trebui să te întorci la invitații tăi. E în regulă să petreci câteva minute cu mine aici, dar, dacă stai mai mult, vom da de gândit și se vor stârni vorbe.

— Știu. Se ridică să plece. Mulțumesc că ai venit să vezi ce fac. Foarte drăguț din partea ta!

— Dumnezeu, nu mai folosi acest cuvânt când te referi la relația cu mine! Îmi vei strica reputația, serios.

— Preferi să fii văzut ca un crai incurabil?

— Absolut!

Știa foarte bine că o tachina, așa că spuse pe același ton:

— Atunci secretul tău este în siguranță.

Se întoarse și vru să plece. El o prinse de cot. Ea rămase fără aer, iar pentru o secundă închise ochii. Se simțise bine stând acolo, concentrându-se asupra conversației, nu asupra distanței mici dintre ei. Atingerea lui însă îi aminti ce împărtășiseră și cât de minunat fusese, dar și ce îi spusese Jane...

— Cum a privit tatăl tău întoarcerea ta acasă? întrebă el.

Motivul pentru care o oprise o enervă.

Nu se întoarse, temându-se să-l privească în acel moment.

— Nu a ajuns acasă de când am sosit, așa că nici măcar nu știe că m-am întors.

– Ce-ar fi să aștepti să vezi ce va fi înainte să iei decizii pripite?

– Eu, grăbită?

Îl părăsi cu eleganță, dar în urma ei îl auzi râzând.

Capitolul 30

Contrariată după plecarea lui Rafe, Ophelia nu putu găsi un moment mai nepotrivit pentru a se întoarce în salon. Nici nu-l observase pe tatăl ei la intrare, care își dădea jos mantia și i-o înmâna lacheului. El însă o observă imediat.

– Pheli? Când te-ai întors?

Nu îi zâmbi de bun venit. Nici nu o primi cu o îmbrățișare caldă. Doar părea curios.

Sherman Reid, conte de Durwich, avea în jur de 45 de ani. Avea părul negru, des și ochii câprui. Era înalt și subțire, iar pe lângă soția lui, ai fi zis că era slab. Nu arăta ca un bărbat cu o înfățișare banală, dar nu fusese niciodată considerat chipeș. Probabil de aceea fusese atât de uimit că făcuse un copil de o frumusețe nemaîntâlnită, fiind hotărât să obțină numite beneficii de pe urma darului pe care i-l făcuse natura.

– M-am întors la amiază. După cum vezi, mama a reușit să organizeze o petrecere de bun venit și i-a invitat pe câțiva dintre admiratorii mei.

Privi spre salonul zgomotos.

– Era necesar?

Ophelia nu mai știu ce să spună. Adusesese vorba despre admiratori deoarece, de obicei, tatăl ei ar fi fost încântat că era prezentată societății și că primea noi și noi cereri în căsătorie – asta se întâmpla înainte să stabilească logodna fiicei lui cu Duncan MacTavish. În plus, mereu o încurajase pe Mary să organizeze petreceri. Acesta era singurul aspect asupra căruia căzuseră mereu de acord.

– Nu era necesar, dar a făcut-o pe mama fericită, așa că nu a fost în zadar.

– Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, fetițo!

Opheliei îi veni să râdă. Tonul ei nu se schimbaseră deloc, ba chiar era mai blând decât de obicei. Însă era limpede că el se aștepta

ca ea să-și piardă controlul. La urma urmei, de când o logodise cu Duncan, între ei nu avuseseră loc decât conversații aprinse.

— Te aștept în biroul meu. Aș vrea să discutăm, spuse el.

— Nu poate aștepta? Avem oaspeți.

— Nu, nu poate aștepta.

Nu-i mai spuse nimic și trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre birou. Ophelia inspiră adânc și-l urmă. Nu avea să-i permită să o tulbure acum, când își găsisese liniștea. Cumva, avea să-și păstreze calmul. Până acum, nu reușise niciodată să o facă, dar acesta avea să fie un început bun.

Când intră în birou, el deja era așezat pe scaun. Ea ura acea încăpere, deoarece acolo avuseseră loc cele mai aprinse discuții. Covoarele, draperiile și mobila erau în nuanțe de maro și verde. Pentru biroul unui bărbat, erau destul de potrivite, dar ea îl găsea deprimant. Cândva, demult, iubea să intre în această cameră și să-și găsească tatăl acolo...

De obicei stătea în fața lui la birou, dar în seara aceea se așezase la singura fereastră care dădea spre colțul străzii. Draperia încă nu fusese trasă, deși cineva aprinsese focul în șemineul aflat în spatele biroului pentru a încălzi camera. Afară se aprinseseră felinarele, iar trăsurile erau aliniate în fața casei. În mod surprinzător, începuse să ningă încet. Zăpada încă nu se așternuse pe stradă, dar cădea frumos pe felinarele stradale, iar imaginea aceea o ajuta să-și controleze furia care se tot accentua.

— Te-ai întors cu o propunere de la Locke? o întrebă Sherman în timp ce aprindea lămpile din birou.

Ophelia închise ochii, apoi întrebă:

— Asta sperai?

— Nu speram. Așteptam. Ar fi singurul lucru care ar face despărțirea de MacTavish, *pentru a doua oară*, acceptabilă.

Ridică vocea pentru a sublinia acest lucru. Ea rămase cu spatele la el. Obișnuia să vină des acolo, sperând să primească o frântură din atenția lui. Nu observase că rar o obținuse. Era ciudat cum copiii nu puneau la îndoială anumite lucruri, precum iubirea părinților.

— Raphael Locke este un crai, spuse ea pe un ton obosit.

Trebuia să fie suficient pentru a pune capăt conversației, dar nu pentru tatăl ei.

— Și?

Exact cum crezuse. Informația aceea nu-l interesa. Rafe ar fi putut avea cea mai proastă reputație, dar asta nu l-ar fi oprit pe tatăl ei să-i accepte vizita. *Singurul* lucru care conta pentru el era titlul familiei Locke.

— Și nu intenționează să se însoare cu mine sau cu altcineva. De data asta, se întoarce pentru a putea vedea reacția tatălui ei. Mi-a spus ceva de genul „nu în secolul acesta“.

— Prostii! Tu ești capabilă să schimbi părerea oricărui bărbat în privința asta.

Era un fel de compliment. Își dorea să-l poată lua ca atare în loc să se simtă insultată.

Nu avea să-i povestească felul în care se luptase din răputeri împotriva acelei „invitații“, căci fusese mai mult sau mai puțin răpită în pustietățile din Northumberland. Nu numai că nu i-ar fi păsat, dar nici pentru ea nu mai reprezenta o problemă. Obținuse de pe urma acelei călătorii mai mult decât ar fi putut visa. Un prim beneficiu al implicării lui Rafe în viața ei era faptul că încă nu își pierduse cum-pătul în fața tatălui.

— Măcar este îndrăgostit de tine, ca toți ceilalți? întrebă Sherman.

— Nu, dar ne-am cam împrietenit.

— Vrei să-mi spui că nu te-a compromis? Un crai notoriu care nici măcar nu a încercat să te seducă?

Se înroși din cauza furiei.

— Deci știai că e un crai? Și totuși, mi-ai dat permisiunea de a-l vizita pe el și pe familia lui?

— Sigur că da. Este cea mai bună partidă din Anglia. Deci, spune-mi, de ce nu ai pus mâna pe el?

Nu îi era de ajutor să intre în defensivă. Pentru asta ar fi trebuit să se simtă măcar puțin vinovată. Nu se simțea, iar furia începuse să-i scape de sub control.

— Poate pentru că nu am vrut.

— Ți-ai pierdut mințile?

Se îndreptă spre el și își sprijini mâinile de birou pentru a se putea apleca să-l privească în ochi.

— Nu, cred că, în sfârșit, mi le-am redobândit. Chiar vrei să știi de ce nu ar face-o? Da, este incredibil de atrăgător, bogat, are titlu nobiliar. Este tot ce mi-aș dori de la un bărbat. Însă există un singur lucru care îl face nepotrivit pentru mine.

— Care?

— Faptul că tu îl vrei atât de mult în calitate de ginere! După ce m-ai aruncat în gura lupilor la Yorkshire, nu mai vreau să te fac pe tine fericit de pe urma căsniciei mele. Te surprinde?

Bărbatul se ridică și o privi.

— Ce anume, faptul că ești o fică încăpățânată și răzbunătoare? Asta nu mă surprinde deloc. Dar *te vei mărita* cu el! Nu mă interesează cum îl vei duce la altar, dar o vei face! Dacă nu, mă voi ocupa personal de asta!

Nu avea sens să încerce să îi explice că în joc se afla viața ei, nu a lui. Știa asta din experiență. Ieși furioasă din încăpere. Prea mândră pentru a se alătura oaspeților din salon, merse în salonul de luat masa.

Rafe încă se afla acolo. Tocmai se ridicase și pusese farfuria pe masă. Ceilalți doi bărbați părăsiseră încăperea, dar nu era sigură că prezența lor ar fi oprit-o sau nu, indiferent ce avea de gând să facă. Pur și simplu se duse la Rafe și îl sărută apăsător.

El nu se pierdu cu firea. De fapt, imediat o sărută înapoi. Pentru ea, fu suficient pentru a simți cum se eliberează de furie, făcând loc pasiunii care creștea pe măsură ce limbile lor se întâlneau îndrăznește. Ba, mai mult, se înfierbântă și mai tare când o cuprinse de fese, trăgând-o tot mai aproape de bărbăția lui excitată.

Dumnezeule, cum o făcea bărbatul ăsta să se simtă! În brațele lui, simțea furie, pasiune, tandrețe, plăcere și extaz! Era deopotrivă blestemul și salvarea ei. Cum naiba îl lăsase să devină atât de important pentru ea? Oare avea dreptate Jane? Se îndrăgostise de el fără să-și dea seama?

O săruta cu foame, mângâindu-i spatele și făcând-o să tremure pentru câteva clipe, până când realizează că nu putuse alege un loc mai nepotrivit pentru un moment de intimitate cu el. Ușa era larg deschisă. Zeci de persoane se aflau pe hol. Oricine ar fi putut intra și ar fi observat îmbrățișarea lor pasională.

Se trase înapoi imediat, alarmată de acest gând. Inima încă îi bătea cu putere, iar obrajii îi erau roșii. Își simțea buzele umflate și probabil chiar așa erau. Se temea că arăta ca și cum fusese sărutată cu pasiune. La fel se simțea și el. Îi ciufulise părul, pe care încercă repede să și-l aranjeze. În privința pasiunii din ochii lui, nu putea face însă nimic.

El trase aer în piept, apoi spuse:

— Asta a fost neașteptat!

Ea avu nevoie de o clipă pentru a-și recăpăta suflul.

— Am învățat de la tine, spuse ea referindu-se la sărutul pe care-l i-l dăduse în trăsură, cel de despărțire.

Îi oferi un zâmbet luminos.

— Te-ai certat cu tatăl tău?

— Cum ai ghicit? întrebă ea sec.

Rafe îi mângâie cu blândețe obrazul.

— Vei să lași ușa din spate deschisă pentru mine?

Gândul acela aproape că o paraliză.

— Poate, răspunse la fel de sec.

În timp ce urca pentru a-și recăpăta calmul și pentru a alunga gândul la o noapte de amor cu Rafe, știa că de fapt avea să lase ușa deschisă.

Capitolul 31

Ophelia dormi toată dimineața. Nu intenționase asta, deși o avertizase pe Sadie să nu o trezească. Făcuse asta deoarece crezuse sau mai bine spus sperase să aibă companie în patul ei în acea dimineață. Înainte să meargă la culcare seara trecută, îi ceruse lacheului să pregătească în zori calul pentru a se bucura de o plimbare în Hyde Park. În timpul sejurului ei la țară, îi lipsise această activitate pe care o făcea de cel puțin câteva ori pe săptămână.

Dormise însă mai mult. Acum era prea târziu pentru a călări. La ora 5 dimineața se uitase ultima oară la ceas. Așteptase toată noaptea ca Rafe să se strecoare în casa și în camera ei. Ba chiar stătuse o oră cu urechea la ușă, ascultând pașii. Ce prostuță! Nu venise.

Rafe probabil își dăduse seama că era prea riscant. Sau nu crezuse că ea vorbise serios când îi spusese că *poate* avea să lase ușa deschisă pentru el. Nu ar fi trebuit să pară sfioasă. Dar poate că nici el nu vorbise serios. La urma urmei, doar se referise la furia ei, care dispăruse după ce-l sărutase în salon. Probabil că *glumise* în privința asta, iar ea își făcuse iluzii degeaba.

Păși spre fereastră pentru a trage draperia de catifea de culoarea lavandei. Miroși cei doi trandafiri proaspeți care fuseseră așezați pe masa ei de scris de lângă fereastră. Mama ei nu avea o seră sau o grădină închisă, și totuși avea mereu flori proaspete în casă chiar și în lunile de iarnă.

Ophelia avea o cameră frumoasă. Mama ei se îngrijise de asta. Totul era în nuanțe de roz și de mov, iar mobilierul era din lemn de cireș. Covoarele și draperiile, tapetul, pătura groasă de pat și chiar și măsuța de toaletă aveau o nuanță de roz. Ba chiar avea propria cameră de garderobă plină cu haine scumpe. Hainele erau singurul aspect la care tatăl ei nu se zgârcea. La urma urmei, trebuia să fie elegantă, căci era un exponat.

După priveliștea de afară, nu ninsese prea mult noaptea trecută, cel puțin așa i se părea. Camera ei se afla pe latura din față a casei. Cu ferestrele închise, traficul de pe stradă o trezea rar și, cu siguranță, nu o făcuse nici în acea dimineață. Un bărbat călare trecu prin față, iar asta îi aminti că trebuia să se asigure că iapa ei se întorcea din nou în grajd. Dar bărbatul i se părea cunoscut – era Rafe! Ba chiar se aplecă să vadă mai bine iapa.

Ea îi făcu cu mâna, dar el nu se uită la fereastra ei pentru a o vedea, apoi plecă. Ophelia se îmbracă în grabă și coborî, sperând să mai găsească iapa afară. Era acolo, la fel și însoțitorul ei. Lacheul, Mark, călărea de obicei cu ea. Dar oare nu trecuse pe lângă el mai devreme în capătul scărilor? El veni la ușă și îi spuse:

– Am nevoie de o clipă pentru a-mi lua mantia, Lady Ophelia.

– Mai întâi ajută-mă să mă urc, răspunse ea. Te voi aștepta la Grosvenor Gate din Hyde Park, îi spuse ea când se afla deja în șa. Să nu întârzi!

Nu se opri pentru a-i asculta dojana că nu trebuia să plece fără el. Aceeași nerăbdare care nu o lăsase să închidă un ochi toată noaptea o făcea acum să o ia la galop. Cu puțin noroc, îl putea ajunge din urmă pe Rafe. Cu ceva mai mult noroc, el putea sugera o nouă întâlnire, de data asta fără să o tachineze.

Nu avu noroc. Se uită după el pe străzile pe care trecuse, dar Rafe probabil ajunsese la destinație în timp ce ea pierduse timp îmbrăcându-se. Ca și cum nu ar fi fost de ajuns, acum trebuia să-l aștepte pe Mark la poarta parcului.

Nu pierduse timpul căutând una dintre ținutele pe care obișnuia să le poarte la călărie, așa că îmbrăcase prima rochie care-i căzuse în mână, o rochie de zi în care nu ar fi ieșit niciodată din casă! Sperase că eșarfa de la gât avea să o ajute, dar nu fusese așa, deoarece era atât de subțire încât nici măcar nu reușea să-i acopere decolteul. Deoarece haina ei nu se aflase acolo unde stătea de obicei atârnată, trăsese pe ea pelerina. Nici nu se mai obosise să-și aranjeze părul, pur și simplu și-l băgase sub bonetă.

Cel puțin pelerina strânsă pe lângă corp reușise să o protejeze într-o câțva de aerul rece, în timp ce se lăsase pradă unui comportament atât de imprevizibil. Trebuia să se întoarcă imediat acasă. Dacă ar fi văzut cineva în ce era îmbrăcată, ar fi crezut că înnebunise. Sau

poate nu. Nu era atât de frig și nu bătea vântul. Ai fi putut zice că era o zi frumoasă de iarnă. Ar fi fost o zi perfectă pentru călărie, dar ea nu era îmbrăcată pentru așa ceva.

I se păru că-l vede pe Mark în depărtare, intrând pe stradă. Nu avea sens să-l aștepte, căci oricum voia să se întoarcă acasă. Începu să-i facă semn, când deodată cineva apărui în spatele ei.

– Mergi să călărești în parc?

De unde naiba apăruse? Acesta fu singurul ei gând înainte de a răspunde:

– Da, zise ea și își întoarse calul pentru a-l vedea pe Rafe.

O privea curios, poate pentru că nu purta mănuși și își ținea pelevina aproape de corp. Însă nu era suficient de strânsă pentru că lăsa să se vadă fusta de mătase și de dantelă.

Nu făcu nici un comentariu în privința asta, însă spuse:

– Nu mi te-am imaginat niciodată pe cal, Phelia. Recunosc că sunt foarte surprins.

– De ce? Chiar îmi place.

– Da, dar... Se opri și zâmbi în sinea lui. Încă am în minte imaginea ta imaculată, care niciodată nu se prăfuiește. Știi, tu niciodată nu ai părul nearanjat, niciodată nu ai hainele șifonate și ferească Dumnezeu să miroși vreodată a cal!

Se amuză la remarca lui și îi zâmbi.

– Aveai o imagine falsă, învechită. Să vedem... De atunci, m-ai acoperit cu zăpadă, și nu puțină. Și am fost destul de răvășită în salonul de la... Nest.

Încheie cu un suspin, iar ochii lui se înfierbântară brusc. Cu siguranță, era nepotrivit să-i amintească tot ce se întâmplase între ei în salon. Ce imprudență din partea ei! Acum avea în minte imaginea lui, cu părul răvășit de la mângâierile ei pasionale, și senzualitatea arzătoare a expresiei lui, exact ca acum. Dumnezeu, nu era un loc potrivit pentru a i se trezi pasiunile la viață! Poate că plimbarea era, până la urmă, o idee bună.

– Să ne întrecem! îi spuse ea impulsiv.

Mark tocmai îi ajunsese din urmă. O auzi și începu să protesteze, dar ea porni la galop în parc. Profitase și o luase înaintea lui Rafe, pentru că mintea lui încă era în acel salon și nu-i răspunse imediat. Privi repede înapoi pentru a vedea dacă o urmează și râse, bucuroasă

că avea avans. Făcând asta, își pierdu boneta, căci i-o luase vântul. Nu avea să se oprească pentru asta. Întrecerea era o întrecere, iar ea era suficient de competitivă încât să vrea s-o câștige.

Pelerina i se deschise când luă frâiele cu ambele mâini. Abia simți asprimea vântului pe piept, căci pulsul îi crescuse datorită entuziasmului. Eșarfa de la gât fu și ea luată de vânt, fluturând în urma ei. Pelerina, eșarfa, părul, toate fluturau în vânt. Nu-i păsa. Dădu pintoni calului, pentru a prinde și mai multă viteză.

Se îndrepta spre partea de nord a parcului, dar cum aleile erau aproape pustii, se întoarse brusc spre Serpentine. Aleea din nord înconjura parcul și trecea pe lângă lac înainte să cotească din nou spre nord. Era un drum mai lung decât cel din sud, pe care ea rar îl alegea. Rafe câștiga teren, dar încă nu o ajunsese. Acum putea vedea debarcaderul în depărtare. Într-o zi de iarnă așa de frumoasă, probabil că acolo erau patinatori.

Nu se lovi prea tare când ateriză la pământ. Putea fi mult mai rău. Iapa ei putea să se oprească brusc când șarpele de grădină îi ieșise în cale, iar ea ar fi căzut în cap. În schimb, calul doar se sperie și se ridică pe picioarele din spate, doborând-o pe Ophelia. Se speriasse puțin, dar deja se ridica atunci când Rafe coborî de pe cal lângă ea. Se așeză în genunchi cu atâta forță încât sigur lăsase urme în pământ.

— Dumnezeu, m-ai speriat de moarte! exclamă el furios.

— Nu m-am rănit, îl asigură ea.

— Ai un noroc chior. Tatăl tău ar trebui împușcat pentru că a cum-părat un cal atât de nărăvaș!

— Nu el a ales-o, ci eu. A trebuit să-l săcâi luni bune. Așa rezolvăm noi lucrurile. Eu îl cicălesc, iar el acceptă ca să scape de mine. Nu cred că a văzut-o vreodată.

— Indiferent...

— Serios, sunt bine. Dacă vrei să mă ajuți să mă ridic...

O ridică în picioare și brusc o sărută fierbinte și cu pasiune, în timp ce mâinile îi alunecară pe fese, mângâind ușor zona în care se lovise în cădere. Ea gemea de plăcere, iar în pântec simțea o senzație de fierbințeală datorită mângâierilor lui senzuale și sărutărilor înfocate. Rămase din nou fără suflare, dar îi văzu privirea profundă când se retrase.

Îi dădu drumul atât de repede, încât ea aproape că se dezechilibra. Se întoarse cu spatele, pentru a-și lua ochii de la ea, în timp ce ea începu să-și scuture hainele de praf și să-și aranjeze pelerina.

– Sper că nu te îmbraci întotdeauna așa pentru călărie, glumi el în timp ce lua frâiele cailor.

– Nu, sigur că nu.

El își recăpătă controlul și încetă să-i mai arunce priviri cu subînțeles.

– Atunci de ce ai făcut-o azi?

– Ei bine, eram... să zicem că... Se opri și încetă să găsească o scuză pentru a nu recunoaște faptul că îl urmărea. Nu, nu cred că vreau să-ți spun de ce, îi zise ea în cele din urmă.

– Cum vrei. Ridică din umeri. Îți sugerez să mergi direct acasă.

– Asta intenționez.

O ajută să se urce în șa. Pentru asta, ar fi putut să o atingă oriunde, dar reuși să nu o mai facă, ci doar îi oferă mâna pentru a o ajuta să se ridice. Era mai degrabă distant acum, prea distant. Desigur, se aflau în parc, în public. În zonă însă mai erau doar câțiva oameni, destul de departe.

Voia să-l întrebe de ce nu venise seara trecută. Era evident că el nu avea să menționeze asta. Presupunea însă că era prea îndrăzneț din partea ei. În plus, Mark îi ajunsese din urmă. Rămăsese mult în spate – ceea ce se întâmpla de obicei –, astfel încât nu văzuse când căzuse. De obicei, mergea la pas, pentru că el nu era un bun călăreț. În plus, nici calul nu avea vreo șansă să țină pasul cu Throughbred. Oricum, ea călărea bine și mereu îl aștepta să o ajungă din urmă.

– Mulțumesc pentru întrecere, îi spuse ea lui Rafe. M-a bucurat victoria, adăugă ea zâmbind.

– Și pe mine, răspunse el cu un zâmbet ștrengar. Cândva, poate că vom face asta cum trebuie, iar atunci nu vei avea nici o șansă în fața mea.

Ea râse.

– Nu m-aș baza pe asta. De ce crezi că am avut nevoie de două luni ca să primesc iapa asta? Rasa ei participă la curse. Nu a fost deloc ieftină!

– Te-ai asigurat că vei câștiga orice cursă, nu?

– Desigur!

– Atunci poate că ar trebui să cumpăr și eu un cal din rasa ei.

Fără să știe de ce, conversația aceea o făcu să zâmbească tot drumul spre casă.

Capitolul 32

Raphael se întoarse la reședința lui de pe Grosvenor Street, care se afla în partea de est a pieței cu același nume. Stătea la câteva străzi distanță de Ophelia și nu avusese nici un motiv să treacă în acea zi prin fața casei ei, în afara faptului că era distras de la rutina lui zilnică de... ea.

Era atât de cufundat în gânduri când intră în casă încât nu observă că un oaspete stătea rezemat de ușa salonului. Imaginea Opheliei pur și simplu nu-i dădea pace, iar acum avea altele noi pe care să le adauge la colecție. Râsul ei când îi zburase boneta în parc, părul desprins, care atingea solul când era sprijinită în coate, pe jos, încercând să se ridice, fără să pară supărată că reușise să cadă de pe cal, modul încântător în care îi răspunsese când îi mângâiasse zona în care se lovise.

Începând de noaptea trecută, avea în minte și expresia ei senzuală după ce-l sărutase în salonul de luat masa – nu, nu avea să se gândească la asta, nu când fusese atât de tentat să se strecoare în camera ei după ce ultima lumânare fusese stinsă! De fapt, stătuse toată noaptea în spatele casei, în frig, dezbătând avantajele și dezavantajele și, în cele din urmă, se convinsese să nu încerce nici măcar să vadă dacă ușa fusese lăsată deschisă. Când însă ajunsese acasă, în patul lui, se simțise furios pe el însuși pentru că nici măcar nu încercase.

Oricât și-ar fi dorit să facă din nou dragoste cu ea, pur și simplu nu era o idee bună, acum că se întorsese acasă. Trebuia să-și găsească un soț. Ideea experimentului de a o îmblânzi fusese ca ea să poată trăi fericită până la adânci bătrâneți... cu altcineva. Îl contraria faptul că ideea ca ea să facă asta îl deranja atât de mult.

Persoana care stătea acolo își dresе vocea, ceea ce îl făcu să privească înspre salon, iar când îl observă pe bărbatul înalt care purta kilt, exclamă:

— Duncan! De ce dracu' nu mi-ai spus că vii în oraș? Am fi putut călări împreună.

— Pentru că nu știam că voi face asta, îi răspunse prietenul lui. Mătușile Sabrinei au insistat să facem călătoria asta pentru nu știu ce broderie specială pe care și-o doresc pentru voalul de nuntă și pe care nu au găsit-o acolo.

— Le-ai însoțit?

Duncan râse zgomotos.

— Ar fi fost o ocazie perfectă pentru a sta singur cu fata câteva zile, dar a trebuit să mă târască după ele, iar eu nu aveam de gând să o las pe Sabrina să vină fără mine în orașul ăsta vicios.

— Nu aș zice că orașul este vicios. Bine, cel puțin nu tot, îl contrazise Raphael râzând. Însă mă îndoiesc că mi-aș fi lăsat vreodată logodnica să vină aici singură... dacă aș avea una.

Duncan păru contrariat.

— Te gândești să-ți găsești una?

— Ce te face să crezi asta?

Duncan zâmbi.

— Probabil ceea ce ai zis adineauri...

— Doar eram de acord cu tine. Mă înșel eu sau asta este prima dată când vii în oraș?

— Prima și, sper eu, ultima oară.

— Cât ai de gând să stai?

— Doamnele au găsit deja ceea ce aveau nevoie, așa că s-au întors la hotel. Vom pleca acasă mâine-dimineață, la prima oră.

— Atât de devreme? Ar trebui să vezi măcar puțin din Londra înainte să te întorci la țară. Lasă-mă să te scot în oraș diseară! Așa, în amintirea ultimelor tale zile de burlac.

Duncan râse.

— Este o sărbătoare, nu un doliu. Nu cred că a existat vreodată un bărbat mai nerăbdător ca mine să-și ducă aleasa la altar. M-au pus să aștept încă trei săptămâni nenorocite. Dar nu, nu voi ieși fără ea.

Raphael oftă.

— Cred că aș putea găsi o petrecere sau o distracție mai cuminte unde și ea să se simtă bine. De fapt... Se opri și-l chemă pe lacheul pe care-l trimisese de dimineață să vadă ce se întâmpla la familia Reid. Simon, te-ai întors?

Simon băgă capul pe ușa de la capătul culoarului.

— Da, domnule.

— Ce ai aflat?

— Nu au decis nimic pentru diseară.

— Atunci du-te iar și vezi ce afli. Cu siguranță, nu va lăsa să treacă vreo seară fără să participe la un eveniment.

— Cine? întrebă Duncan.

— Ophelia... Și, apropo, îmi datorezi 100 de lire, adăugă Raphael zâmbind.

— Pe dracu'! ripostă Duncan. Pariul a fost că se va schimba, și știu foarte bine că ea...

— A făcut-o, îl întrerupse Raphael. Dar nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Omul meu va merge să afle unde va fi diseară, iar eu mă voi asigura că vom fi și noi invitați, inclusiv mătușile Sabrinei.

— Vorbești serios? Ce te face să crezi că s-a schimbat scorpia aia?

— Pentru că mi-am petrecut ultima săptămână cu ea.

— Serios? zise Duncan sceptic.

— Da, serios. Odată ce o cunoști, îți dai seama că este încântătoare. Duncan începu să râdă.

— Râzi de mine. Ce ai făcut, ai răpit-o și ai tratat-o cu blândețe?

— Ceva de genul ăsta, spuse Raphael misterios, zâmbindu-i jenat. Vei vedea cu ochii că nu glumesc. Vorbește cu ea diseară și vei fi uluit! S-ar putea chiar să-ți ceară scuze, deși asta ar însemna că forțez puțin nota, fiindcă nu crede că ți-a făcut vreun rău, ceea ce, de fapt, este adevărat. Pun însă pariu că îi va cere scuze Sabrinei, dacă o vei convinge să vină. Phelia regretă modul în care s-a comportat cu ea.

— Foarte bine, trebuie să văd asta cu ochii mei. Mi-ar plăcea să știu cum ai reușit acest miracol fără s-o omori în bătaie.

— Ei bine, există violență, există teroare, dar există și simpla modalitate de a-i deschide ochii pentru a vedea cum îi percep ceilalți acțiunile. Două din trei au reușit, și totul a fost cu sprijinul mătușii Esme. Așa că întoarce-te la hotel și anunță-ți doamnele, pentru a avea timp să se pregătească. Îți voi da de veste la ce oră vin să vă iau îndată ce aflu unde vom merge.

Capitolul 33

Mary bătui la ușa Opheliei, o deschise și băgă capul:

– Te-ai decis, draga mea?

Ophelia stătea la masa de scris. Privea în gol, pierdută în gânduri, în loc să caute prin maldărul de invitații pe care mama ei i le adusese imediat ce se întorsese de la călărie. Cinci dintre invitații sosiseră chiar în acea dimineață. După petrecerea de seara trecută, se dusesse repede zvonul că se întorsese în oraș, iar câteva gazde voiau să beneficieze de popularitatea ei. Prezența ei garanta succesul petrecerii.

Citise câteva dintre invitații înainte să fie distrase de gândul la Rafe, dar decisese deja pe care să o accepte.

– Cred că balul lui Lady Wilcott pare interesant. Am fost invitată în ultimul moment. Este diseară.

– Îi voi spune tatălui tău.

– Nu, nu o face. Prefer să mergi tu cu mine. Te-ar deranja?

– Nu, deloc, draga mea. Abia așteptam să merg la unele evenimente împreună cu tine în acest sezon, dar tatăl tău m-a descurajat. Mi-a spus că i-aș distra atenția, iar el trebuia să fie cu ochii pe tine.

Ophelia își păstră pentru ea surprinderea. Ce „drăguț” din partea lui că făcuse să pară un compliment pentru soția lui faptul că nu o voia în preajmă!

– Am crezut că pur și simplu nu ai vrut să mergi, zise Ophelia. Știu că preferi petrecerile pe care le organizezi tu.

– Nu am reușit niciodată să-i ofer tatălui tău un motiv suficient de bun pentru a mă însoți la petreceri. De fapt, lui nu îi plac evenimentele sociale, cu excepția situației în care este gazdă.

– Înțeleg. Atunci ce-ar fi să nu-i spunem? Îi poți lăsa un bilet.

Mary chicoti.

— Este o idee interesantă. Probabil că va comenta mai târziu, dar ar merita dacă astfel am petrece o seară numai noi două. Dumnezeu, abia aştept să facem asta!

Ophelia zâmbi după plecarea mamei. Şi ea era entuziasmată. Nu mai ieşise cu mama ei de când merseseră la cumpărături pe Bond Street, înainte de începerea sezonului, iar asta fusese cu câteva luni înainte de a merge la teatru împreună.

Mai avea însă un motiv pentru care în acea seară se simţea atât de nerăbdătoare, în timp ce Sadie o ajuta să se îmbrace pentru bal. Nu avea legătură cu faptul că arăta foarte bine, deşi pur şi simplu strălucea în rochia de un albastru-închis. Era culoarea ei preferată, şi pe bună dreptate: se potrivea cu părul blond, cu tenul deschis şi cu ochii albaştri. Avea multe rochii în nuanţe asemănătoare, dar cu modele diferite. Aceea avea fire argintii. La gât purta un lăntişor subţire din argint cu safire mici, care făceau ca ochii să-i pară puţin mai închisi la culoare.

În privirea ei se citea un entuziasm pe care abia îl stăpânea, deoarece simţea că Rafe avea să se afle acolo, deşi era puţin probabil, deoarece nu ar fi ales ceva atât de grandios pentru a-şi petrece seara. La urma urmelor, el nu se afla în căutarea unei soţii. În plus, într-o seară, la cină, când se aflau la Nest, îi spusese mătuşii că nu avea să o mai însoţească pe Amanda la petreceri. Probabil că un bal era ultimul loc în care l-ar fi putut întâlni. Şi totuşi, avea sentimentul că urma să vină la familia Wilcott în acea seară.

Din cauza acelui sentiment, toată seara se uită după el. Ajungând la reşedinţa familiei Wilcott, lăsă toată audienţa fără cuvinte când îşi făcu intrarea. Înainte, iubea să facă asta. Însă în seara asta abia observă, căci privirea ei îl căuta pe Rafe în mulţime. La cât de înalt era, îi trebui doar câteva clipe pentru a-şi da seama că nu se afla acolo... încă. Dar era sigură că avea să-şi facă apariţia.

— Sincer, îţi spun că mi-aş fi dorit să aştepti să te întorci la Londra după nunta mea.

Ophelia se întoarse şi o văzu pe Amanda Locke, care venise spre ea din cealaltă parte a încăperii. În seara aceea, sora lui Rafe arăta foarte bine, în ciuda expresiei enervate. Probabil că acel colier cu rubine care se potrivea de minune cu rochia roz era moştenire de familie şi i se permisesese să îl poarte pentru acea ocazie. Se presupunea

că Ophelia mersese să viziteze familia Locke, dar acum chiar își dorea să fi putut cunoaște restul familiei lui Rafe.

— Bună, Amanda! spuse Ophelia zâmbind. Te însoțește fratele tău?

— Nu, bombăni Amanda. Știu că a venit aseară acasă, dar nu l-am căutat. Încă nu vorbesc cu el.

— Nu fi supărată pe el! Bărbaților le place să țină anumite lucruri private. Sigur și tu ai secrete față de el.

— Nu... Bine, poate, răspunse Amanda înroșindu-se ușor. Înțeleg unde bați, bombăni ea.

— Nu fi geloasă pe mine, Amanda! Dacă îmi spui pe ce bărbat ai pus ochii, mă voi asigura că-l voi refuza cât de nepoliticos pot.

— De ce ai face asta pentru mine?

— De ce nu? Poate că îți vine greu să crezi, dar chiar nu vreau ca fiecare bărbat din oraș să-mi cadă la picioare. Provoacă numai încurcături, să știi. În plus, nu mă pot mărita cu toți.

Amanda o privi contrariată, apoi îi spuse:

— Vorbești serios, așa-i?

— Cu siguranță.

— Dar nu a părut așa la începutul sezonului, când îi aveai pe toți la picioarele tale.

— I-am încurajat, dar a fost în mare parte în beneficiul tatălui meu. Voiam să-i arăt că pot avea orice bărbat din oraș și că nu trebuia să mă logodească cu unul pe care nici măcar nu-l întâlnisem.

Amanda tresări.

— Nu știu cum ai reușit să treci prin asta înainte să-l întâlnești pe MacTavish și să realizezi că nu era un căpcăun. Aș fi fost furioasă pe părintii mei... și îngrozită.

— Mulțumesc! E bine să aflu că nu aș fi fost singura cu astfel de sentimente.

— De fapt, nici după ce l-ai întâlnit pe MacTavish nu ai fost fericită, așa-i?

Ophelia încuviință din cap.

— Presupun că unii oameni pur și simplu nu sunt făcuți unul pentru celălalt. Din fericire, am realizat asta înainte să fie prea târziu.

Era o minciună mică și nici măcar nu era a ei, așa că Ophelia nu se simți prost din cauza asta. Surprinzător, ea și Amanda își continuară discuția vreo 20 de minute. Bărbații începuseră să le întrerupă, dar

în general pentru a le invita la dans. Amanda recunoscuse, în cele din urmă, că încă nu pusese ochii pe nici un bărbat și că îi venea foarte greu să se hotărască.

— Nu cred că te pot sfătui în privința asta. În schimb, aş zice că trebuie să aștepti ca dragostea să le rezolve pe toate. Rafe mi-a spus că tu crezi mult în faptul că dragostea și fericirea merg mână în mână.

— Da, probabil i-am făcut capul calendar cu asta. Tu asta faci? Aștepti dragostea adevărată?

— Mă tem că situația mea este puțin diferită. Dacă nu-mi găsesc un soț repede, tatăl meu va interveni din nou și va alege pentru mine.

— Este atât de... învechit!

Fata se enervase din cauza asta, iar Ophelia nu se îndoii nici un moment de sinceritatea ei. Nu-i venea să creadă! Ce mult schimba lucrurile faptul că se comporta frumos cu oamenii, căci aceștia îi răspundeau la fel. Dumnezeuule, oare își petrecuse toate viața ghidându-se după niște idei false, îndepărtând în mod deliberat oamenii care voiau să-i fie prieteni?

— Oh, vai, ce drăguț! spuse Amanda, privind brusc în spatele Opheliei. Sabrina a venit în oraș. Mergem să o salutăm?

Ophelia se întoarse și văzu familia Lambert – nepoata și mătușile – intrând în salonul de bal. Abia o recunoscuse pe Sabrina, care arăta încântător în seara aceea, deși nu purta o rochie de bal, ci una de seară de un verde pal. În ciuda acestui lucru, strălucea. Pitulicea aceea din Yorkshire se transformase în fluture. Oare dragostea făcuse asta?

Însoțind-o pe Amanda, Ophelia începu să se simtă inconfortabil. Rafe o făcuse să realizeze cât de urât se purtase cu ea. Gelozia nu era o scuză. Acum era copleșită de regrete. Când mai avea puțin și ajungea la Sabrina, aproape că o podidiră lacrimile. Dumnezeuule, nu putea să plângă în mijlocul salonului de bal!

Rămase în spate în timp ce Amanda le saluta. Sabrina zâmbi în timp ce îi adresă câteva cuvinte surorii lui Rafe, însă zâmbetul ei pâlă când o văzu pe Ophelia. Mary venise să le salute pe mătușile Opheliei, care îi erau prietene vechi, distrăgând-o o clipă pe Amanda.

Ophelia profită de ocazie pentru a o îmbrățișa pe Sabrina și îi șopti la ureche:

— Am profitat de bunătatea ta. Îmi pare rău... Și începu să plângă. Îți cer scuze! Cel mai mare regret este că te-am mințit în privința lui Duncan. Am presupus atât de multe lucruri neadevărate și am fost atât de geloasă pe tine! Și nu numai o dată. Doar voiam să-ți spun că regret totul.

Nu așteptă un răspuns. Frustrată că lacrimile i se scurgeau pe obraji, părăsi repede încăperea înainte să observe cineva.

Capitolul 34

– De ce ești furioasă, draga mea? întrebă Duncan când în sfârșit intră în salonul de bal și se apropie de logodnica lui. Încă ești supărată că te-am adus aici, deși nu aveai o rochie de bal?

Sabrina se apropie și îi mângâie obrazul.

– Nu, niciodată nu aș putea fi supărată pe tine. E din cauza Ophelei. Mi-a cerut scuze pentru că m-a mințit, dar știu sigur că nu a fost sinceră, așa că de ce s-a mai obosit?

El ridică din umeri.

– Poate vrea ca Rafe să câștige pariul.

– Ah, da, pariul despre care mi-ai vorbit, desigur! recunosc Sabrina, apoi se încruntă. Nu, ea niciodată nu s-ar pune într-o astfel de ipostază pentru a ajuta pe cineva. Nu-i stă în caracter.

– Atunci de ce te îndoiești de sinceritatea ei?

– Deoarece a zis că a fost geloasă pe mine.

– Și?

– Nu e suficient? Cum să fie *ea* geloasă pe *mine*?

Duncan începu să râdă.

– Foarte simplu, Brina. Nu ai știut cât de minunată ești? În plus, nu ai nici un motiv să fii geloasă. Faptul că este atât de frumoasă nu înseamnă că nu are și ea îndoieli și temeri.

– Îi iei apărarea? întrebă Sabrina contrariată.

– Nu, mă întrebam dacă nu cumva Rafe avea dreptate și ea chiar s-a schimbat.

– Deci el crede că a câștigat pariul.

– Da, și sunt aici ca să mă conving de asta. Unde este?

Pe chipul Sabrinei se citea îndoiala.

– *Părea* într-adevăr emoționată. Am crezut că joacă teatru. Se priepe la asta. Presupun că a ieșit din încăpere pentru a se liniști.

Raphael și Duncan fuseseră reținuți în hol de un vechi prieten al tatălui lui Raphael. Duncan reușise să se strecoare mai repede în salonul de bal, dar Raphael nu găsisese o modalitate politicoasă de a încheia conversația decât după zece minute. Când păși în cele din urmă în salon, trebui să-și caute prietenii. Nu realiză că, în același timp, căuta și o blondă.

În salon însă se lăsă tăcerea. Uitase că prezența lui putea avea acest efect, având în vedere că nu mai mersese la un bal în Londra de mulți ani. Imediat fu înconjurat de cunoștințe care nu-l mai văzuseră de când se întorsese în Anglia și care voiau să-i ureze bun venit. Și, la dracu', mamele din nou!

Când văzu două doamne în vârstă venind hotărâte spre el, târându-și ficele după ele, se gândi să plece imediat acasă. Dar reuși să se controleze, adoptă o atitudine distantă și refuză să danseze când încercară să-l convingă. Era pe punctul de a deveni nepoliticos, dar fu salvat de sora lui, care-l trase de acolo fără să-i ceară voie – numai Amanda reușea să facă asta, uneori fiind mult prea exuberantă și capricioasă.

Îl duse la masa cu răcoritoare, unde rânduri de pahare erau aliniate și umplute permanent cu diferite băuturi, de la șampanie la ceai, de unul dintre servitorii însărcinați special cu asta. Raphael luă un pahar cu șampanie. Amanda fu mai prudentă și luă un pahar de la celălalt capăt al mesei, care nu conținea alcool.

– Ar fi trebuit să-mi spui că vii, se plânse ea în timp ce luă o înghițitură. Nu ar mai fi trebui să o târăsc pe mătușa Julie cu mine, pentru că nu prea și-a dorit să vină. Înainte să uit, am vorbit cu Ophelia mai devreme. Nu o să îți vină să crezi, dar a fost drăguță cu mine! Aproape că m-a impresionat... Oh, nu mai contează, am uitat că nu vorbesc cu tine!

Plecă, lăsându-l pe Raphael zâmbind. Aproape că-l compătimea pe bărbatul care avea să o aleagă pe sora lui. Bietul individ nu urma să aibă niciodată un moment de liniște!

În cele din urmă, îi zări pe Duncan și pe Sabrina în timp ce se învârtteau pe ringul de dans. O observă însă imediat pe Ophelia în timp ce încerca să intre neobservată în salonul de bal. Era ca un magnet pentru ochii lui și, ca de obicei, frumusețea ei îi tăie respirația.

Rochia de bal albastră cu broderie argintie ar fi fost potrivită când era regina gheții, dar acum nu mai era deloc de gheață. În plus, obișnuia să meargă țațoșă, iar acum nu o mai făcea. Cumva, se părea că-și pierduse încrederea în sine.

Gândul acesta îi dădu fiori reci. Oare ce făcuse? Dacă o transformase într-un șoricel timid, ar fi putut considera că eșuase.

Se îndreptă imediat spre ea. Trebuia să se grăbească. Cu coada ochiului, văzu vreo șase bărbați care se îndreptau, de asemenea, spre ea. Când ajunse în cele din urmă la ea, se simțea de parcă participase la o întrecere. Câștigase, dar la mustață, și pentru că toți ceilalți voiau să o înconjoare pe Ophelia, o luă pur și simplu de mână și o trase pe ringul de dans.

Pe la jumătatea drumului, o întrebă:

— Îmi acorzi acest dans, draga mea?

— Aș fi încântată, răspunse ea. Dacă vom fi însă întrerupți, va fi pentru că deja am promis acest dans altcuiva.

— Îmi asum riscul.

O duse pe ringul de dans.

În momentul în care o cuprinse cu ambele mâini pentru vals, Rafe fu cuprins imediat de un sentiment de posesivitate, ceea ce era ridicol. Poate că avusese o contribuție la schimbarea ei, în îmblânzirea ei, dar nu era creația lui. Doar o ajutase să scoată la lumină calitățile pe care le avea și care stăteau ascunse.

Existau însă diferite tipuri de posesivitate, iar el nu voia să se gândească nici măcar la cea mai comună formă, care nu avea ce să caute printre emoțiile lui. Nu putea însă nega că-i lipseau momentele în care o avea numai pentru el în atmosfera relaxantă de la Nest. Foarte mult. Într-o locație ca aceasta sau la oricare alt eveniment public, nu putea petrece prea mult timp singur cu ea. Își putea permite doar un dans, pentru a nu da motiv de bârfe. Totuși, își dorea să petreacă mai mult timp cu Ophelia, să o vadă din nou râzând, să se bucure de spontaneitatea și istețimea ei.

O lăsase să plece prea devreme, dar trebuise să facă asta. Își petrecuse timpul gândindu-se să o ducă iar în patul lui în loc să termine ceea ce începuseră. Din fericire, terminaseră. Deși nu mai putea să-i monopolizeze timpul, se convinsese că trebuia să stea cu ochii

pe ea, iar acum voia să vadă dacă nu cumva îi schimbase conduita în direcția opusă.

Când era cu el, se comporta bine sau cel puțin așa părea. Oare pentru că se simțea relaxată în prezența lui după tot ce împărtășiseră? Simțea oare că erau prieteni sau ceva asemănător? Nu-i rămânea să vadă decât cum se purta cu alții. Îl îngrijora expresia aceea jenată, intimidată pe care o avu când intră în salon.

– Este greu să te ating fără să te pot săruta.

Dumnezeule, spusese asta cu voce tare? Probabil că da. Ea se înroșise.

Adăugă repede:

– Nu, nu te înroși! Ești mult prea frumoasă când faci asta.

Roșeața îi mai dispăru.

– Mult mai bine, adăugă el zâbind. Chiar te prinde îmbujorarea! Mereu am crezut asta.

Ea râse.

– Ești groaznic când mă tachinezi.

– Nu, sunt *bun* la asta. De neegalat, dacă vrei să știi. Cel mai bun din Londra.

– Oh, oprește-te!

– Te simți mai bine?

Îl privi curioasă.

– Nu știam că mă simt rău.

Ea ridică din umeri.

– Nu păreai tu însăși când ai intrat.

– Oh, asta era! Am vorbit cu Sabrina. M-a afectat puțin.

– Nu a mers bine?

– Ei bine, nu prea, dacă *vrei* să știi. I-am cerut scuze.

– Sper că nu pentru mine.

– Nu, de fapt m-am simțit chiar bine, de parcă mi-aș fi luat o povară de pe umeri. M-aș fi simțit chiar mai bine dacă m-ar fi iertat.

Auzind asta, el se încruntă.

– Nu a făcut-o? Nu îi stă în caracter.

– Nu, ai înțeles greșit. Poate că a făcut-o, dar nu am rămas să văd asta. Mi-e teamă că m-am simțit puțin... jenată.

– Jenată, zici? spuse el cu subînțeles. Este în regulă să recunoști că ai plâns, să știi.

- Să nu crezi că...
- Nu începe să minți iar, o întrerupse el pe un ton tăios.
- Oh, taci! Dacă vreau să denumesc altfel plânsul, o voi face... Sau vrei să mă vezi înroșindu-mă iar?
- Rafe se abținu să râdă.
- Te rog să-l numești cum vrei!

Capitolul 35

Se afla din nou în brațele lui, dar, cu atâția ochi ațintiți asupra lor, nu era același lucru. Cu Rafe acordându-i toată atenția, Opheliei îi era greu să-și tempereze emoțiile și comportamentul. Trebuia să-și rețină zâmbetele, pentru că erau prea multe persoane în jur. Trebuia să evite să-l privească, cel puțin să încerce, deoarece îi era foarte ușor să se piardă în ochii lui albaștri și să uite unde se aflau.

În costum de gală, era foarte arătos. Probabil că fiecare femeie din salon își dorea să se afle în locul ei, dar, pentru prima dată, nu din motivul deja cunoscut. În costumul lui negru, cu lavalieră albă, Rafe făcea furori.

Și era atât de dezinvolt! Dumnezeu, nu-i venea să creadă că îi spusese că voia să o sărute! Simți cum i se înmoaie genunchii. După tot timpul petrecut împreună, iată-l folosindu-și farmecul senzual și făcând aluzii sexuale atât de evidente, când nu puteau face nimic în privința asta. Îi plăcu să creadă că pur și simplu nu se putea abține, dar poate că acum se simțea în siguranță făcând asta, căci ea nu-i putea răspunde așa cum și-ar fi dorit. La fel și el.

Dansul se încheie mai repede decât și-ar fi dorit Ophelia, dar nu avea ce să facă. Nu putea să fie atât de aproape de Rafe fără să-și dorească o atingere mai intimă decât o simplă împreunare a mâinile în timpul dansului.

– Știam că vei fi aici, îi spuse ea sfioasă în timp ce el o însoțea de pe ringul de dans.

– Mi-ai prins omul spionând, așa-i?

– Omul tău?

El își dădu ochii peste cap.

– Nu contează. Cum ai știut?

– Am intuit. Probabil pentru că mi-ai spus că mă vei ajuta să-mi găsesc un soț.

Spera ca el să-i corecteze afirmația, dar tot ce spuse fu:

— Ah, ne-am hotărât să luăm lucrul ăsta în serios acum? Nu te vei grăbi doar pentru a scăpa de influența tatălui tău, nu? Apropo, cum a mers întâlnirea, în afară de faptul că te-a înfuriat?

— A mers exact așa cum m-am așteptat. Dar, dacă mă gândesc la ultimele noastre discuții, trebuie să-ți spun că nu am fost nici pe departe atât de mândioasă cum obișnuiam, așa că, din punctul acesta de vedere, a mers bine. Apoi Rafe reușise să-i alunge de tot acea furie în salonul de luat masa, dar nu-i spuse acest lucru. Amintirea celui sărut o făcu să se înroșească. Ea continuă: Nu cred că voi putea să acord prea mult timp găsirii unui soț. Este hotărât să terminăm odată cu asta, așa că încă intervine.

— M-am gândit să vorbesc cu el.

— Nu! Asta nu va face decât să-l încurajeze dacă va crede că ești preocupat de mine.

— La dracu', atunci de ce se grăbește?

— Nu ghicești? A așteptat toată viața să mă mărite pentru a se putea bucura de beneficiile sociale. Crezuse că rezolvase totul cu Duncan și era atât de fericit! După ce s-a năruit totul, fericirea a dispărut. De fapt, chiar este furios că ne-am întors de unde am plecat. Deci să nu fii surprins dacă va pune ochii pe tine.

— Îmi pare rău, dar nu este genul meu.

O spusese atât de serios, încât ea izbucni în râs. Încă se simțea obligată să-l avertizeze:

— Poți râde cât vrei, dar este foarte serios. Acum te-a luat în vizor pentru a-i fi ginere.

Rafe tresări.

— Cred că am încurajat această idee în scrisoarea pe care i-am trimis-o. Insinuarea este un instrument puternic pentru tot felul de interpretări.

Traversară prin mulțime până la marginea ringului de dans, unde o întâlni pe mama ei, căreia voia, fără îndoială, să i-o încredințeze. Din păcate, Mary încă vorbea cu Sabrina și cu mătușa ei, Hillary. Și Duncan se afla acolo, stând în spatele Sabrinei, cu mâinile pe umerii ei.

Cine ar fi crezut că cei doi se plac? Erau atât de nepotrivți atrăgătorul și vânjosul scoțian și fata de la țară cea dulce, care, fără îndoială, nu era o frumusețe! Probabil că Duncan fusese atras de darul

Sabrinei de a face haz de necaz și de a-i binedispune pe alții. La început, deveniseră prieteni, iar din prietenie se născuse dragostea. Ophelia își dorea să fi văzut asta înainte ca vanitatea ei nemărginită să o determine să-i spună că Duncan încerca să o facă pe ea geloasă.

Se gândi că-i datora și lui scuze pentru toate afirmațiile false și pentru că-l pusese în situația de a crede că avea să fie nevoit să o suporte toată viața ca soție. Dacă ar fi deschis ochii la timp, înainte să-l întâlnească, poate că lucrurile ar fi stat altfel între ei.

Poate că s-ar fi îndrăgostit unul de celălalt. Ce gând ciudat! Și totuși, s-ar fi putut întâmpla dacă nu ar fi fost atât de egoistă și pornită să rupă logodna, iar el nu ar fi fost atât de jignit de insultele și de aroganța ei. Dacă i-ar fi cerut scuze că l-a întors împotriva ei ar fi însemnat să spună că regreta faptul că el găsisse dragostea adevărată în brațele Sabrinei și nu în ale ei. Nu, nu credea că putea să iasă ceva bun din asta.

De data aceasta, Sabrina îi zâmbi. Mulțumită și ușurată, Ophelia îi răspunse tot cu un zâmbet. Imediat însă observă privirea precaută a lui Duncan și încercă să-l liniștească.

— Bună, Duncan, spuse ea aproape rușinată. Mă surprinde să te văd cu Sabrina în oraș, când mai este atât de puțin timp până la nunta voastră.

— Este doar o călătorie pentru a cumpăra câteva lucruri pe care doamnele mele nu le-au putut găsi acasă.

Hilary Lambert fu surprinsă când auzi că fusese inclusă printre doamnele lui, dar se întoarse la conversația pe care o purta cu Mary. Când se întâlneau, aceste prietene de-o viață își aminteau mereu cu plăcere de tinerețe.

— Felicitări pentru nunta care se apropie! îi spuse Ophelia lui Duncan. Sunt foarte fericită pentru voi doi.

— Să fiu al naibii, zise Duncan contrariat. Tu chiar vorbești serios, nu-i așa?

Nu era chiar o întrebare, dar ea îi răspunse:

— Dacă întâlnirea noastră nu ar fi fost forțată, probabil că ne-am fi înțeles bine, dar sunt convinsă că Sabrina este alegerea potrivită pentru tine. Va fi o soție mult mai bună decât aș fi fost eu.

Duncan îl privi sceptic pe Rafe.

– Renunț, omule! Nu am nevoie de mai mult pentru a constata că într-adevăr s-a schimbat, și încă foarte frumos. Este un pariu pe care sunt fericit să-l pierd în fața ta.

Ophelia se încruntă, dar nu înțelese imediat ce spusese fostul ei logodnic. Până când îl văzu pe Rafe schimbându-se la față.

– Era un compliment pentru succesul tău, Phelia, rosti el.

Ca și cum nu l-ar fi auzit, îi spuse:

– Un pariu? Totul a fost pentru un pariu? M-ai făcut să trec prin iadul ăsta pentru un pariu nenorocit?

– Nu a fost deloc așa.

– Nu?

– Nu, o asigură Rafe. Știam că te poți schimba, oricine poate. Pariul a fost mai degrabă reacția mea la scepticismul lui Duncan.

Îl privi pe Duncan, acum el fiind cel care se schimbase la față. Săbrina părea stânjenită. Oare pentru logodnicul ei? Sau poate pentru că Ophelia se dădea în spectacol ridicând vocea? Oamenii începuseră să-și întoarcă privirea spre ei. Mary și Hilary își întrerupseră conversația și întrebară aproape la unison ce se petrecea.

Ophelia nu răspunse. Nu se putea gândi decât la Rafe și la Duncan, care răsaseră de ea și se distraseră pe seama ei. Oare tot ce crezuse, tot ce îi spusese Rafe fusese o minciună?

Privirea pe care i-o aruncă lui Rafe era pe jumătate îndurerată, pe jumătate ucigătoare.

– Pentru fericirea mea, ziceai? Când, de fapt, totul a fost pentru că erau bani la mijloc. Dumnezeuule, ești un mincinos!

– Phelia, îți garantez că...

Ophelia nu-i mai ascultă explicațiile. Deja ieșise în grabă din încăpă, iar mama ei o urmă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Mary, abia respirând pentru că încercase să țină pasul cu fiica ei.

Nici măcar nu-și luă pelerinele, iar Ophelia nu așteptă să le fie adusă trăsura. Ieși alergând pentru a o găsi singură. Trăsura nu era prea departe, în curba din josul străzii, astfel încât în câteva clipe se aflau deja în drum spre casă.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă din nou mama ei.

Ophelia nu-i răspunse. Nu mai avea puterea de a spune ceva. Pentru Mary, lacrimile care îi curgeau pe obraji erau un răspuns

suficient. Pentru a o liniști, își luă fiica în brațe, care-și sprijinea acum capul pe umărul ei.

Raphael stătea în poartă privind trăsura Opheliei dispărând în josul străzii. Ieșise imediat după ea, oprindu-se numai pentru a-i striga lui Duncan:

– Mulțumesc mult, prietene!

– Nu știa despre pariu? spuse el.

– Pe dracu', evident că nu știa! Ți se pare că pe fruntea mea scrie *prost*? Nu? Ei bine, ai răbdare, de acum va scrie.

– Ce-i pasă dacă am făcut un pariu? S-a schimbat. Nu mai este o scorpie.

– S-a schimbat sincer! Acum va crede că a făcut o greșală. Ceea ce va face ca eforturile mele să fi fost în zadar.

– Atunci, omule, mergi și explică-i, nu arunca vina pe mine!

Capitolul 36

Raphael ajunse la reședința familiei Reid la prima oră considerată decentă pentru vizite.

Nu fu primit. Doamnele, mama și fiica, nu primeau vizitatori în acea zi, iar contele nu era acasă. Reveni la amiază și primi același răspuns. După a doua încercare, rămase afară să vadă dacă și alții aveau parte de același răspuns și fu ușurat să constate că așa era. Cel puțin nu era singurul.

Omul lui, Simon, nu avu noroc să afle programul din ziua respectivă al doamnelor. Chiar fu dat afară când una dintre servitoare îi spuse majordomului că Simon nu făcea parte dintre angajați. Avea însă un plan de rezervă. Așteptă peste drum, în trăsură, pentru a le urmări pe doamne când aveau să părăsească reședința. Nu o făcură.

Raphael descoperi că anxietatea era un sentiment neplăcut. Ar fi trebuit ca noaptea trecută să o fi urmat pe Ophelia acasă, indiferent de oră, și să insiste să o vadă. Astfel, nu ar mai fi mers la culcare cu un gol în stomac, un sentiment pe care îl avea și acum. Gândul că tot ce auzise o rănise era insuportabil. Ar fi preferat furia ei. Nu prea se descurca în astfel de situații.

Când primi o scrisoare din partea tatălui său, care îi solicita prezența la Norford Hall, se simți aproape ușurat. Nu îl surprinse scrisoarea. Ba, mai mult, se așteptase să o primească mai repede. Trecuse mult timp de când nu-și vizitase familia după întoarcerea în Anglia. Probabil tatăl îi așteptase nerăbdător întoarcerea la Norford Hall, dar acea răbdare se sfârșise. Deși nu i se părea un lucru neobișnuit că fusese chemat acasă, nu putea ignora solicitarea doar pentru că fusese primită într-un moment nepotrivit.

Își petrecu noaptea scriindu-i Opheliei o scrisoare lungă, pe care apoi o rupse. O explicație scrisă pe hârtie nu era suficientă, ba chiar ar fi putut înrăutăți situația având în vedere starea ei de spirit. Emoțiile ei puteau fi atât de nestatornice, încât ar fi fost mai bine să fie

față în față pentru a-i vedea reacția la explicația pe care avea să i-o dea. Ce putea oare să-i spună? Că pariul pusese totul în mișcare, dar acum nu mai avea nici o legătură cu finalul?

În dimineața următoare, plecă spre Norford Hall. După ce își petrecuse aproape toată noaptea scriindu-i Opheliei, fu prea obosit pentru a o întreba pe Amanda de ce alesese să-l însoțească într-o călătorie scurtă, de o zi. Picotise aproape toată dimineața. Când se trezi la amiază, observă că sora lui stătea pe bancheta din față, încercând, printre zguduiturile trăsurii, să citească o carte, și îi spuse:

– Ai venit să mă protejezi, nu?

Amanda îi aruncă o privire peste muchia cărții.

– Am avut sentimentul că-ți va fi de folos.

El glumise, însă i se păru că ea fusese foarte serioasă.

– De ce? Nu am făcut nimic pentru care să fiu tras la răspundere. Cred că tata este deranjat că îmi petrec tot sezonul departe de casă.

– Sau poate a auzit că te-ai ascuns la țară cu Ophelia. Îți amintesc că încă nu mi-ai spus despre ce a fost vorba.

Raphael păru surprins.

– Nu le-ai spus despre asta, nu?

Amanda păru dezamăgită.

– Chiar crezi că aş face așa ceva?

– Îmi amintesc că, atunci când aveai 10 ani, ai fugit la tata și i-ai spus despre noul fort pe care l-am construit.

– Ai stricat labirintul cu fortul ăla și ai făcut o ieșire nouă chiar la jumătate, în cea mai complicată intersecție, iar eu abia dădusem de cap labirintului. Fusesem atât de mândră de asta, dar s-a întâmplat să intervii tu să faci totul atât de simplu... În plus, eram doar un copil.

– Încă ești un copil.

– Cum îndrăznești...

Se ciondăniră tot restul călătoriei, care nu era atât de lungă și mai ales nu era neobișnuită având în vedere cât de mult îi plăcea lui Raphael să o tachineze. Când se apropiară de Norford Hall, brusc, între ei se lăsă liniștea. Reședința ducală era atât de mare, încât amândoi puteau vedea o bună bucată din aceasta de pe locul pe care îl ocupau în trăsură. Acasă. Familia și servitorii cu care crescuseră și care erau precum membrii familiei. O mulțime de amintiri erau legate

de această reședință veche, iar Raphael mereu se simțea împăcat și liniștit când venea aici.

Ophelia nu ieși din casă două zile. Se temea că avea să izbucnească în lacrimi chiar și numai dacă cineva s-ar fi uitat la ea bănuitor sau că putea omori pe cineva. Oscila între durerea pe care o simțea în piept și care o făcea să plângă cu suspine și o furie atât de mare, încât era sigură că putea omori vreun om – și nu pe oricine, ci pe el.

Era furioasă și pe ea pentru că se lăsase așa ușor păcălită. Crezuse că Rafe chiar voise să o ajute, când tot ce își dorise fusese să câștige un pariu. Și pariase pe ea. Se prefăcuse că nu voia să facă dragoste cu ea, dar probabil că și asta se aflase în planul lui de la început. Era atât de priceput să seducă femeile, încât ea nici nu-și dăduse seama că fusese sedusă. Nu-și putea scoate din minte imaginea celor doi prieteni care râdeau de ea!

Nici Sadie nu o putu convinge să vorbească despre asta. Pentru prima dată, tactica tăcerii nu mai funcționa cu Ophelia. Încă un defect care o părăsise pentru totdeauna? Nici mama ei nu o făcu să vorbească. Nu avea să permită nimănui să afle cât de proastă fusese. Dar Mary era tenace. Nu voia să renunțe până când Ophelia nu avea să-și revină, așa că a doua oară când îi bătu la ușă făcu un efort să își liniștească mama.

– Te simți mai bine? întrebă Mary băgând numai capul pe ușă.

– Sunt bine, mamă, nu trebuie să mergi pe vârfuri. Sunt bine acum.

Nu era, dar nu-i plăcea ca mama să-și facă griji din cauza ei. Expresia aceea îngrijorată încă se afla pe chipul lui Mary în timp ce înaintă în cameră.

– Ai vrea să vorbești despre asta acum?

– Aș prefera să nu o fac. Am presupus niște lucruri care s-au dovedit a nu fi adevărate.

– Dar ți-a trecut?

– Da, desigur. Am exagerat. Nu era atât de important.

Ophelia încercă să schițeze un zâmbet, dar, văzând că nu are succes, se întoarse repede pentru ca Mary să nu observe.

— Sunt surprinsă că tata nu mi-a bătut deja la ușă, continuă Ophelia. Probabil moare de ciudă că am pierdut două zile în care nu am mers la vânătoare de soți.

— De fapt, rar l-am mai văzut într-o dispoziție atât de bună, se încruntă Mary gânditoare. Nici măcar nu mi-a reproșat că am ieșit împreună seara trecută și că nu i-am spus. Ultima oară când l-am văzut zâmbind atât de mult, își dublase finanțele grație investițiilor. Probabil că acum este aceeași situație.

— Nu-ți spune când se întâmplă ceva de genul acesta?

— Dumnezeu, nu! Crede că probleme financiare mă depășesc.

Ophelia râse. De la balul organizat de familia Wilcott, fusese prima dată când râsese cu poftă.

— I-ai putea da câteva lecții...

— Ssst! Mary îi zâmbi. Aș prefera să nu știe asta. Nu vreau să-i distrug iluziile... sau deziluziile, cum or fi ele.

Momentul de relaxare dispăru. Nu era prima dată când Ophelia trebui să reziste tentației de a face un comentariu despre tatăl ei. Apoi se întrebă de ce s-ar mai obosi să facă asta. Mama ei știa deja ce părere avea despre propriul tată.

Se lăsă pradă tentației și spuse:

— Știi, mamă, mi-aș dori să îmi mărturisești că, înainte să mă nasc, ai avut o relație și că tata nu este adevăratul meu părinte.

Mary oftă.

— Draga mea, uneori și mie mi-ar plăcea să pot spune asta, doar de dragul tău. Știu că voi doi nu vă înțelegeți bine, și este mare păcat. Să știi că îl iubesc. E un om bun, doar că uneori este mult prea încăpățânat, spuse Mary exasperată.

— În privința mea.

— Da. Nu te îngrijora însă, draga mea! Într-o zi, vei privi în urmă la aceste momente și vei zâmbi. Sunt sigură.

„Puțin probabil“, se gândi Ophelia, dar nu zise nimic. Se îndreptă spre masa de scris, unde o aștepta un alt teanc de invitații. Iar toate erau pentru acea seară.

— Poți arunca astea, mamă. Încă nu am dispoziția necesară de a ieși diseară. Dar poți accepta una pentru mâine-seară. Alege tu! Îmi plac surprizele.

Mary încuviință, apoi se opri în mijlocul camerei.

– Vei coborî măcar la cină în seara asta?

– Aș prefera să nu o fac. Dar îți promit că nu voi mai fi tristă. Serios, sunt bine. Numai că nu am dormit bine și sper să reușesc în noaptea asta.

Capitolul 37

Toată lumea de la reședința ducelui află imediat că Amanda și Raphael ajunseseră din pricina gălăgiei și zarvei provocate de Amanda, care saluta și îmbrățișa pe oricine îi apărea în cale. Chiar și bunica ieși din cameră, atrasă de zgomot, iar din capătul scărilor, strigă:

– Tu ești, Julie?

– Sunt eu, bunico. Mandy!

– Vino să te îmbrățișez, Julie!

Amanda își dădu ochii peste cap și se grăbi pe scări să o salute pe Agatha Locke și s-o ajute să ajungă înapoi în camera ei. Agatha confunda membrii familiei de ani buni, iar Amanda nu mai intenționa să o contrazică. Femeia credea că râdeau de ea și se enerva. Astfel, dacă se întâmpla să confunde pe cineva, cel mai bine era să i se cânte în strună.

– În ultima vreme, mama m-a strigat pe numele tău, spuse Preston Locke, al zecelea duce de Norford, în timp ce-l îmbrățișa pe Raphael, așa cum obișnuiau să se salute. Sper că, atunci când ne va vedea împreună, îmi voi recăpăta numele.

Raphael zâmbi. Tatăl lui era un bărbat solid. Aveau aceeași înălțime, chiar și aceeași culoare a ochilor și a părului, cu toate că Preston începuse să albească puțin și, deși abia se observa, se plânsese despre asta ultima dată când Raphael venise în vizită. De-a lungul anilor, bărbatul se îngrășase, devenise tot mai solid.

– De asta ai trimis după mine, nu? întrebă Raphael.

Nu vorbea serios. Își cunoștea mult prea bine tatăl. Ducele râse pentru a-i confirma.

– Vino, spuse Preston, îndreptându-se spre salon. Brusc, schimbă direcția. Mai bine să mergem în birou, unde nu vom fi întrerupți.

Raphael își însoți tatăl îngrijorat. „Nu vom fi întrerupți“ nu suna bine pentru el, căci își amintea că în biroul ducelui mersese

întotdeauna pentru a fi pedepsit. Era un obicei vechi – știa că, atunci când el și Amanda erau chemați în birou, dăduseră de belele.

Era o cameră imensă, aproape la fel de mare ca un salon, iar salonul era supradimensionat. După cele mai multe standarde, părea o încăpere ciudată. De-a lungul anilor, mama lui Raphael redecorase în mare parte vechea reședință cu foarte mult bun-gust, dar nu i se permisesese să se atingă de birou. Particularitatea încăperii era dată de pereții albi. Toate celelalte camere erau îmbrăcate în lemn sau în tapet. Nu și aceasta. Fundalul alb scotea în evidență zecile de tablouri. Lui Raphael îi plăcea luminozitatea camerei – asta, când nu era chemat la raport pentru vreo năzbâtie.

– Presupun că trebuie să te felicit, spuse Preston în timp ce se așeza la birou.

Tonul tatălui său, deloc dojenitor, îl făcu pe Raphael să ridice garda sus.

– Trebuie? Dar nu pari prea încântat.

– Pentru că mi-ar fi plăcut să fiu primul care află, în loc să aud de la alte persoane. Stai jos! Îmi vei spune totul.

– Cu siguranță. M-ar ajuta însă să știu pentru ce m-ai felicitat.

Preston păru mirat.

– Ai dobândit mai multe victorii în ultima vreme?

Raphael era în continuare contrariat.

– De fapt, singurul lucru de care aș fi mândru nu ar fi ceva ce aș spune în gura mare. Deci, despre ce discutăm?

– Despre logodna ta, desigur.

Raphael era pe punctul de a se așeza, dar șocul îl ridică în picioare.

– Eu... nu... sunt... logodit, rosti el.

– Ai face bine să fii, având în vedere zvonurile care circulă.

Raphael închise ochii. Dumnezeuule, ce făcuse Ophelia? În nici un moment nu se gândise că tatăl lui vorbea despre altcineva.

Preston continuă:

– Vechiul meu prieten, John Forton, nu s-a putut abține să nu mă felicite, ba chiar s-a grăbit să vină aici pentru a o face, deoarece a presupus că tatăl mirelui...

– Nu sunt *mire*!

– ... era la curent cu noutățile. Privirea lui Preston parcă spunea „Nu mă mai întrerupe!“ Nu știa că mă ia prin surprindere. Totuși,

John a bănuیت trebuia să-mi spună restul, ceea ce a făcut în detaliu. Îți imaginezi îngrijorarea mea.

— Presupun că asta depinde de faptele despre care ai aflat.

— Sunt mai multe?

— Probabil. Ophelia Reid este o femeie controversată. Despre Ophelia vorbim, corect? Preston tăcu, așa că Raphael continuă: Ori o iubești, ori o urăști. Ei bine, cel puțin așa era cândva. Acum este foarte diferită sau cel puțin așa a fost până în urmă cu câteva nopți, când a aflat ceva ce a șocat-o, care fie a devastat-o, fie a trezit în ea dorința de răzbunare. Nu știi care dintre cele două.

— Stai jos, Rafe!

Îi dădu ascultare, scărpinându-se în cap, frustrat.

— Nu știi de ce mă surprinde ceea ce s-a întâmplat. La urma urmei, îi plăcea să lanseze bârfe. Asta era modalitatea ei de a ataca.

Preston oftă exasperat.

— Nu mai vorbi pentru tine și vorbește cu mine! Ceea ce mi s-a spus nu pare să fi venit de la vreo femeie, asta poate doar dacă nu o deranjează să-și târască numele prin noroi.

— Ce ți s-a spus?

— Ai fost văzut plecând de la Summers Glade cu ea. Asta a fost începutul, apoi nici unul dintre voi nu a mai fost văzut timp de o săptămână. Nu trebuie să-ți spun ce zvonuri au apărut. În acea săptămână, tatăl ei a dat de veste că a fost invitată aici. Se pare că s-a tot fâlit cu asta, dar este de înțeles. De obicei, nu invităm străini la Norford Hall.

Raphael tresări, dar explică:

— Este vina mea. I-am spus că o iau sub aripa mea și că îmi va vizita familia.

— Deci l-ai mințit?

— Nu, doar că nu am specificat ce membri ai familiei va vizita. Familia noastră este împrăștiată în toată Anglia și, de fapt, am mers să o vizităm pe sora ta Esmeralda, pe care am luat-o cu noi la Nest, în calitate de însoțitoare.

Preston sări în picioare.

— Ai dus o debutantă virgină la Alder's Nest? Pentru Dumnezeu, Rafe, unde ți-a stat mintea?

— Ei bine, la faptul că nu avea să se afle. Și nu s-a aflat, nu?

— Nu, slavă Domnului! răspunse Preston. Dar simplul fapt că ai dus-o să-ți cunoască „familia“ a condus la o singură concluzie.

— La dracu'!

— La dracu', da, când ai fost văzut sărutând-o în propria casă, cu ambii părinți sub același acoperiș, chiar în prima zi în care s-a întors la Londra!

Raphael nu-și mai găsea locul pe scaun.

— Asta nu a fost vina mea, ea m-a sărutat!

— Mai contează cine pe cine a sărutat?

Raphael oftă.

— Altceva?

— Ai fost primul care a dansat cu ea la balul Wilcott în cea de-a doua seară a ei la Londra.

— La dracu', a fost primul dans?

— Așa se pare.

— Cine ține socoteala unor astfel de lucruri?

— Doamnele în vârstă care nu au altă ocupație. Dar asta nu e important. Se zice că deja te-ai logodit cu ea, dar nu ați făcut anunțul oficial. Ai idee cât de greu este să schimbi părerea unanimă, odată ce s-a format?

— Nu și în acest caz. Trebuie doar să neg.

— Crezi că va fi atât de ușor? întrebă Preston gânditor. Numai că în cazul ăsta nu va fi. Deoarece ai mers cu ea în trăsură fără o însoțitoare...

— Camerista ei era cu ea...

— Fără o însoțitoare *potrivită*! repetă Preston ușor enervat. Deoarece ai sărutat-o... Nu, nu mă întrerupe iar! Poate că ea a început, dar tu ai participat. Chiar dacă există doar aceste două zvonuri, știi al dracului de bine că reputația fetei va fi ruinată dacă nu te logodești cu ea. Deci, presupun că întrebarea care se pune acum este: te-ai logodit deja cu ea?

Raphael înțelese imediat că tatăl lui îi ordona să se însoare. Se îndesă și mai mult în scaun.

— Ți-a spus Forton ceva despre fata asta pe care vrei să o aduc în familie?

Preston ridică din umeri.

— Te referi la faptul că probabil este cea mai frumoasă domnișoară pe care a văzut-o Londra vreodată?

— Da, și asta.

— Și puțin înfumurată din această pricină.

— Era.

— Și cam bârfitoare.

— Nu mai este.

— Serios? La naiba, deja mă simt mai bine când mă gândesc la această căsătorie nedorită!

— Eu nu m-aș simți. Probabil va dori să mă omoare când va afla că trebuie să ne căsătorim, asta dacă nu vrea deja să o facă. De fapt, ar putea refuza și ar suporta consecințele.

— Prostii!

— Nu știi cât de distructivă poate fi când își pierde controlul.

— Nu am crescut niște proști, iar tu, băiatul meu, când vrei, poți fi foarte fermecător. Sunt sigur că o vei convinge!

Capitolul 38

Raphael mai rămase o zi în vizită la familia lui. Nu mai discutară despre Ophelia, dar asta nu însemna că nu se mai gândea la ea. Nu mai menționară numele ei deoarece își mai petrecuse câteva ore în biroul tatălui său, după discuția inițială, explicându-i ce făcuse și de ce. Asta nu îi schimbaseră părerea lui Preston că Raphael trebuia să se însoare cu ea, dar era convins că tatăl lui nu ar fi fost prea dezamăgit dacă găsea o cale de scăpare, fără repercusiuni.

Singurul lucru despre care nu vorbise și despre care spera să nu o facă vreodată era faptul că făcuse dragoste cu ea. Tatăl lui era de modă veche. Această informație l-ar fi putut lega pe vecie de Ophelia. Din ceea ce aflase tatăl său de la prietenul lui, nu părea că Ophelia s-ar fi aflat în spatele zvonurilor care circulau prin oraș. De fapt, dacă era furioasă pe el din cauza pariului, și i-o dovedise în seara balului, aceste zvonuri aveau să o înfurie și mai tare.

S-ar fi învățat minte și ar fi cerut-o în căsătorie dacă ea ar fi spus tuturor că fusese compromisă. La urma urmelor, lui nu îi stătea în obicei să seducă fiice de conți virgine, ba chiar se ținea departe de ele, căci până acum avusese doar relații cu femei cu experiență. Însă pe această virgină o compromisese. Ea îl asigurase că avea să păstreze totul secret și că nu voia să se mărite cu el. Fusese fermă în privința faptului că nu avea să se așeze la casa ei cu un bărbat a cărui poziție socială ar fi fost pe placul tatălui ei.

Și acum? Încă era hotărâtă să-i facă în ciudă tatălui ei și să nu se mărite cu Raphael sau era atât de furioasă încât voia să-i facă lui în ciudă și să se asigure că aveau să se căsătorească? Nu avea cum să afle și nici nu putea să o facă până ce nu vorbea cu ea. Asta dacă avea să discute cu el și nu încerca mai întâi să îl omoare.

Acum se întorcea la Londra pentru a se asigura că nu avea să se întâmple asta. Și totuși, nu-și putea lua gândul de la ce se întâmplase. Căsătoria cu Ophelia nu era ceva pe placul lui. Nu era nici pe departe

gata să se așeze la casa lui. Încă voia să se bucure de burlăcie. Surprinzător însă, gândul de a fi cu alte femei era atât de departe!

La dracu'! Știuse că avea să fie o greșală să se culce cu ea. Era cea mai specială, cea mai inteligentă, cea mai frumoasă și mai pasională femeie pe care o întâlnise. În comparație cu ea, orice femeie ar fi fost o dezamăgire. La urma urmei, când o avusese pe cea mai bună, la ce mai putea spera?

Căsătoria cu Ophelia putea fi un infern. La fel de bine putea fi raiul pe pământ.

— Chiar eu voi veni să-ți iau capul, îi spuse Amanda, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Se întorcea la Londra cu el. Plecaseră de o oră, iar ea încă nu-i adresase nici un cuvânt. Aproape că uitase că se afla și ea în trăsură, atât de pierdut era în gânduri. Până acum.

— Și, mă rog, de unde a apărut gândul ăsta? întrebă el curios.

— Pariul. Da, am tras cu urechea. Ei bine, la ce te așteptai când ai refuzat să-mi spui ce făcea Ophelia cu tine la Nest? Muream de curiozitate.

— Cât de multe ai auzit?

— Totul. Zâmbi triumfătoare. Am coborât imediat ce am dus-o pe bunica în camera ei. Voiam să știu de ce te-a chemat. Nu am crezut că-ți voi afla secretele. Nici nu știi ce priviri mi-au aruncat servitorii care treceau pe lângă mine pe culoar. Am fost atât de captivată, încât nici nu am încercat să pretind că nu trăgeam cu urechea.

O dojeni.

— Să nu spui nimănui, Mandy!

Îl privi rănită.

— Încetează să te mai îndoiești de loialitatea mea! Nu era nevoie să spui asta.

— Îmi pare rău. Oftă. Încă sunt afectat.

— Nu mă surprinde. Este greu să accepți însurătoarea când nu plănuiești asta.

— Nu mă însor.

— Dar tata a zis...

— Fii atentă, draga mea! În primul rând, Ophelia nu ar fi de acord. În al doilea rând, prima ta supoziție a fost aproape corectă. Sunt convins că îmi vrea capul.

— Aș prefera să nu am dreptate, să știi. Oftă și ea. Nu mă surprinde. Cum i-ai putut face una ca asta, cum ai putut să-i schimbi viața din cauza unui pariu prostesc?

— Parcă ai zis că ai auzit totul!

— Ei bine, bunica a venit în capătul scărilor să vadă de ce întârzi. I-am spus că voi veni imediat. Astfel, a trebuit să mă ascund câteva minute. Vrei să spui că am pierdut ceva foarte important?

— Pariul meu cu Duncan nu a făcut decât să declanșeze totul. Era mai degrabă un scop nobil, crede-mă, dar am avut multe motive să fac asta, iar unul dintre ele era propria ei fericire. Știi doar cum era înainte. Ai văzut-o acum! Ce diferență, nu?

— Într-adevăr. Sunt surprinsă ca a acceptat tutela ta — de fapt, nu a făcut-o, nu? Tu doar i-ai spus tatei că ai avut permisiunea părinților ei. Dumnezeuule, Rafe, ai fugit cu ea, nu-i așa?

Se arătă ofuscat.

— Cu cuvânt îngrozitor! S-a opus numai câteva zile. A realizat imediat că încercam sincer să o ajut. Și mi-a arătat o latură a ei pe care foarte puțini au văzut-o. Când lasă amărăciunea deoparte, poate fi spirituală și fermecătoare. A fost evident că și ea și-a dorit să se schimbe. Înainte să ne întoarcem la Londra, a cooperat pe deplin.

— Ți-a spus de ce a răspândit acele zvonuri?

— Am discutat despre tot, Mandy.

— Ai ajuns să o cunoști foarte bine, nu? Îl privi gânditoare. Ești sigur că nu vrei să te însori cu ea?

La dracu', nu, acum nu mai era sigur de nimic!

Capitolul 39

- Ai rămas fără rochii de bal? o întrebă Mary din capătul scării când Ophelia veni să i se alăture în holul de la intrare.

- Nu, nu chiar, deși s-ar putea să mai am nevoie de una sau două înainte de încheierea sezonului, răspunse Ophelia. De ce?

- Porți o rochie de seară, îi spuse Mary. Foarte drăguță. Nuanța aceea de albastru te prinde. Mergi însă la un bal diseară. Nu vreau să te simți inconfortabil.

Ophelia râse.

- Nu ar fi prima oară când nu aș fi îmbrăcată corespunzător. Balul este mâine-seară, mamă. Diseară are loc serata muzicală a lui Lady Cade și cina.

- Oh, Dumnezeule, atunci eu am exagerat! Mary își dădu jos perlerina pentru a-i arăta rochia de bal pe care o purta. Mi-e teamă că am acceptat prea multe invitații dintr-odată. Va trebui să fac o listă pentru a nu le pierde șirul. Dă-mi câteva clipe pentru a mă schimba! Serios, nu va dura mult.

Mary alergă pe scări. Ophelia zâmbi. Mama ei pur și simplu nu era obișnuită să plece de acasă ori să accepte invitații în timpul sezonului. Talentul ei era să trimită invitații.

Ophelia se îndreptă spre salon pentru a se așeza cât timp aștepta, dar își dori să nu o fi făcut. Tatăl ei era acolo, citind o carte. O privi cu un zâmbet afectat.

- Dacă te-aș fi însoțit eu, nu ar mai fi trebuit să aștepți, spuse el, pentru că probabil o auzise pe Mary. A fost o scuză ridicolă, să știi, doar ca să mergi cu mama ta, nu cu mine.

- Nu a fost nimic de genul ăsta. Cum ai vrea să mă concentrez pe găsirea unui soț când sunt atât de furioasă încât aș speria toți potențialii candidați?

Zâmbetul îi dispăru.

- Să știi că noi doi *nu trebuie* să ne certăm.

— Nici tu *nu trebuie* să îmi controlezi viața, dar când nu ai făcut-o?

— Suficient, bombăni el. Nu trebuie să ajungem din nou la asta. Apropo, culoarea asta chiar ți se potrivește. Ar trebui să o porți mai des.

Un compliment? De la el? Vru să se ciupească pentru a fi sigură că nu visa. Se gândise să-i spună că, de fapt, purta des albastru și nuanțe asemănătoare, dar el era prea ocupat pentru a observa. În schimb, îi spuse contrariată:

— Am pierdut ceva? De dimineață ai strigat la mine pentru că nu ți-am spus că Raphael s-a întors în oraș.

— Da, da, iar tu ai strigat înapoi, spunându-mi că nu-ți pasă câtuși de puțin dacă se va mai întoarce vreodată, se plânse Sherman. Nu este cea mai bună atitudine față de viitorul tău soț. Este singurul candidat asupra căruia trebuie să te concentrezi, având în vedere că deja jumătate din Londra crede că te-ai logodit cu el și doar...

— Sunt niște zvonuri ridicole și fără fundament!

— Te-au *văzut* sărutându-l seara trecută. Nici nu știi cât de încântat am fost că în sfârșit mi-ai urmat sfaturile!

— Am fost sărutată de zeci de ori, dar asta nu înseamnă că am fost logodită tot de atâtea ori.

— Săruturile furate care nu sunt văzute de alții sunt irelevante, dar cele surprinse sunt al naibii de importante.

Ophelia inspiră adânc și încercă să se calmeze. Nu anticipase zvonurile alea nenorocite. Era convinsă că exista o modalitate de a le opri, dar încă nu găsisese una. Totuși, nu avea să discute din nou despre asta cu tatăl ei. Deși încă *nu* căzuseră de acord asupra nici unui lucru, el nu fusese nici pe departe la fel de tiran în ultimele zile. Fără îndoială, zvonurile despre ea și Rafe îi schimbaseră starea de spirit. Tatăl ei bănuise că zvonurile aveau să ducă la căsătoria ei cu viitorul duce de Norford. Nu-i plăcea să fie contrazis.

— Asta e noua ta strategie? Întrebă ea mult mai calmă. Să mă enervezi atât de tare încât să nu mai vreau să plec din casă?

Bărbatul oftă, ba chiar își lăsă capul pe spate, sprijinindu-se de canapeaua pe care stătea.

— Nu. Chiar nu știu de ce noi doi nu mai putem purta o conversație normală.

– Nu mai putem? Când am făcut-o?

Mama ei se întorsese, așa că nu mai simți nevoia să îi răspundă tatălui. Oricum, ce ar fi putut spune ca să nu-l înfurie din nou?

– Gata, spuse Mary, stând în ușă. Ți-am spus că nu va dura mult.

Ophelia se apropie de Mary pentru a-i netezi o cută a rochiei de seară.

– Arăți încântător, mamă! Hai să plecăm imediat! Nu vreau să întârziem la cină, având în vedere că încă nu am mâncat.

Mary, în stilul ei matern caracteristic, îi răspunse:

– Ești sigură că nu vrei să mănânci ceva înainte să plecăm? Să știi că la serate este la modă doar să ciugulești din mâncare.

Mai mult decât la modă. Unele gazde nici măcar nu ofereau suficientă mâncare din cauza asta. Dacă mai amânau plecarea, Ophelia avea să se răzgândească în ceea ce privea participarea la cină. Încă nu avea starea potrivită pentru discuții de complezență și nu dură mult până când o podidiră iar lacrimile. Nu mai plânsese din ziua trecută. După ce auzise zvonurile, furia o cuprinsese din nou. În plus, încă trebuia să-și găsească un soț. Spera ca Raphael Locke să stea departe de Londra până când ea avea să fie logodită cu adevărat.

Capitolul 40

– Nici un cuvânt, ai auzit? îi șopti Ophelia partenerului de la cină în momentul în care acesta se așeză lângă ea.

Rafe apărură acasă la familia Cade chiar când oaspeții se așezau la masă. Cum singurul scaun liber se afla la mare distanță de Ophelia, ar fi trebuit să stea în capetele opuse ale mesei, dar gazdele făcură câteva modificări pentru a putea sta unul lângă celălalt. Ale naibii zvonuri!

Nimeni nu îi ceruse să le confirme. La urma urmei, ar fi fost cea de-a treia logodnă a ei din sezonul acela, ca un record, deci cineva ar fi trebuit să o întrebe. Se părea că bănuiala era luată drept adevăr, așa că nimeni nu simți nevoia să i se confirme.

Era o masă lungă, suficient de lungă să se poată așeza 24 de persoane, atâtea câte fuseseră invitate la mica adunare. De aceea nu fu surprinsă că pe lista de invitați a lui Lady Cade lângă ea se afla Rafe. Zvonurile!

Cel puțin Mary stătea lângă ea, de partea cealaltă, așa că se întoarse repede spre mama ei și îi spuse:

– Vorbește cu mine, mamă! Spune orice. Prefă-te că purtăm o conversație interesantă.

– Desigur, dragă! Este în regulă dacă vorbești cu el în public, să știi. Practic, deja este un membru al familiei.

Opheliei nu-i venea să creadă. Chiar și mama ei? Cu siguranță, fusese mâna tatălui ei. Era limpede că o convinsese și pe soția lui că sigur Ophelia avea să se mărite cu viconte.

Rafe își sprijini brațul pe spătarul scaunului ei și se apropie de ea, ca și cum toți trei stăteau de vorbă.

– Nu vorbești chiar în șoaptă, Ophelia, o tachină Raphael.

Ea se întoarse spre el, îi zâmbi de complezență, căci erau priviți de multe persoane, dar îi spuse:

– Parcă ți-am spus să nu-mi vorbești.

El oftă.

— Nu știu de ce ești atât de furioasă... Ei bine, știu, dar, dacă te gândești puțin, vei realiza că eforturile mele de a te ajuta au fost sincere. Pariul acela prostesc a fost doar motivația. Faptul că mă ignori nu ne va scoate din încurcătura asta.

— Să te ignor este singura mea opțiune, îi șopti ea furioasă, asta dacă nu vrei să fac o scenă care te va pune într-o situație atât de jenantă încât va fi povestită și peste un secol.

— Renunț la scandal, mulțumesc. Se întoarse spre bărbatul de lângă el și începu o discuție.

Rămase cu gura căscată. Renunța doar pentru că-l amenințase că avea să facă scandal? Nu avea să spună nimic altceva în apărarea lui ori să o convingă că el și Duncan nu se amuzaseră pe seama ei? Îi dăduse viața peste cap pentru un simplu pariu, iar acum nu avea nimic de zis pentru a se scuza.

Vechea ei carapace îi cădea acum pe umeri. O ajutase mult în toți anii ăștia. Nu-i ținuse însă amărăciunea înăuntru și nici nu-i stăvilise furia. Nimic nu o putea face în acel moment.

Se gândise să accepte prima propunere pe care avea să o primească de acum încolo, dar realizează că nu avea să mai primească vreuna, nu atât timp cât toți cei din oraș credeau că era logodită cu diavolul care-i stătea alături. Ce îngrozitor! Nici măcar nu-i putea spune că prefera *orice* alt bărbat în locul lui. Ei bine, atunci avea să se mărite cu el și să-l facă să regrete amarnic faptul că intervenise în viața ei.

Nu era prima oară când se gândea la asta de când auzise despre pariul cu Duncan. În ciuda episodelor lacrimogene, nu reușise să scape de acest gând. Și când se gândea că acesta nici măcar nu era cel mai rău dintre gândurile ei răzbunătoare! Voia să-l facă să creadă că eșuase lamentabil, că nu câștigase deloc pariul ăla nenorocit și că acea persoană drăguță care devenise era numai o închipuire pe care o născocise pentru a se întoarce la Londra. Totuși, gândurile nu însemnau și acțiuni. Nu intenționa să facă nimic din toate astea. Vechea Ophelia poate că ar fi făcut-o, dar ea... Dumnezeu, de ce nu încerca măcar să-și tempereze durerea și furia pe care i le provocase?

Mama ei o trase de mână.

— Nu te-ai atins de mâncare de cinci minute. Pot să jur că te-am auzit zicând că nu vrei să ratezi cina. Ești bine?

– Sunt bine, spuse Ophelia ridicând furculița. Eram doar puțin distrată.

– Sau te gândeai cum să mă ucizi? întrebă Rafe dintr-o parte, dovădind că încă asculta fiecare cuvânt.

Se întoarse spre el, privindu-l furioasă.

– Cum ai ghicit? Bărbații obtuși nu sunt foarte receptivi.

– Ne întoarcem la insulte?

– Cine face asta? Doar nu crezi că ai câștigat pariul ăla prostesc, nu-i așa?

Gata cu speranța că putea păstra gândul răzbunării pe tărâmul fanteziei! Îngrozită de ea însăși pentru ceea ce sugerase, era în același timp mulțumită că reușise să-l atingă cu vorbele ei. Tresări, iar expresia de pe chipul lui nu mai era deloc cordială.

– Nu ai pornit tu zvonurile despre noi? întrebă el pe un ton amenințător.

– Nu ești atât de obtuz până la urmă, îi răspunse ea furioasă.

– În ce scop? Tu chiar vrei să te măriți cu mine, așa-i?

– Ca să mă răzbun, da, așa face chiar și asta. Ia aminte ce-ți spun, să te privesc de burlăcie va fi numai începutul!

În replică, el se ridică, o luă de mână și o trase afară din încăperea, lăsând în urma lor o tăcere mormântală. Îngrozită pentru că el tocmai pusese în practică scena cu care ea îl amenințase, rămase fără cuvinte. Asta până când ajunseră în biroul lui Lord Cade și închiseră ușa.

Își trase mâna dintr-a lui și se îndepărtă.

– Ești de-a dreptul nebun!

– Da, de furie!

– Mă refeream la nebunie.

– Sunt aproape și de nebunie.

– Nu ai făcut decât să dai apă la moară acelor zvonuri nenorocite. Realizezi asta, da?

– Nu, nu am făcut decât să scap de ele. Ceartă între îndrăgostiți, prea răniți pentru a se mai împăca și altele asemenea.

– Cu ce scuză? Pentru că am decis să renunț și să-ți mănânc din palmă?

O privi fix o clipă, aproape că zâmbi, dar apoi strigă:

– La dracu', Ophelia, cum ai putut?

— Ce? Să te fac să crezi că ai câștigat pariul? Foarte simplu. Ar fi trebuit să mă fac actriță. Nu, serios, cred că mi-am ratat chemarea.

O țintui cu privirea. Ea se retrase, simțindu-se inconfortabil. Dacă nu ar fi fost atât de furioasă, probabil că ar fi cedat. Dar încă era stăpânită de mânie. În schimb, zâmbi strâmb.

— Cum e să fii pus la colț fără cale de scăpare? Nu este foarte plăcut, nu? îl presă ea. Asta mi-ai făcut, ticălosule! Și pentru ce? Pentru a putea câștiga pariul ăla prostesc?

Cineva bătu la ușă – probabil era mama ei. Putea fi chiar Lord Cade, deranjat că îi foloseau biroul. Rafe se sprijini de ușă pentru a nu putea fi deschisă și strigă:

— Imediat!

Ciocănitul încetă.

— Îți cer să te gândești bine, îi zise el pe un ton calm. Să te măriți din rațiuni greșite, mai ales din răzbunare, îți va face mai rău decât crezi. Știu că ești capabilă de asta. Ai refuzat să te măriți cu minte înainte pentru a-i face în ciudă tatălui tău. Acum ți-ai îndreptat furia împotriva mea, dar gândește-te! Răzbunarea este trecătoare, dar vorbim despre restul vieții noastre, Phelia!

— Nu-mi pasă!

— Nu te vei gândi deloc la asta?

— Singurul lucru la care mă voi gândi este cum să te fac să suferi!

— Foarte bine, atunci nu mai văd nici un motiv să așteptăm.

Nu-i oferi șansa de a întreba la ce se referea. O luă de mână și o trase din nou în salonul de luat masa, unde anunță oaspeții:

— Eu și Ophelia am decis să ne căsătorim în seara asta. Dacă dorește cineva să ne fie martor, este bine-venit.

Capitolul 41

Acesta era comportamentul care o caracterizase pe Ophelia – vorbea la supărare, fiind prea încâpățanată sau prea rănită pentru a-și mai retrage spusele înainte să fie prea târziu, fiind apoi nevoită să trăiască cu regretul. De data asta, era mai mult decât regret. Mult mai mult.

Se căsătorise cu Raphael Locke, viconte de Lynnfield, în foaietul îngust al unui magistrat, căsătoria lor fiind posibilă grație dispensei speciale pe care tatăl lui i-o dăduse, în timp ce Lady Cade și Mary Reid luară parte în calitate de martori. Ceilalți oaspeți ai familiei Cade fuseseră prea șocați pentru a participa, dar Lady Cade profită de ocazie. Ar fi fost cireașa de pe tort, cel mai important eveniment al sezonului, iar ea ar fi putut astfel să povestească totul cu lux de amănunte.

Cu siguranță, nu așa își imaginase Ophelia nunta. Visase de multe ori să meargă la altar într-o biserică mare, purtând o rochie de mireasă grandioasă, alături de doamne zâmbitoare, bucuroase să o vadă măritându-se, dar și de domni supărați, admiratorii ei, care sufereau pentru că nu o cuceriseră. De fapt, fusese chiar fad, o ceremonie organizată în grabă, nimic grandios. Mama magistratului sforăia în camera de alături și de aceea nu fuseseră invitați în salon pentru a-și depune jurămintele. *Dacă* ar fi avut.

Poate că doar își promiteau să se căsătorească mai târziu. Era atât de amețită încât nu putea gândi limpede și nu se concentra pe ceea ce se spunea. Singurul lucru bun pe care Ophelia îl vedea în toată situația era că tatăl ei nu se afla acolo pentru a se umfla în pene că primea exact ceea ce-și dorise.

Nervoasă și confuză, Mary vorbea non-stop despre orice nu avea legătură cu situația în care se aflau în timp ce o conduceau pe Lady Cade acasă. Tinerii miri nu-și adresară nici un cuvânt, dar, ca și cum se aflau într-o situație obișnuită, participară la conversație, dar

numai de dragul lui Lady Cade. Cel puțin asta făcu Rafe. Ophelia fu înghiontită să intervină, la fel cum fusese îndemnată pentru fiecare cuvânt rostit la ceremonie. Cumva, deși șocată, realizează că trebuia să le cânte în strună. Trebuia să joace teatru. Dimineață, când zvonurile aveau să se împrăstie, Lady Cade putea spune că, într-adevăr, ceremonia se desfășurase în grabă și cu siguranță nu fusese pe măsura fiului unui duce, dar foarte romantică, pentru că tânărul cuplu nu mai putuse aștepta. Câtă nerăbdare!

După ce o lăsară pe Lady Cade la reședința sa, se așternu tăcerea. Mai erau câteva străzi scurte până la casa familiei Reid. Totuși, Rafe nu o lăsă numai pe Mary acolo, ci o coborî și pe Ophelia.

— Acum trăiește cu asta! spuse el mânios înainte să trântască ușa trăsorii și să plece.

Deși nu era zăpadă sau gheață, Ophelia înghețase. Avusese șoc după șoc, dar acesta fusese prea mare. Dacă se însurase cu ea, de ce o dusesse acasă la părinții ei? Erau oare căsătoriți? Nu ascultase nimic din ceea ce spusese magistratul.

Mary o luă în brațe în timp ce rămăseseră în drum, privind trăsura vicontelui dispărând în depărtare.

— Nu înțeleg ce s-a întâmplat, spuse Mary confuză. Dacă tatăl tău nu m-ar fi asigurat că te vei mărita cu acest bărbat, nu i-aș fi permis niciodată să te târască astfel în casa magistratului. Unde ți-a fost capul, Pheli, când ai acceptat?

Acceptase? Asta făcuse? Îl provocase pe Rafe și își asumase zvonurile pe care nu le răspândise ea, așa că da, probabil că putea numi toate astea un acord nerostit. Îi promisese, de asemenea, că avea să-l priveze de burlăcie pentru a-l face să sufere, deci era evident că și aceasta fusese un fel de aprobare. Nu prevăzuse însă acest efect imediat sau această reacție din partea lui. De fapt, în afară de dorința de a-l răni așa cum o făcuse el, nu se gândise la altceva.

— M-am măritat într-adevăr, mamă? întrebă ea aproape în șoaptă, privind în continuare pe strada pustie. Sau a fost numai un pas pregătitor ce trebuia făcut înainte ca ceremonia să aibă într-adevăr loc?

— Nu am mai auzit niciodată de așa ceva.

Mary păru contrariată.

— Poate că numai fiii ducilor trebuie să...

– Să intrăm! Mary se îndreptă cu Ophelia spre casă. Și nu, nu a fost un pas pregătitor ceea ce s-a întâmplat în seara asta. Singurul lucru ciudat a fost că te-ai măritat în aceeași zi în care s-a căzut de acord asupra nunții, dar apoi nu sunt surprinsă că familia Locke avea această dispensă, în caz de forță majoră. Știi, exact aceste lucruri mărunte, aceste privilegii de care se bucură cei de pe cea mai înaltă treaptă a societății l-au enervat pe tatăl tău atât de mult, deoarece el nu are legăturile necesare pentru a se bucura de aceste lucruri.

– Atunci poate că el ar fi trebuit să se însoare mai bine, în loc să mă împingă pe mine pe scara socială, bombăni Ophelia.

Mary o auzi și îi zâmbi.

– Aceasta a fost intenția lui, draga mea, până când s-a îndrăgostit de mine.

Își întoarse privirea spre mama ei. Era prima dată când auzea asta despre tatăl ei. Renunțase la propriile aspirații pentru Mary? Ce gest romantic din partea lui... Dar nu renunțase la ele, ci doar încerca să și le îndeplinească prin fiica lui.

Mary oftă în timp ce își lăsau hainele în foaier.

– S-a dus cu nunta grandioasă pe care am visat mereu să ți-o organizez! Când voi asimila totul, sunt sigură că voi fi foarte dezamăgită.

La tot ce simțea Ophelia, acum se adăuga sentimentul de vină. Mary trăia pentru a-i distra pe alții, era talentul ei, era singurul ei scop, iar nunta ficei ar fi fost încununarea eforturilor. Nu și acum. În afară de prezența ei, nu participase cu nimic.

– Îmi pare rău, spuse Ophelia.

– Să nu-ți pară, draga mea. Cu siguranță, nu a fost vina ta că tânărul a fost atât de nerăbdător. Am citit pe chipul tău că și tu ai fost la fel de surprinsă ca noi. Dacă e să dau vina pe ceva, este dispensa aia specială. Când știi că te poți folosi de așa ceva, sigur că ești tentat să o folosești.

Vina devenise și mai profundă, așa că Ophelia spuse:

– Ai o impresie greșită despre ce s-a întâmplat, mamă. Nu a fost nimic romantic în toată situația asta.

Mary se încruntă iar.

– Ce vrei să spui?

— Nu te-ai întrebat de ce m-a lăsat aici cu tine, în loc să mă ducă acasă la el?

— Ei bine, ba da. Am simțit un strop de furie, pe care a încercat în mod admirabil să o ascundă. Sunt convinsă că avea un motiv întemeiat.

— Oh, sigur că există un motiv, chiar foarte bun! Nu a vrut să se însoare deloc cu mine, așa cum nici eu nu am vrut să mă mărit cu el. Furia mea l-a convins, deși nu ar fi fost suficientă dacă nu ar fi existat deja zvonurile.

După tot ce auzise, Mary comentă:

— Tu chiar nu ai vrut să te măriți cu el?

— Ei bine, poate că așa fi vrut dacă tata nu ar fi insistat atât și dacă eu și Rafe am fi găsit motivele potrivite. Eram foarte aproape de a face asta, dar... nu a fost să fie, presupun.

— Dar îl iubești?

Iată din nou această întrebare, la care ea răspunse:

— Chiar nu știu. Nu m-am simțit niciodată atât de confortabil în prezența unui bărbat, căci nu am simțit nevoia să îmi cântăresc fiecare cuvânt, dar nici nu am simțit atâta furie față de un bărbat sau... El mă face să simt totul la extreme. Am trăit cu el niște clipe minunate, pe care nu le voi uita. Scoate la suprafață copilul din mine, fata și femeia. Cu siguranță, îmi stârnește toate emoțiile, nu numai pe unele dintre ele.

— Oh, Dumnezeu! fu tot ce putu spune Mary, ca și cum Ophelia i-ar fi zis da sau nu în locul unui răspuns complicat.

— De ce v-ați întors atât de devreme? întrebă Sherman, care apăruse în capătul scărilor. Și ce tot șușotiți în foaier?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! îi șopti Mary Opheliei. Abia acum realizez că Sherman ți-a ratat nunta. Va fi atât de furios!

Acesta avea să fie singurul lucru bun dintr-o zi dezastruoasă, se gândi Ophelia.

Capitolul 42

Raphael stinse lampa care se afla lângă fotoliul din dormitor, lăsând numai flacăra palidă a focului din șemineu să lumineze încăperea. Sticla cu rom îi era alături. Ar fi preferat coniacul, dar fusese întuneric când intrase în birou pentru a lua câteva sticle și găsisese numai două. Pe una o scăpase pe jos și nu o mai găsisese, iar pe cealaltă o luase în camera lui. Mai târziu, când coborâse în birou pentru a vedea ce se întâmplase cu băutura pe care o păstrase în bufet, luă cu el o lumânare. Nici măcar două sticle nu ar fi fost suficiente pentru seara aceea.

Se însurase cu Ophelia Reid... Dumnezeuule, acum era Ophelia Locke! Își pierduse mințile! Ar fi putut ieși din acea situație, căci ar fi fost suficient să spună că au divergențe pe care nu le mai pot rezolva. Oare s-ar fi îndoit de asta vreuna dintre persoanele care o cunoșteau? Cu siguranță nu! În subconștient însă, ideea căsătoriei cu ea nu îi plăcea atât de tare, ba, mai mult, crezuse că era cel mai norocos bărbat de pe pământ. Fusese naiv! Ceea ce își imaginase nu avea să devină realitate. Realitatea avea să fie cel mai urât coșmar al său.

Se gândise să-i spună menajerei să se pregătească pentru venirea ei, dar mai luă o sticlă. S-ar fi nenorocit dacă ar fi adus-o pe acea scorpie în casa lui. Ea *nu* avea să afle că el încă o dorea. Ea *nu* avea să afle că el făcea mari eforturi pentru a se ține la distanță de ea. Dacă nu avea să o vadă, putea să își reprime dorința. La urma urmelor, nu scria nicăieri că trebuia să locuiască împreună cu soția. Dacă părinții ei nu aveau să o țină, avea să găsească un alt loc unde să locuiască, dar cu siguranță nu cu el.

Avea mijloacele financiare pentru asta. Titlul pe care-l primise la naștere era însoțit și de o avere însemnată, care cuprindea o moșie și câteva proprietăți de pe urma cărora câștiga destul de mult. Era o tradiție în familie să învețe de mici să fie responsabili. Deci, înainte să fie bărbat, era propriul stăpân.

Casa din Londra era una dintre proprietățile lui. Nu trebuise să o cumpere, dar cheltuise destul de mult pentru a o decora după gustul lui. Era casa unui bărbat, confortabilă pentru un burlac. Nu era potrivită pentru o femeie, cu atât mai puțin pentru acea femeie, care, fără îndoială, din răzbunare ar fi distrus-o, așa cum făcuse mereu. Lui îi plăcea casa. Nu voia să o vadă distrusă. Își turnă încă un pahar cu rom.

Abia începură să i se tulbure gândurile. Sperase ca alcoolul să îi ofere puțină pace înainte de a face față realității în dimineața următoare, dar încă nu funcționa. Mai turnă un pahar.

De la prima oră a dimineții, vestea căsătoriei lui avea să fie pe buzele tuturor. Vești ca acestea se răspândeau iute. Nu știa cum avea să facă față felicitărilor... sau condoleanțelor. Ar fi trebuit să-i trimită un bilet tatălui său, dar se temea că acum avea să fie ilizibil. Măine.

Începuse să regrete faptul că o lăsase pe Ophelia la părinții ei. Lui nu îi stătea în caracter să fie răzbunător. Fusesse însă răzbunarea perfectă. Voise să-l oblige să se căsătorească din răzbunare, nu? Atunci și el putea să-i refuze singurul lucru pe care *chiar* și-l dorea, și anume să scape de tutela tatălui ei. Minunat... dar poate prea răzbunător pentru el.

Avea să o lase acolo, dar nu pentru mult timp. Dar nu intenționa să o aducă în casa lui. Nici gând! Voia să-i găsească o locuință unde putea să se comporte după bunul-plac, astfel încât el să nu fie martor. Nu aveau să locuiască sub același acoperiș, căci nu credea nici un cuvânt spus de ea.

Dumnezeule, nu-i venea să creadă cât de mult îi plăcea Opheli-
ei să dezamăgească! Chiar crezuse că se schimbase, că regretele ei fuseseră sincere, că îi spusese adevărul. Chiar crezuse că reușise să-și suprime cele mai detestabile apucături, dar totul fusese numai o minciună. Nu avea cum să trăiască astfel, căci nu avea să mai creadă nici un cuvânt spus de ea.

— Am venit acasă imediat ce am auzit. Felicitări!

Își ridică privirea și își zări sora băgând capul pe ușă, zâmbind.

— Nu face asta!

— Ce?

— Nu mă felicita. Dacă vrei, poți să îmi plângi de milă. Te rog, încetează să mai pari atât de veselă, mulțumesc!

– Ai încurcat-o! îi spuse ea intrând în încăpere.

– Ai ghicit! Zece puncte!

– Ai încurcat-o rău! Și ea unde este? întrebă Amanda privind spre patul lui.

– Nu o vei găsi aici, bombăni el. Dacă ai crezut că se află aici, de ce naiba nu ai bătut la ușă înainte să dai buzna?

– Nu am dat buzna, îl contrazise ea.

– Ba tocmai ai făcut asta!

– Ba nu! Am tot bătut la ușă, iar când nu ai răspuns, am crezut că dormi, dar, gândindu-mă că poate nu dormi, mi-am zis să risc pentru a-mi putea împărtăși fericirea cu tine... Făcu o pauză, căci îl auzi pufnind. Nu ar trebui să fiu încântată?

– Nu, nu ar trebui.

– Dar o plac.

– Înainte nu o făceai.

– Asta a fost înainte de a purta acea discuție plăcută.

El râse.

– Să nu crezi nici un cuvânt, Mandy. Este o mincinoasă notorie, are experiență în a amăgi oamenii, este o actriță desăvârșită. Te va face să crezi că soarele strălucește pe cer când tu știi al dracului de bine că nu este așa. Și cum naiba ai aflat atât de repede?

– Un individ a dat năvală la petrecerea la care participam și a strigat în gura mare. A fost apoi asaltat de întrebări și a recunoscut că fusese la familia Cades, unde tu ai făcut anunțul înainte să pleci imediat pentru a te căsători cu Ophelia. Apoi chiar și Lady Cade a confirmat. Desigur, în clipa următoare toți s-au întors spre mine cu priviri acuzatoare pentru că nu le-am dat nici măcar un indiciu despre asta. Foarte stânjenitor, să știi, dar te iert pentru că am fost atât de încântată... Bine, deloc încântată. Gata, am zis-o! Ești fericit?

– Par fericit?

Ea se încruntă în timp ce se așeză pe brațul fotoliului.

– Ce s-a întâmplat. Te împiedica ceva să te însori cu ea?

– Nu, spuse el dezgustat de sine. Aș fi putut preveni asta dacă nu aș fi fost atât de furios, dar am fost și nu am făcut-o. Știa că suna ciudat, așa că începu să-i explice ce a vrut să spună, dar își pierdu șirul gândurilor și renunță. Fii atentă, draga mea, continuă el.

Să nu iei niciodată, dar niciodată o decizie importantă pentru viața ta când ești furioasă!

— Am crezut că o plăci. Erai încântat de persoana care devenise. Ba chiar am întâlnit-o și a trebuit să fiu de acord. Nu numai că era schimbată, dar ai fi zis că e o persoană complet diferită.

— Minciuni. Femeia pe care o plăceam nici măcar nu există. M-a amăgit.

Amanda era în continuare contrariată.

— Ești sigur de asta? Vorbim despre femeia care a aflat despre pariu, îți amintești? Cea care te-ar fi vrut mort din cauza asta. Tocmai ai numit-o o actriță extraordinară, nu? Poate că această femeie este cea care amăgește.

Capitolul 43

– Nu înțelegi, Sherman, spuse Mary. A plâns până ce a adormit. Nu este deloc fericită din cauza modului în care au evoluat lucrurile.

– Și eu sunt?

Se aflau în salonul de luat masa pentru micul dejun, deși nici unul dintre ei nu acorda prea multă atenție mâncării. Mary îi explica soțului ei ce se întâmplase seara trecută, cel puțin atât cât înțelesese și putea povesti cu precizie. El se înfuriase, iar în acea dimineață nu se afla într-o dispoziție mai bună. De obicei, nu îi băga în seamă toanele, dar de data aceasta și ea era supărată, însă din alte motive.

– Ar fi putut avea cea mai grandioasă nuntă a secolului, continuă Sherman. Ar fi putut participa chiar și membrii familiei regale. Realizezi că a pierdut ocazia...

– Măcar o dată te poți gândi la fiica ta și nu la nenorocitele tale de oportunități?

Rar ridica Mary tonul la soțul ei. Spre deosebire de fiica ei, nu îi stătea în fire să își piardă controlul ori să explodeze. În rarele ocazii când se întâmplase, Sherman reacționa imediat, așa cum făcu și acum. Se ghemui în scaunul lui, calmându-se. Își privi soția cu precauție.

– Ia-o la cumpărături, bombăni el. Asta înveselește de obicei femeile.

– Este absurd, Sherman!

Se înroși.

– Dar funcționează, nu?

– Poate pentru supărări mai mici, dar dezastrul ăsta este departe de a fi minor. Nici măcar nu este prima oară săptămâna asta când plânge. Să știi că zilele trecute când a rămas în camera ei nu a fost din cauza bolii. A auzit ceva ce a distrus-o.

– Ce?

— Habar nu am. Nu a vrut să discute cu mine despre asta, pretinzând că nu e nimic important. Nu am văzut-o însă niciodată atât de furioasă, de abătută... niciodată în afară de situația în care ai logodit-o cu MacTavish.

Bărbatul se înroși din nou.

— Să nu mai vorbim despre asta, draga mea, te rog! Dacă i-ar fi acordat o șansă, putea fi o alegere potrivită.

— Nu mai contează. Ideea este că acum e măritată cu un bărbat care, evident, nu o vrea.

Se ridică, acum furios pentru ceea ce i se întâmpla Opheliei.

— Mi-e greu să cred că vreun bărbat l-ar putea respinge pe îngerul nostru.

Mary păru contrariată.

— Înger la înfățișare, dar știi foarte bine că, din cauza copilăriei neobișnuite la care ai supus-o, a devenit dură și arogantă, îndoindu-se de toate persoanele pe care le-a întâlnit.

— Și pentru toate astea mă învinovățești pe mine?

— Când este vina ta, da. Te-am avertizat de nenumărate ori să nu o mai tratezi ca pe un trofeu cu care vrei să te fălești. Ai tratat-o ca pe un adult când era încă un copil. Ai perindat prin fața ei burlaci dornici să o ia de soție cu mult înainte ca ea să fie pregătită.

— Dacă vrei să știi, chiar și eu am fost enervat de numărul acela impresionant de oferte.

— Atunci cum crezi că s-a simțit ea? Să știi că sunt legendare alegerile tale pentru ea. Toată lumea știe.

El se înroși din nou.

— Când s-a întors din vizita la familia Locke nu era atât de nestatornică, ai observat asta? Aproape că nu am recunoscut-o.

Ea își dădu ochii peste cap.

— Deoarece tu niciodată nu ai văzut partea ei sensibilă pentru simplul fapt că atitudinea ei față de tine a fost mereu explozivă. Dar, da, am observat o diferență remarcabilă când s-a întors acasă. Era mai blândă. Era ca și cum își pierduse țepii.

— Crezi că familia Locke a umilit-o și a copleșit-o cu superioritatea lor? se întrebă el tare.

Ea îl dezaproba.

— Nu cred că despre asta a fost vorba. În plus, în afară de viconte și de sora lui, nu i-am întâlnit niciodată. Nu-ți da cu presupusul despre această familie când nu știi nimic despre ei.

El ridică din umeri.

— Atunci ce a schimbat-o? Sigur a menționat ceva.

— Sunt mama ei, Sherman, nu cea mai bună prietenă. Deși mi-aș dori să fie altfel, ea rar se destăinuie în fața mea.

Deși spusese ce avusese în suflet, Mary încă era afectată de situație, așa că simți nevoia să continue:

— Nu a avut o viață fericită, Sherman. Realizezi asta? Este cea mai frumoasă fiică pe care și-ar putea-o dori cineva, dar este, de asemenea, cea mai nefericită.

— Ce pot să fac?

— Cu excepția faptului că o enervezi? Iartă-mă, nu trebuia să spun asta. Dar trebuie să recunoști că acesta pare a fi singurul ei mod de a reacționa față de tine. Nu știu dacă poți face ceva pentru a evita acest lucru. În mod surprinzător însă, cred că îl iubește. Nu a spus asta exact, dar când vorbește despre el poți vedea în ochii ei o sclipire. Dar asta nu explică de ce se află aici cu noi, iar el își vede de drum. Cred că a avut dreptate, el chiar nu a vrut să se însoare. A făcut asta doar din cauza zvonurilor prostesti la răspândirea cărora, trebuie să o spun, tu ai contribuit, deoarece tu ai spus tuturor cunoștințelor că se afla în vizită la familia Locke și că te aștepti să se întoarcă acasă logodită.

De data asta, se înroși chiar mai rău.

— Îi voi face o vizită lui Locke să văd care este problema.

— Nu face asta! îl dojeni ea. Ai putea înrăutăți situația. Totuși, dacă nu vine în următoarele zile după ea, vom merge împreună să-i băgăm mințile în cap, adăugă ea puțin cam înflăcărată. Nu voi accepta ca fiica mea să fie de răsul lumii deoarece el dă de înțeles că nu o găsește suficient de bună.

Capitolul 44

– Nu te-ai trezit? Sadie mi-a spus că ești trează.

Ophelia se ridică brusc din pat. Se trezise, căci era aproape amiază. Însă nu dorise să se ridice pentru a face față unei zile dificile, fiind sigură că așa avea să fie. Avusese dreptate. După privirile lui Jane și Edith, care abia își controlau entuziasmul în timp ce intrau în camera ei, știau că acum ea era Lady Locke.

– Camerista crede că ar trebui să mă trezesc, iar faptul că v-a spus asta a fost felul ei de a se asigura de asta, explică Ophelia și căscă.

– Te-ai culcat târziu, așa-i? îi zise Jane.

Jane și Edith se așezară pe locurile obișnuite, la măsuta pentru micul dejun. Se părea că Sadie lăsase o tavă acolo, când încercase ultima oară să o trezească.

Remarca lui Jane era mai degrabă îndrăzneată, deși era numai o referire directă la noaptea nunții. Ophelia nu-i răspunse.

Edith nu-și mai putu controla entuziasmul și strigă:

– Ești atât de norocoasă!

Iar Jane adăugă:

– Abia am aflat că erați logodiți. Îți vine să crezi? Nimeni nu s-a deranjat să ne spună deoarece erau siguri că știam totul. Iar acum asta!

– Cu siguranță, nu ne-am așteptat să te găsim aici, spuse Edith. Am mers acasă la Locke în dimineața asta pentru a te vedea. Major-domul nu știa despre ce vorbim. Când i-am spus că te-ai măritat cu Lord Locke, mai avea puțin să ne numească mincinoase. Ne-a spus că el încă nu a auzit despre asta, așa că nu poate fi adevărat. Va trebui să-l concediezi pe omul ăla. Nu-mi pasă că-și făcea doar meseria, a fost foarte nepoliticos!

– Deci de ce te afli aici, în loc să fii acolo? întrebă Jane, fiind foarte directă.

Ophelia oftă în sinea ei și improviza:

– Casa lui încă nu este gata pentru mine.

Ar fi trebuit să știe că prietenele ei nu aveau să lase lucrurile așa.

– Serios? zise Edith speculativ. Dar sora lui stă cu el.

– Pe Amanda nu o deranjează. Rafe crede că pe mine mă va deranja și vrea ca totul să fie pe placul meu. Primele impresii, zice el. Ceea ce mie îmi convine. Ne-am căsătorit aseară.

Se înroși imediat, dar nu din cauza subiectului, deși ambele fete crezură că acesta fusese motivul. Se înroșise pentru că nu era adevărat. De ce mințea iar? Deoarece nu putea suporta mila și știa că asta avea să primească de la ele dacă aflau adevărul?

Pentru a schimba cumva subiectul, spuse:

– Una dintre voi trebuie să se fi trezit foarte de dimineată pentru a auzi veștile atât de curând.

– Cred că glumești, zise Edith râzând. Am auzit seara trecută.

– Câțiva dintre oaspeții familiei Cade probabil au mers pe la fiece petrecere despre care știau, adăugă Jane. Știi cum sunt oamenii din oraș, toți vor să fie primii care să afle noutățile. De altfel, am auzit despre asta din două surse seara trecută. Prima spunea că erai pe cale de a te mărita.

– Apoi, sfârși Edith, în mai puțin de o oră, că erai deja măritată. Unii dintre invitații familiei Cade au rămas până când Lady Cade s-a întors și le-a confirmat că într-adevăr așa s-a întâmplat, că fusese ea însăși martoră. Apoi aceștia au mers peste tot pentru a răspândi zvonul.

– Și nu o să îți vină să crezi, spuse Jane și mai entuziasmată, dar seara trecută am primit prima cerere în căsătorie, chiar după ce am primit veștile despre nunta ta. A fost de la Lord Even. Nu sunt deloc interesată de el, dar e un început.

– Într-adevăr, doi dintre foștii tăi admiratori au venit la mine în dimineata asta, adăugă Edith. Îți imaginezi că abia mi-a venit să cred, dar am fost foarte încântată. Deși sunt dezamăgiți, suportă destul de bine situația, însă cei mai mulți au realizat că acum nu mai au nici o șansă cu tine, dar tot trebuie să se însoare.

– Așa că eu și Edith am putea, în cele din urmă, să ne găsim soți sezonul ăsta, deși nu a rămas mult timp pentru a ne decide. Acum însă oportunitățile sunt nesfârșite.

Auzindu-le, văzându-le cât de entuziasmate erau amândouă de *resturile* lăsate de ea, se întreba de ce nu o urau. Singura ei vină fusese frumusețea, dar aceasta le eclipsase pe cele două. Nici nu încercaseră să decidă dinainte cu cine ar vrea să se mărite. Ambele hotărâseră că nu aveau vreo șansă până ce nu se mărita ea. Era trist. Nu ar fi trebuit să fie astfel. Ea însă nu făcuse nimic pentru a preveni asta, fiindcă nu fusese cu adevărat prietena lor.

— Pot să vă fac câteva recomandări dacă vreți, spuse Ophelia aproape timidă. Deși poate nu părea așa, am acordat atenție acelor domni. Unii au fost mai drăguți decât alții, unii au părut mai romantici, alții sunt convinsă că ar fi niște tați exemplari. Știți de ce am observat asta.

Ambele fete zâmbiră.

— Deoarece eram logodită, nu mă interesa nici unul în mod special, așa că nu am avut rețineri în a le pune întrebări pertinente pentru a afla mai multe despre ei.

— Vreunul dintre ei avea toate cele trei calități? întrebă Jane cu interes.

— Într-adevăr, răspunse Ophelia. De exemplu, Harry Cragg ar fi perfect pentru tine, Jane. Nu numai că îi place să călărească, dar crește cai de curse la moșia lui din Kent. Știu cât de dezamăgită ai fost când părinții tăi nu ți-au mai permis să călărești după acel accident în care ți-ai rupt mâna. Sinceră să fiu, cred că Harry era interesat de mine doar pentru că aflase că îmi place să călăresc. Bărbatul ăla se va aștepta ca soția lui, când va găsi una, să călărească împreună cu el în fiecare zi, fără îndoială.

— Are dreptate, fu Edith de acord. Cu singura ocazie în care am vorbit cu Harry, și-a dorit să vorbim doar despre cai. Destul de plictisitor pentru mine, dar îți amintești, Jane, că mi-ai spus că tu ai fi fost fascinată?

— Este și foarte chipeș, nu? spuse Jane, începând să fie mai mult decât interesată. Cel puțin așa cred.

— Îi place prea mult în aer liber pentru gustul meu, replică Edith zâmbind. Știți că mie îmi place mai mult înăuntru.

— Da, știm că ai prefera să stai cu nasul într-o carte decât să mergi la o petrecere, o tachină Jane.

- Gândește-te, Edith, poate că ar trebui să-i acorzi puțină atenție lui Lord Paisley, remarcă Ophelia. Nu-mi amintesc prenumele lui, dar vorbea despre o bibliotecă personală cu mai bine de 3 000 de volume. Zicea că trebuie să mai ducă din cărți la moșie pentru că nu mai aveau loc.

- Glumești? întrebă Edith uluită.

- Deloc. Am impresia că, dacă ar auzi că o carte pe care și-o dorește se află într-o țară străină, ar fi capabil să străbată toată lumea pentru a o obține.

- Și este destul de palid, draga mea, așa că ți se potrivește, zâmbi Jane.

- Știi, Pheli, începu Edith spontan, fără să se gândească, niciodată nu aș fi... Oh, îmi pare rău, mi-a scăpat!

- Este în regulă, o asigură Ophelia. Vechiul apelativ nu mă mai deranjează.

- Nu? spuse Jane contrariată. Te-ai schimbat, Ophelia, chiar te-ai schimbat. Sincer, niciodată nu te-am simțit atât de...

- Relaxată, o completă Edith. Da, și eu am simțit asta. Cu riscul de a fi dată afară, trebuie să îți spun că îmi place această schimbare. Cine s-ar fi gândit că ne vei ajuta să ne dăm seama cine ar fi cel mai potrivit pentru noi, ca o adevărată...

Edith nu își termină gândul, dar se înroși foarte tare. Cuvântul nerostit era *prietendă*, iar ele o știau. Și Ophelia se simți la fel de jenată. Rafe chiar îi reproșase asta. Vechea amărăciune o făcuse egoistă și o împiedicase să se apropie de fete. Ele reacționaseră mereu în funcție de comportamentul ei. Dacă se gândea mai bine, când ea nu avea nici o reacție, ceea ce se întâmpla rar, ambele fete erau drăguțe și amuzante.

Dumnezeule, câte pierduse în viață, își îndepărtase prietenele pentru a nu le răni când, de fapt, acest lucru le rănise cel mai tare!

Capitolul 45

– Soțul dumneavoastră a venit să vă vadă, îi spuse Sadie din ușă.

Ambele fete stăteau cu picioarele încrucișate în capătul patului, alături de Ophelia, făcând o listă cu potențiali soți. Se comportau ca niște prietene adevărate și râdeau. Trecuse mult timp de când Ophelia nu se mai simțise atât de bine.

Anunțul lui Sadie le făcu pe fete să se gândească la faptul că avea o rezonanță plăcută cuvântul soț, cel puțin pe două dintre ele. Ophelia își aminti că soțul ei nu era chiar ce ar fi trebuit să fie, iar asta reuși să îi strice buna dispoziție. Încercă să pară calmă, iar prietenele ei plecară, deoarece nu-și doreau s-o incomodeze în primele ei zile în calitate de soție.

Îi luă ceva timp să se îmbrace, deși Sadie încerca să o grăbească. Dacă era după ea, Rafe putea aștepta. Putea aștepta toată ziua. Merita să fie lăsat să aștepte. Dumnezeuule, cât de repede se înfuria, iar ea părea să nu poată controla asta

– Este bine că mama dumneavoastră s-a dus să se odihnească, spuse Sadie în timp ce o împinse pe Ophelia pe ușă afară. Am auzit că de dimineață era pusă pe ceartă din cauza evenimentelor.

– Ce prostii! ripostă Ophelia, oprindu-se în capătul scărilor. Mama nu este niciodată pusă pe harță.

– De data asta da, chiar și tatăl dumneavoastră a dat înapoi, dacă vă vine să credeți! Jerome a tras cu urechea pe la uși. Jură că este adevărat.

Ophelia nu crezu. Lacheul era renumit pentru că denatura poveștile pentru a le face mai interesante. Nu avea să se certe din cauza asta deoarece Rafe aștepta în salon. Era sigură că venise pentru a o lua. Deoarece se căsătoriseră, toți se așteptau să locuiască în aceeași casă, indiferent de voia lor. Mai întâi avea să îl facă să își ceară scuze pentru că fugise în prima seară.

Se opri în ușa salonului. Era pregătită de luptă, purtând una dintre multele ei rochii de un albastru-închis care îi scoteau în evidență culoarea ochilor și o coafură perfectă. „Soțul“ ei stătea la fereastra care dădea spre stradă. Nu avea prea multe de văzut. Părea pierdut în gânduri, iar ea se îndoia că o auzise intrând. Se înșelase. Fără să se întoarcă, spuse:

– Aștept de o oră. Sperai că o să mă satur și o să plec?

– Deloc, spuse ea. Speram numai să te sature.

Se întoarse și îi surprinse zâmbetul batjocoritor pe care i-l aruncă atunci când se îndreptă spre canapea. Avea de ales între patru dintre ele, toate identice și confortabile, îmbrăcate în mătase și brocart, în culori predominant aurii cu tonuri pământii asortate, care se potriveau cu scaunele masive, maronii, împrăștiate prin toată camera. Canapelele erau așezate în fața unei mese joase pe care erau câteva ornamente și unul dintre aranjamentele florale ale mamei ei, folosit de obicei pentru tăvile cu ceai.

Își așază fusta astfel încât Rafe să nu se gândească să se așeze lângă ea. El se apropie și se așază pe marginea fustei. Ea scrâșni din dinți și trase materialul de sub el. Rafe păru să nu observe în timp ce se întoarse cu fața spre ea, sprijinindu-și brațul pe spătarul canapelei. Poate că nu era nepolitic în mod intenționat, dar ea fu când se depărtă de el. El nu observă nici asta și spuse:

– Stai potolită!

– Du-te naibii!

Vru să se apropie de ea, dar se răzgândi și oftă.

– Putem măcar să purtăm o conversație normală timp de câteva minute?

– Mă îndoiesc. Câteva minute înseamnă prea mult pentru a fi cordială cu tine.

Ea clocotea de furie. Cu fiecare cuvânt, părea să devină și mai furioasă, ca și cum ar fi alimentat-o intenționat. Însă nu avea nici o altă modalitate de a se elibera, așa că furia nu făcea decât să se intensifice. Cealaltă modalitate de a se elibera pe care i-o arătase el nu mai era o opțiune. Nu avea să-l folosească pentru a scăpa de furia de care el era responsabil.

– Am soluția ideală pentru noi.

Aruncă asta ca și cum ar fi fost simbolul păcii, așteptându-se ca ea să reacționeze, iar pentru o clipă să lase deoparte sarcasmul și ranchiuna. Nu funcționează.

— Nu știam că avem nevoie de o soluție, dar înțeleg că tu așa consideri. Singurul lucru care îți veni în minte fu anularea căsătoriei, dar nu avea să-l lase să scape atât de ușor. Anularea nu este o soluție, spuse ea, cu toate argumentele pregătite.

— Sunt de acord, spuse el, surprinzând-o. Am avut deja noaptea nunții, deși puțin mai devreme.

Dacă intenționase să o facă să se simtă prost amintindu-i de acea noapte de amor, eșuase. De fapt, nu făcu decât să-i amintească faptul că fusese foarte naivă, că îi crezuse toate minciunile și se gândise că el dorise într-adevăr să o ajute, când de fapt tot timpul nu fusese decât o sursă de amuzament pentru el și Duncan. Era irelevant faptul că o ajutase, căci motivele lui fuseseră egoiste.

— Am hotărât să cumpăr o casă. Este una de vânzare nu foarte departe de aici, așa că vei putea veni foarte ușor în vizită la părinți ori de câte ori îți vei dori.

— Ce are casa ta?

— Nimic. Casa mea este perfectă... pentru mine. Sunt sigur că nu te va surprinde faptul că vreau să rămână așa. Mă refeream la o casă doar pentru tine.

Nu asta presupusese că avea să audă, dar reuși să-i zâmbească, deși forțat.

— Chiar te aștepti să-ți distrug casa, nu?

— M-am gândit și la asta. Ești o femeie imprevizibilă, Phelia, poate cea mai imprevizibilă din câte am întâlnit. Aș prefera să nu-mi asum riscul cu o casă la care țin.

— Deci ideea ta strălucită nu este doar că vom avea dormitoare separate, dar vom avea și case separate? Și dacă nu îmi place ideea?

— Nu fac asta să-ți fie ție pe plac, draga mea. Din partea mea, poți rămâne aici. Asta însă te va pune într-o situație stânjenitoare în cele din urmă, ba chiar îmi va afecta familia. Nu uita că tu ai forțat situația asta când aș fi putut cu ușurință să te scutesc de ea.

— Nu am forțat nimic! Tu ai provocat asta când ai preferat să parest pe viața mea!

Ignoră tonul ei furios și ridică din umeri.

– Oricum ar fi, vei accepta oferta mea. Sau nu ai înțeles încă faptul că acum eu sunt cel care ia deciziile?

Spusese asta cu îngâmfare.

– Nu m-aș baza pe asta.

Se ridică, având aceeași înfățișare furioasă pe care o avusese la Summers Glade când se certaseră.

– Nu mă forța, Ophelia! Ai făcut deja prea multe. Pot și, dacă va trebui, te voi ține în lesă. Aș prefera să nu fie nevoie să-ți controlez fiecare acțiune – din nou –, dar o voi face dacă îmi scapi din mână.

Plecă, avertizând-o că de data asta voia să o ducă la Alder's Nest și să o lase acolo singură, unde urma să fie prizonieră, așa cum se mai întâmplase. Asta sugerase când spusese „din nou”. Dar ea nu avea să-l lase să scape și știa exact cum s-o facă.

Capitolul 46

– Este o idee proastă, bombăni Sadie în timp ce își aranja pătura în poală, continuând să privească îngrijorată pe fereastra trăsorii.

– Este o idee minunată, o contrazise Ophelia.

– Nu dați buzna peste oameni astfel, cu atât mai puțin peste acești oameni.

– O fi el duce, spuse Ophelia ridicând din umeri, dar este și socrul meu. Chiar crezi că nu îmi va face o primire călduroasă?

– Nu asta este ideea. Dacă știe deja că nu sunteți în relații bune cu fiul lui?

– Nimeni nu știe asta încă. Nici Rafe nu știe. *Crede* că ideea de a sta separați este ideea lui.

– Ar fi trebuit să se mute în casa aceea pe care v-a cumpărat-o, în loc să rămână în cea a familiei lui.

Ophelia oftă. În ceea ce privea bombănitul, Sadie era în formă. Ophelia era oricum destul de agitată din cauza primei întâlniri cu ducele. Camerista ei nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

– Unu, nu dau buzna, spuse Ophelia. Doi, nu am nici o intenție să ocup casa pe care a cumpărat-o.

– Dar a cumpărat-o pentru dumneavoastră.

– Da, și mă bucur nespun că și-a risipit banii. Intenționez să-i prăpădesc chiar mai mulți bani când ne întoarcem în Londra. Voi merge să fac niște cumpărături extravagante, iar toate facturile îi vor fi trimise lui.

– Să-i goliți omului buzunarele când nu sunteți în relații bune este chiar o idee mai proastă decât să veniți la Norford Hall, o avertiză Sadie.

– În ultima vreme, totul ți se pare o idee proastă.

– Pentru că ați revenit la vechile obiceiuri. Începusem să mă obișnuiesc cu noua dumneavoastră personalitate și...

— Nu este adevărat, iar tu știi asta, o întrerupse Ophelia, ușor rănită. Am revenit așa cum eram numai în ceea ce îl privește *pe el*.

Sadie oftă și recunoscă:

— Este adevărat. Îmi pare rău. Avusesem însă atât de multe speranțe în ce privește căsătoria aceasta, sperasem că veți afla, în sfârșit, liniștea departe de tatăl dumneavoastră, că veți găsi dragostea într-un bărbat cumsecade, că veți avea copii, pe care i-aș adora... Sunteți sigură că nu ați rămas însărcinată?

Ophelia nu era deloc sigură, dar spuse:

— Da, foarte sigură, dar spune-i vizitiului să oprească, cred că iar mi-e rău.

— *Sunteți însărcinată, nu?*

— Nu sunt, serios. Nu contează, nu trebuie să ne oprim. O să-mi treacă. Este doar furia asta care îmi macină stomacul și nici zdruncinătura nu mă ajută prea tare.

— Este în regulă dacă sunteți însărcinată. Acum sunteți măritată.

— Nu sunt însărcinată!

— Bine. Dar niciodată nu vi s-a făcut rău de la stomac din cauza furiei.

— Niciodată nu am fost *atât* de furioasă.

Sadie mai bombăni puțin, dar Ophelia încetă să o asculte. Nu știa sigur ce voia să obțină de pe urma acestei vizite. Nu se gândise atât de departe. Nu voia să cauzeze o ruptură între Rafe și familia lui. O îngrijora însă amenințarea lui. Își dorea să aibă măcar pe cineva de partea ei, care să o placă și care să-l aducă pe Rafe cu picioarele pe pământ dacă ar fi încercat să o priveze de libertate și să o arunce din nou într-un loc precum Alder's Nest... Iar de data asta, singură.

Îi trebui o bună parte din zi pentru a ajunge la Norford Hall. Cu siguranță, era cea mai mare moșie pe care o văzuse, cu excepția palatului regal. Nu doar că mărimea era intimidantă, ci era chiar descurajator să știe că acolo locuia un duce. Un duce adevărat. Cu excepția familiei regale, nu puteai urca mai mult pe scara socială.

Sadie era și mai intimidată când coborî din trăsură și se holbă la reședință cu gura căscată. Avu de spus un singur lucru, pe care îl șopti:

— Sper că știți ce faceți.

Ophelia nu-i răspunse. Apărură câțiva lachei artăgoși, pentru a le întâmpina, pentru a avea grijă de trăsura și pentru a le descărca bagajele. Era îmbrăcată cu prea mult fast pentru acea ocazie, și poate că acesta fusese motivul pentru care fusese primită fără a fi nevoită să se prezinte ori să declare motivul pentru care se afla acolo.

Sigur că se răzgândi în privința asta când se lovi de zidul fortificat în persoana majordomului de la Norford Hall. *El* nu avea să-i permită să înainteze fără să știe cine era. Când trebuia să interacționeze cu personalul, Sadie era cea mai pricepută, nefiind deloc impresionată de servitorii care slujeau familiei aflate mai sus pe scara socială, astfel încât puse capăt interogatoriului mergând direct la subiect:

— Avem nevoie de două camere, îi spuse Sadie majordomului. Una dintre ele destul de mare, așa că nici să nu te gândești să-i dai doamnei mele o simplă cameră de oaspeți pe perioada șederii ei aici. Este noua noră a stăpânului tău, care a venit să cunoască familia soțului. Având în vedere cât de mare este acest loc, aș prefera o cameră lângă a ei. Mulțumesc!

Doar de atât fu nevoie pentru a fi însoțite sus. Dacă acel majordom avea să lucreze pentru ea, Ophelia intenționa să insiste ca el să ceară mai multe dovezi decât aroganța cameristei ei. Dar poate că acolo, la țară, erau mai relaxați. Camera care îi fusese atribuită era atât de mare, de patru ori mai mare decât dormitorul ei de acasă, încât se simți ca un pitic în ea. Mobilierul era deosebit, în jad și aur în mare parte, și foarte scump. Era însă obișnuită cu lucruri scumpe, așa că nu ezită să folosească tot ce găsi acolo. Totuși, nu era de mirare că Norford Hall era mare cât o stradă de oraș, cu încăperi imense.

Ar fi trebuit să se odihnească după ce fusese pe drum toată ziua, cel puțin până la cină, dar era prea agitată pentru a se putea gândi la asta. Dacă avea să treacă de prima ei întâlnire cu ducele, atunci se putea relaxa – dacă totul decurgea bine – și poate că se putea bucura de ședere. Așa că nu făcu decât să-și schimbe hainele pe care le purtase de-a lungul călătoriei, îmbracă o rochie de zi mai puțin șifonată și coborî pentru a-și întâlni noua familie.

Capitolul 47

Ophelia află, în timp ce hoinărea pe la parter, încercând să găsească drumul, că te puteai rătăci cu ușurință în Norford Hall. Nu exista un singur culoar flancat de camere, ci mai multe. În cele din urmă, renunță să caute camerele principale și ceru o audiență la duce. Măcar asta fu ușor, deoarece oriunde priveai, dădeai de lachei. Descoperise deja că existau mai multe saloane. Fu condusă în ceea ce ei numeau camera albastră și speră că nu trebuia să aștepte prea mult.

Salonul albastru, numit așa datorită pereților, podelelor, ferestrelor în nuanțe pale de albastru, nu era gol. O femeie de vârstă mijlocie se odihnea pe o canapea. Se părea că trăgea un pui de somn acolo, cu o mână acoperindu-și ochii pentru a bloca lumina care pătrundea prin ferestre. La auzul pașilor, se ridică imediat și îi aruncă o privire mânioasă Opheliei.

– Tu cine ești? Nu mai contează. Nu are sens. Pleacă înainte să coboare fiul meu!

Nu era o primire normală, iar Ophelia nu știu dacă să râdă ori să se enerveze. Era mama lui Rafe? Putea jura că auzise că mama lui murise cu mult timp în urmă. Atunci cine? Era o femeie frumoasă, cu părul blond și ochi albaștri și semăna foarte bine cu Rafe. Era însă atât de tăfnoasă și de autoritară, încât manierele ei păreau masculine.

– Poftim? spuse Ophelia.

– Fiul meu, Rupert, este ușor de impresionat când vine vorba despre fete frumoase, explică femeia. Iar *tu* ești al naibii de frumoasă. Îți va cădea la picioare cum va pune ochii pe tine. Trebuie să pleci!

Ophelia alege să ignore acele remarci și se străduie să o ia de la capăt.

– Sunteți cumva una dintre multele mătuși ale soțului meu? Eu sunt Ophelia.

– Nu-mi pasă cine ești, dragă, trebuie să dispari imediat... Oh, nu mai contează! Vom pleca. Îmi voi vizita fratele cu altă ocazie.

Se ridică pentru a face asta, dar apoi își dresе vocea, pentru că era prea târziu. Tânărul despre care discutaseră, fiul ei, întră relaxat în încăpere. Ochii îi căzură imediat asupra Opheliei, ceea ce îl descumpăni. Se holba. Nu era nimic neobișnuit pentru ea, numai că el nu amuțise, așa cum făcuseră cei mai mulți.

— Dumnezeu! spuse el. Dumnezeu, când au coborât îngerii pe pământ?

Cu părul negru cărlionțat și ochii albaștri, era incredibil de frumos, dar într-o manieră efeminată. Pielea îi era prea fină, nasul prea subțire. Purta dantelă la manșete și excesiv de multă dantelă la lavaliere, precum și o vestă din satin verde. Era surprinsă că nu purta și pantaloni până la genunchi. Avea un aer feminin, ceea ce era aproape amuzant, deoarece mama lui părea mai degrabă masculină.

— Poți închide gura, Rupert, îi spuse mama lui dezgustată. Este măritată cu vărul tău, Rafe.

— Ah, se explică! Nu părea prea dezamăgit că era măritată. Incomparabila Ophelia, fără îndoială. Știam că ar fi trebuit să o caut când am auzit despre ea, dar, sincer, nu am crezut o iotă. Nimeni nu putea fi atât de frumoasă precum pretindeau ei. La dracu', îmi doresc ca măcar o dată să nu fi pretins că sunt atotștiutor! Dar nu contează. Îi oferi Opheliei un zâmbet magnific. Uită de vărul meu! Trebuie să fugi cu mine. Te voi îmbăta cu atâta fericire!

— Rupert, am crescut un idiot! îl certă mama lui.

Ruper nu-i acorda nici un pic de atenție mamei lui. Înaintă și făcu o plecăciune pentru a săruta mâna Opheliei, și o ținu așa, aproape de buze, în timp ce ochii lui albaștri se pierdeau în ai ei. Se temea că într-o clipă avea să înceapă să le sugă.

Li se alătură alt bărbat care, după statură, aerul demn și nobil, deși modest îmbrăcat, într-o haină șifonată, era fără îndoială ducele de Norford. Era, desigur, o versiune mai în vârstă a lui Rafe, căci avea aceeași înălțime, același păr blond și aceiași ochi albaștri, fiind însă mai împlinit.

Îi aruncă o privire femeii mânioase și spuse:

— Julie, du-te acasă! Ai stat cam mult.

— Abia am ajuns!

— Exact.

Înaintă în încăpere și o îmbrățișă, iar ea râse înainte să-l îmbrățișeze. O tachina? Un duce își tachina sora? Se întoarse apoi spre Ophelia.

— Cred că nu este nevoie să te întreb cine ești. Zvonurile privind frumusețea ta nu o descriu suficient de bine. Vino! Vom găsi un loc unde să ne cunoaștem mai bine și unde nepoții mei nu vor saliva.

— Oh, dar nu salivez, protestă Rupert vehement.

Ducele de Norford părăsise deja încăperea, iar Ophelia era sigură că el nu avea nici o îndoială că avea să-l urmeze. Însă trebuia să-și desprindă mâna din strânsoarea lui Rupert, care nu voia să îi dea pace. Reușind în cele din urmă, ieși în grabă din cameră.

— Nu sta mult, iubire! Te voi aștepta aici, strigă Rupert după ea. Apoi îl auzi țipând. Probabil că mama lui îl lovise cu ceva.

Ophelia apucă să-l vadă din spate pe Preston Locke dispărând într-o cameră din capătul holului. Își prinse fusta pentru a alerga după el, alunecă puțin pe podeaua de marmură când vru să se oprească și își permise să se oprească doar câteva secunde pentru a se aranja înainte de a intra. Nu știa cu siguranță dacă se afla în bibliotecă sau în birou. Era o cameră mare, ai cărei pereți erau plini cu rafturi cu cărți. Exista însă și un birou, de două ori mai mare decât orice alt birou pe care îl văzuse vreodată, așezat în fața unor ferestre, în colț. Camera era plină de scaune grupate, care păreau confortabile.

— Este drăguț biroul, remarcă ea în timp ce i se alătură, așezându-se pe unul dintre acele scaune comode.

Pe masa joasă dintre ei se afla o tavă cu ceai.

— Biroul meu este practic și se află câteva uși mai încolo, o corectă el. Aici este locul în care vin să mă relaxez și unde nu am de-a face cu problemele moșiei. Ce zici de niște ceai? Este proaspăt făcut.

— Desigur.

Tonul lui nu-i trăda starea de spirit. Nu își putea da seama dacă era încântat să o cunoască sau enervat de prezența ei în casa lui. Era atât de agitată, încât fu surprinsă că ceștile cu ceai nu zăngăniră în farfuriuțele de porțelan. Simțea cum o analiza. În cele din urmă, spuse:

— Frumusețea ta chiar nu poate fi descrisă în cuvinte, așa-i? Sincer, am crezut că oamenii exagerează, așa cum au tendința în general, dar nu este cazul.

– Mi-aș dori să fi fost altfel, Excelență.

– Haide, suntem în familie, nu este nevoie de formalități. Dacă îți face plăcere, îmi poți spune tată, dar, dacă nu te simți confortabil făcând asta, îmi poți spune Preston. Chiar nu îți place să fii atât de frumoasă?

Privirile li se întâlniră în timp ce îi dădu ceașca de ceai.

– A fost o binecuvântare, dar și un blestem. Însă mai mult un blestem.

– De ce?

Păstră o clipă tăcerea. Nimeni nu o mai întrebasese asta, iar ea nu vedea nici un motiv pentru care nu ar fi putut fi sinceră. La urma urmelor, era socrul ei.

– În general, l-a făcut pe tata să mă trateze ca pe un premiu bun numai pentru a fi expus, ceea ce ne-a stricat relația. Pe lângă asta, este vorba despre reacția oamenilor când mă văd. De exemplu, nepotul dumneavoastră.

Ducele râse.

– Rupert nu este un exemplu bun, draga mea. Băiatul ăsta se comportă astfel cu oricine poartă fustă și îi iese în cale. Înțeleg însă de ce ai vedea acest tip de reacție ca pe o problemă.

– Nu este vorba numai despre bărbați. Și femeile se adună în jurul meu, dar nu pentru că mă plac, ci doar pentru a fi văzute în prezența mea. Chipul meu m-a făcut foarte populară. M-a făcut însă, aproape toată viața mea, să nu am încredere în oameni. Când sunt în preajma mea, foarte rar sunt sinceri. Oricum, acesta este blestemul meu.

O privi o clipă contrariat.

– Ai zice că o persoană atât de frumoasă ca tine ar avea o viață încântătoare. Ce ciudat că ție ți s-a întâmplat contrariul!

Ea ridică din umeri.

– Acum nu mă mai deranjează atât de tare, iar asta datorită fiului dumneavoastră. M-a ajutat să văd lucrurile dintr-o altă perspectivă. A făcut o diferență incredibilă faptul că am început să am încredere în oameni, când nu aveam deloc.

– Da, mi-a menționat că te-a ajutat.

Pauza pe care o făcu îi dădu de înțeles că Rafe îi povestise mai multe despre relația lor. Poate chiar îi spusese că avuseseră relații

intime. Tatăl și fiul puteau fi suficient de apropiați pentru a discuta astfel de lucruri.

Simți că se înroșea, dar se stăpâni când el adăugă:

– Apropo, unde este mirele? Am crezut că te va însoți la prima ta vizită.

Ezită un moment înainte să recunoască:

– Nu știe că am venit. Eu și Rafe nu vorbim... și nici nu locuim împreună.

Vestea îl contrarie:

– Ai refuzat să locuiești cu el?

– Din contră. S-a însurat cu mine și apoi m-a dus repede înapoi în casa părinților mei.

Preston se ridică imediat în picioare, pierzându-și culoarea din obraji.

– Pe dracu'!

Nu o surprinse că el fu deranjat de mărturisirea ei ori poate că fiul lui făcuse ceva atât de ieșit din comun încât îl deranjă. În mod ciudat, ea se trezi luându-i apărarea lui Rafe.

– Nu a vrut să se însoare cu mine. Este furios deoarece simte că a fost obligat.

Ducele cugetă o clipă, apoi se așeză înapoi, oftând.

– Mi-e teamă că este vina mea. I-am cam ordonat să își asume responsabilitatea în ceea ce te privește. Știi tu, zvonurile. Nu puteam să le lasăm să ne scape de sub control. Dacă nu ai fi fost logodită cu el, ți-ar fi putut afecta reputația. Cu siguranță, nu m-am așteptat să se întâmple atât de repede.

– Nici el. De fapt, el nu se așteptase la asta deloc. Intenția lui fusese de a spulbera zvonurile pentru a evita căsătoria. Dar eu nu mi-am stăpânit furia și l-am cam obligat să acționeze în grabă, așa că nu, nu este vina dumneavoastră deloc.

– Pot să jur că mi-a spus că reușise să-ți tempereze comportamentul.

– Da? Ei bine, în mare parte este adevărat. Chiar pot purta o conversație cu tatăl meu fără să strig la el. Singura excepție este Rafe. În ceea ce îl privește, se pare că nu-mi pot controla deloc furia.

– Înțeleg, spuse ducele gânditor.

Își dorea să o poată face.

– Oricum, aș prefera să nu locuiesc singură în casa pe care mi-a cumpărat-o. Sunt convinsă că este o casă frumoasă și probabil nu m-ar deranja să trăiesc acolo la un moment dat. Acum însă starea mea este atât de fragilă, încât cred că ar fi mai bine să rămân în compania altor persoane.

– Ești mai mult decât bine-venită să stai aici, spuse el și, aparent, era sincer.

– Vă mulțumesc, dar nu pentru asta am venit. Camerista mea, Sadie, crede că sunt însărcinată. Eu...

– Serios? o întrerupse el cu un zâmbet larg. Ce veste bună! Deci, până la urmă, nu te-a lăsat de izbeliște imediat după nuntă.

– Oh, ba da! Dar timpul pe care l-am petrecut împreună la Alder's Nest a fost foarte... plin de evenimente de toate felurile. Fu mulțumită să vadă pe chipul lui un amestec de înțelegere și nemulțumire care îi dădea de înțeles că nu trebuie să dea alte detalii. Cum spuneam, nu sunt de acord cu Sadie. Este prea devreme pentru a fi sigură. În cazul în care ar avea dreptate, m-am gândit că acesta ar fi momentul potrivit pentru a cunoaște familia soțului meu. Sincer, am vrut să mă asigur că nu sunteți toți la fel de irascibili ca el.

Ducele de Norford nu se simți jignit de remarcă ei. Ba, mai mult, izbucni în râs.

Capitolul 48

Liniștea dinaintea furtunii îl înnebunea pe Raphael. Se așteptase ca „soția“ lui să facă ceva pentru a-l înfuria. Îi promisese răzbunare. Jurase că avea să-l facă să sufere. Printr-un noroc, rămăsese departe de Ophelia pentru ca ea să nu-i poată distruge viața și mai mult.

Plecaseră să o caute, numai că nu realizase asta momentan. Participase la câteva petreceri, sperând să o găsească măcar la una dintre ele, însă fie mersese la alte evenimente, fie fusese prea ocupată pentru a mai ieși din casă.

Începuse să creadă că stătea departe de ochii lumii deoarece nu voia să răspundă întrebărilor legate de ei doi. Fată deșteaptă. Ar fi foarte stânjenitor să recunoască faptul că soțul ei nu dorea să-i fie soț. Desigur, nu și-o imagina făcând asta. Nu, mai degrabă ar fi creat un scenariu fals, care să-l pună într-o lumină proastă. Nu auzise însă zvonuri despre asta, de altfel, nu auzise nici un zvon referitor la căsnicia lor. Fusese chiar el asaltat de întrebări. Însă prefera să ofere răspunsuri fără să divulge informații relevante. Sora lui, de pe altă parte, care era și ea asaltată pentru picanterii, fusese de acord să pretindă în continuare că încă era supărată pe el.

Când cinase cu ea cu o seară în urmă, înainte de a merge la alt bal, îl asigurase de asta.

– Ei cred în continuare că nu ne vorbim. Este mult mai ușor să spun că nu știu.

Renunță să se mai întrebe ce punea Ophelia la cale și, chiar în acea seară, merse să afle singur. Angajase personal în casa pe care o cumpărase pentru ea. O luase gata mobilată, cu gust, totul fiind în condiții excelente, ceea ce, de fapt, îl atrăsese. Nu voia să o lase pe Ophelia să aștepte ca locuința să fie mobilată pentru a se putea muta, acum că îi spusese că îi cumpărase o casă.

Nu ar fi fost surprins dacă ea ar fi concediat personalul selectat de el, astfel încât să poată angaja oamenii aleși de ea, dar încă nu făcuse

asta. Majordomul care răspunse la ușă și îi permise să intre era același individ pe care îl angajase el.

— Unde este? îl întrebă el pe domnul Collins.

— Cine, milord?

— Soția mea, desigur, răspunse Raphael în timp ce îi întinse pălăria și haina.

Avea încă proaspătă în memorie ultima dată când îl lăsase să aștepte. Se putea face comod.

— Lady Locke încă nu s-a prezentat la reședință, îl informă domnul Collins, părând mai degrabă jenat să îi ofere această informație.

Se așteptase cumva la asta.

— A trecut mai bine de o săptămână de când am anunțat-o că se poate muta. Măcar și-a adus bagajele?

— Nu am văzut-o deloc pe doamna.

Raphael nu mai puse alte întrebări. Își luă haina, uitându-și însă pălăria, și plecă imediat spre reședința familiei Reid. Acolo i se spuse unde plecase deja cu două zile în urmă. Atunci chiar se panică!

Necazurile pe care i le putea provoca în familie puteau fi de nerezolvat. Nu se îndoi nici o clipă că mersese la Norford Hall pentru a-i întoarce familia împotriva lui. Avusese la dispoziție două zile pentru asta. Redevenise Ophelia pe care o întâlnise prima dată, aceea pe care nu o plăcea, femeia capabilă să răspândească zvonuri false și să le confirme cu minciuni, căreia nu-i păsa de nimic în afară de scopurile ei egoiste. Nu-i păsa pe cine rănea în demersul ei, iar acesta era să-l rănească pe el.

Câteva ore mai târziu, ajunsese la Norford Hall. La acea oră din noapte, în casă era liniște, iar majoritatea lămpilor erau stinse. Lacheul însărcinat cu primirile pe timp de noapte dormea pe scaun și nu se trezi când Raphael se strecură înăuntru și merse în camera lui pentru a trage un pui de somn înainte să o confrunte pe Ophelia de dimineață.

Ea se afla în patul lui. Nu se așteptase ca ei să o instaleze în camera lui. Dar așa trebuia. În cele din urmă, era soția lui.

Ar fi trebuit să plece și să găsească o altă cameră unde să-și petreacă noaptea. În acea aripă a casei, cele mai multe dintre ele erau libere. Era prea obosit după ce plecase din Norford pentru a o confrunța în seara aceea. Dimineață, când avea să fie odihnit, urma

să aibă mintea clară pentru a o forța să-i mărturisească tot ce punea la cale. Dar nu plecă.

Ea era în pat. Acesta fu motivul pentru care nu se putu îndepărta, rămânând acolo privind-o. În lumina lunii, părul ei strălucea, împrăștiat pe perne. Nu trăsese draperia. Era o noapte senină, cu o lună strălucitoare. De aceea se simțise atât de bine pe drum. Era târziu. Probabil dormea de câteva ore.

Oare dormea adânc? Oare avea să observe dacă se așeza în pat lângă ea? Își dădu repede hainele jos și făcu întocmai. Ea nu se trezi, nici măcar nu se mișcă. Și el era obosit. Fusese o zi stresantă, plină de surprize neplăcute. Îți dorea să se odihnească. Cu siguranță, avea să-l trezească dimineață, când urma să-l vadă lângă ea. Avea să fie suficient de devreme pentru a face față scorpiei înfuriate.

Acum însă scorpia părea să nu fie prezentă. Avea să-i fie imposibil să doarmă lângă trupul ei delicat și cald. Cândva, furia îi fusese temperată de actul sexual. Sau și asta fusese o minciună, încă unul dintre șiretlicurile ei pentru a-l face să creadă că reușise să o schimbe? Exista o singură manieră de a afla asta...

Capitolul 49

Ophelia avu nevoie doar de o clipă pentru a realiza că se simțea bine. Tot de o clipă avu nevoie pentru a decide că nu avea să-i refuze lui Rafe cee ce voia să facă. Nu era proastă. Nu avea să refuze plăcerea imensă pe care era capabil să i-o ofere doar pentru că furia pe care i-o provocase încă nu o părăsise.

Știa instinctiv că, dacă făcea din nou dragoste cu el, asta nu însemna neapărat că mânia o părăsea. Poate că o ajuta să uite de ea puțin, dar asta ar fi fost tot, deoarece o trădase și, deși nu fusese o trădare în adevăratul sens al cuvântului, ea așa o percepuse. Îi frânăsese inima. Simțise și încă simțea asta, ceea ce, într-o oarecare măsură, răspunsese întrebării pe care încercase să o evite. *Se îndrăgostise* de acest bărbat. Tocmai de aceea faptul că făcea dragoste cu el din nou nu avea să îi vindece inima frântă. Era însă mulțumitor să știe că încă nu-i putea rezista.

Cămașa ei de noapte din pânză, pe care de obicei o ridica deasupra genunchilor odată ce se afla sub pătură, nu-l împiedicase, ci i-o ridicase chiar până la șolduri. Îi mângâiasse coapsele, lăsându-și ușor degetul să alunece înăuntrul ei, suficient de adânc încât să o excite. Corsetul cămășii de noapte, care fusese aranjat când se băgase în pat, era acum desfăcut, eliberându-i sânii pe care îi săruta cu lăcomie, dar în același timp cu blândețe.

Ea nu se împotrivi sentimentului de fierbințeală senzuală care o năvălea, ba chiar din contră. Se bucura de fiecare senzație și se străduia să-și țină respirația sub control, precum și gemetele de plăcere. Nu se prefăcea că dormea. Pur și simplu nu dorea să-i vorbească, să-l confrunte cu numeroase întrebări furioase pe care știa că avea să i le pună sau... să-i distragă atenția de la ceea ce îi făcea.

Îl privea. Era suficient de mulțumitor să vadă câtă satisfacție îi dădea numai simplul fapt că îi sugea sânul. Își trecu delicat degetele prin părul lui, apoi se opri când realizează ceea ce făcuse. Nu voise

să îi arate că era pe deplin conștientă de ceea ce îi făcea și că se și bucura de asta. O făcuse fără să se gândească. Asta îl determină să își ridice ochii spre ea.

„Nu spune nimic, nici măcar un cuvânt!“ părea să fie îndemnul din ochii lui.

Știa și ea că, dacă deschidea gura, nu avea să o facă pentru a-i adresa cuvinte plăcute. Dacă el avea să vorbească, transa aceea senzuală în care o adusese urma să dispară.

Se sprijini în cot și continuă să o privească. Păru o eternitate. Păru, de asemenea, că încerca să se decidă dacă trebuia să-i vorbească.

Ea însă nu mai putu păstra tăcerea.

– M-ai evitat intenționat. De ce te afli acum aici? întrebă ea.

– Patul acesta îmi aparține, îi răspunse el blând. La fel și femeia din el. Poate că aveam multe să ne spunem, dar acum nu este momentul potrivit.

O sărută. Și ce sărut, profund și dulce, gata să o facă să se răzgândească în cazul în care avea îndoieli în privința sentimentele ei pentru el! Nu avea nici măcar una. Dacă sărutul nu ar fi fost suficient, faptul că o numise „femeia lui“ o convinsese pe deplin. Acum participa întru totul la explorarea lui senzuală, în timp ce limbile lor se căutau și se gustau. Își trecu mâinile pe după gâtul lui și îl ținu aproape, de parcă nu ar fi vrut să-l mai lase să plece vreodată.

Apoi realizează că... degetul lui încă era în ea. Și nu mai era nemișcat. Își băga degetul mai adânc, pătrunzând-o, mișcându-l înainte și înapoi, schimbând ritmul, ba foarte încet, ba repede, apoi încet din nou. Cu palma îi freca zona ușor excitabilă dintre coapse. Ea gemu, iar trupul îi vibră surprins. Continuă să o atingă astfel, iar și iar, în timp ce ea se pierdea între așternuturi, gemând de plăcere. Brusc, o sărută.

Cu focul din șemineu arzând domol, încăperea era destul de confortabilă, suficient de răcoroasă pentru a o face să se ghemuiască sub pături. Acum era prea cald. Materialul cămășii de noapte îi irită pielea în puținele locuri în care pânza îi mai atingea trupul. De fapt, se părea că tot trupul era excesiv de sensibil la cea mai mică atingere.

Era el. Știa că era din cauza lui, că aceasta era reacția trupului ei la atingerea lui. Îl dorea atât de mult! Crezuse că nu avea să mai întâlnească ocazia de a-l ține în brațele ei astfel. Se gândise că nu avea

să mai experimenteze niciodată frumusețea relațiilor intime dintre ei. Acum, că se întâmpla, trupul ei părea să își dorească să ajungă la extaz și să aibă sentimentul de satisfacție deplină, deși în același timp voia să poată savura fiecare minut, iar aceste două nevoi complet diferite nu erau compatibile.

Rafe aruncase păturile de pe pat, căci probabil și el se simțea înfierbântat. Îi mângâie umerii lați și spatele, iar sub atingerea ei, trupul lui ardea. Până și respirația lui devenise mai intensă. Chiar și ea simțea că rămâne fără aer de fiecare dată când era aproape de orgasm, dar apoi plăcerea se mai domolea și își recăpăta suflul. Dacă ar fi avut suficient de multă forță, probabil l-ar fi împins pe Rafe pe spate și l-ar fi avut în felul ei.

Gândul acela aproape că o făcu să râdă. O mai detensionă puțin, dar nu suficient încât să se relaxeze. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, se așeză, în sfârșit, între coapsele ei și o pătrunse adânc, cu mișcări puternice, care o duseră pe culmi.

— Dumnezeuule, asta da, primire! îi șopti el în ureche.

Aproape imediat simți că explodează de plăcere. Îl voia pentru totdeauna. Când mintea i se mai limpezi, sentimentele tandre pentru el reveniră brusc, cu atâta forță încât aproape că îi dădura lacrimile.

Da, îl iubea. Și, da, îl ura. A doua zi se putea gândi la următorul pas. În noaptea aceea însă, chiar în acea clipă, el îi înlătura cu gentilețe cămașa de noapte pentru a-i demonstra ceea ce îi spusese cândva, și anume ce însemna să fie în pat cu el, acolo unde și-ar fi putut dedica timpul pentru ea și pentru plăcerea ei.

Capitolul 50

Ce lașă se dovedise a fi! În acea noapte, Ophelia nu dormi și, din nefericire, acest lucru o făcu să analizeze mult lucrurile în timp ce stătea întinsă în pat, lângă Rafe. Vărsă câteva lacrimi și decise să nu strice o noapte minunată cu supărări care sigur aveau să reapară dimineată. Înainte de ivirea zorilor, când soțul ei încă dormea adânc, ieși din dormitor îmbrăcată pentru călătorie, o luă pe Sadie, apoi chemă trăsura, fără să trezească mulți membri ai personalului.

Îi lăsă un bilet lui Preston Locke, mulțumindu-i pentru ospitalitate și cerându-i să nu-i spună fiului său ceea ce discutaseră, căci, dacă într-adevăr era însărcinată, voia să fie ea cea care să-i dea vestea. Încă nu-i venea să creadă că era însărcinată. Avusese cele câteva episoade de greață când fusese foarte mânioasă, ceea ce era un motiv suficient de bun pentru a-i fi rău de la stomac.

Fu nevoită să-i spună lui Sadie că Rafe venise acolo, astfel încât camerista să nu întrebe ori să se plângă de plecarea lor în zori. Înainte însă de a se îndrepta spre trăsura care le aștepta, se opri și îi zise lui Sadie:

– Am uitat ceva. Revin într-o clipă.

Apoi intră iar în Norford Hall.

Desigur, Rafe încă dormea cu capul pe perna ei și cu un braț întins în partea de pat pe care o ocupase, ca și cum o îmbrățișa în continuare. Se aplecă și-l sărută pe frunte. Nu voia să-l trezească. Toată durerea ar fi ieșit la suprafață. De fapt, ieșise deja și se scurgea pe obraji ei. Însă nu avea să plece fără să-i lase câteva rânduri. Scrisese un alt bilețel în lumina slabă a focului aproape stins și îl dădu lacheului înainte să i se alăture lui Sadie în trăsură.

Sperând să-și țină emoțiile în frâu, recuperă somnul pierdut, dormind aproape pe toată durata călătoriei. Ajunse în Londra înainte de prânz, la timp pentru a i se alătura mamei sale la prânz.

– Ce călătorie scurtă! îi spuse mama ei, în timp ce ordona servitorilor să mai aducă o farfurie pentru Ophelia. Nu te așteptam înapoi atât de devreme. Nu a mers bine?

– A mers bine, mamă. Familia Locke este foarte drăguță. Iar bunica lui Rafe, ducesa bătrână, este fermecătoare. Tot timpul pe care l-am petrecut acolo m-a confundat cu nepoata ei Amanda, pe care o adoră, așa că ne-am înțeles de minune.

– Atunci de ce nu ai stat mai mult?

– A venit Rafe.

Afirmația fusese suficientă și nu mai avea nevoie de explicații, cel puțin pentru Mary.

– M-am temut că se va întâmpla asta. Majordomul mi-a spus că a venit să te caute. Domnul Nates nu a știut că nu trebuia să îi spună unde ai plecat.

Ophelia ridică din umeri, fără să-și dea seama cât de tristă părea.

– Este în regulă. Înainte să apară, am reușit să cunosc câțiva membri ai familiei Locke într-o atmosferă plăcută. Nu voiam să-i pun în situația de a asista la discuțiile noastre. Aș prefera să nu știe cât de repede îmi pierd cumpătul când sunt în preajma lui.

Mary sugeră brusc:

– Ar trebui să mergem la cumpărături mâine, după ce te odihnești. Ți va lua gândul de la supărări o vreme.

Ophelia fu de acord. Era deschisă la orice ar fi ajutat-o să se relaxeze, chiar dacă numai pentru o vreme. Când simți mirosul peștelui fiert servit la prânz, avu senzația că i se întoarce stomacul de dos de greață. Dar iubea peștele fiert! Iar în acel moment nici nu era nervoasă!

– Să mergem în după-amiaza asta, îi spuse ea mamei sale în timp ce se ridică și îndepărtă farfuria care fusese așezată în fața ei. Nu sunt obosită și nici nu îmi este foame. Merg să mă schimb până ce îți termini tu prânzul.

Nu așteptă aprobarea lui Mary. Ieși din cameră, încercând să se îndepărteze cât mai mult de mirosul care o îngreșoșa.

Raphael se trezise atât de odihnit și de relaxat, încât era sigur că nu mai dormise atât de bine de luni întregi. Înainte să se ridice din pat, se apropie pentru a mirosi perna goală de lângă el și zâmbi

când observă că parfumul Opheliei se impregnase pe ea. Fusese ca un vis. Acum nu era cu el în cameră, dar hainele ei erau împrăștiate peste tot.

Sigur nu mai era furioasă din cauza lui. Fu primul lui gând când se ridică din pat. Nu ar fi putut face dragoste cu el așa cum o făcuse dacă voia în continuare să îl rănească. Probabil că se întâmplase ceva înainte de sosirea lui, ceva care o eliberase de mânie.

Se gândi că trebuia să-i mulțumească tatălui său pentru asta. Ducele își păstra mereu calmul în astfel de situații. Dacă cineva s-ar fi putut naște pentru a fi diplomat, acela ar fi fost Preston Locke. El nu se certa, ci își susținea părerea în mod rezonabil, iar dacă se dovedea că greșise, râdea și mergea mai departe. Singura excepție era modul în care se comporta cu frații lui. În ceea ce le privea pe surorile lui, îi plăcea să le enerveze.

Raphael se îmbracă repede și pleacă să-și caute soția și tatăl. Având în vedere că încă era devreme, verifică prima dată în salonul de luat. Ophelia nu era acolo, însă Preston da.

— Încă știi să faci minuni, nu? îi spuse fericit tatălui său când intra în încăpere. Ai calmat-o, așa-i?

— Nu port o aură săptămâna asta, iar tu arăți prea exuberant pentru această oră. Așază-te și explică-mi!

— Vorbesc, desigur, despre Ophelia. Raphael le mulțumi servitorilor care mai aduseră câteva farfurii cu mâncare din care el să aleagă. Cum ai reușit să-i alungi furia?

Preston clătină din cap.

— Nu a venit aici furioasă, așa că nu am făcut nimic de genul ăsta.

— Nu a încercat să provoace probleme cât timp a stat aici? Nu a dat vina pe mine?

— Din contră, mi s-a părut fermecătoare, directă și dispusă să-și asume responsabilitatea pentru greșelile sale. Ba chiar a recunoscut că, de ciudă, te-a obligat să te însori cu ea, dar întrebarea mea este de ce ai lăsat-o? Ai fi putut să anunți logodna oficial și să te însori cu ea după o perioadă. Nu te-ai gândit că poate și-ar fi dorit o nuntă frumoasă, cu prietenii și familia alături? Ce zici de prietenii și de familia ta?

Raphael se înroși ușor din cauza subiectului și a tonului dojenitor al tatălui său. Știa că trebuia să-i explice de ce își exclusese toată

familia de la nuntă. Dacă ar fi fost o nuntă fericită, atunci chiar s-ar fi simțit vinovat, dar nu fusese, iar el se simți și mai stânjenit.

— Îți voi răspunde sincer, tată. Dacă nu s-ar fi întâmplat astfel, nu s-ar mai fi întâmplat niciodată.

Preston păru contrariat.

— În ciuda zvonurilor? Îmi spui că ai fi aruncat-o în gura lupilor?

— Sigur că nu. Aș fi putut face ca zvonurile să dispară. A fost doar un sărut!

— A fost mai mult de atât. Ai fost văzut plecând cu ea și nici unul dintre voi nu a mai apărut timp de o săptămână.

— Mi-am vizitat familia, îl corectă Raphael. Tu ai subliniat asta, că tatăl ei a fost cel care a răspândit zvonurile.

— El a spus că ai adus-o aici, la Norford Hall. Ceea ce nu ți-am menționat a fost că am avut câțiva vizitatori în acea săptămână care au întrebat de tine și căroră li s-a spus că nu ești aici. Nu e nevoie de prea multe pentru a înțelege, Rafe. Am mai purtat oricum această conversație, așa că lasă-mă să te întreb. Dacă nu ar fi existat zvonurile, ai fi lăsat-o să se mărite cu altcineva? Reține, am întâlnit-o!

— Uită pentru o clipă că este cea mai frumoasă femeie pe care ai întâlnit-o! Dacă nu ar fi fost decât un cub de gheață, rea și răzbunătoare...

— Vorbim despre aceeași femeie?

Raphael oftă.

— Bine, ca să fiu sincer, am avut câteva momente de reținere când am hotărât să se întoarcă în Londra. În timpul scurt petrecut împreună, am ajuns să o îndrăgesc, poate prea mult. Însă am crezut că se schimbase, că scorpia fusese dată uitării. Aș fi putut chiar să îi cer să se mărite cu mine... dacă aș fi continuat să mă gândesc la asta.

— Nu am văzut nici urmă de scorpie.

— Pentru că se pricepe foarte bine să-și păstreze cumpătul și limba ascuțită când își dorește. Mă convinsese pe deplin că scorpia dispăruse. Chiar ajunsesem să cred că am ajutat-o să se schimbe în bine. A recunoscut că a fost totul numai o farsă, doar o prefăcătorie pentru a o trimite mai repede înapoi la Londra.

— Ești sigur de asta?

- Ce vrei să spui?
- Poate că nu te-a mințit că s-a schimbat. Poate că te-a mințit că nu s-a schimbat.

Capitolul 51

Fermecătoare? Sinceră? Gata să își asume responsabilitatea pentru faptele sale? Părea a fi Ophelia cea nouă, nu cea veche, cu care Raphael crezuse că are de-a face de când aflate despre nenorocitul ăla de pariu. Oare el era singurul care mai vedea scorpia din ea?

Nu avea să se mai gândească la asta. Avea să o confrunte direct. Oricum, îl păcălise. Se săturase să fie considerat un prost. Dar trebuia să se întoarcă la Londra pentru asta.

Ea părăsise Norford Hall înainte ca el să se trezească, se furișase în grabă, fiindcă nici măcar nu își luase hainele. Dacă și le-ar fi luat, probabil l-ar fi trezit, și era limpede că nu dorea să discute despre ce se întâmplase între ei noaptea trecută. Sau poate că voia...

Valetul îi înmână biletul Opheliei chiar când era pe punctul de plecare. Era ceva neașteptat, care îi dădea speranță:

Nu a fost o primire, a fost mai degrabă un armistițiu. Dacă vrei o primire adevărată, va trebui să mă faci să înțeleg de ce te-ai băgat în viața mea doar dintr-o toană.

Oare nu ascultase nimic din ce îi spusese? Sau fusese atât de furioasă încât nu-l auzise? Își jură că aveau să discute despre asta și despre multe altele imediat ce avea să ajungă în oraș.

Ajuns în Londra, se duse direct acasă la ea, însă ajunse cu treizeci de minute mai târziu. Plecase la cumpărături cu mama ei pe Bond Street, așa fu informat. Nu, nu spusese că magazinele aveau să viziteze. Trebuia numai să aștepte până ce se întorcea acasă. Era puțin probabil să o poată găsi pe strada aceea aglomerată în mijlocul zilei. Ar fi trebuit să verifice fiecare dintre magazinele alea blestemate!

Se duse oricum acolo.

Ophelia nu se simțise niciodată mai distrasă. Nu asculta nici un cuvânt din ceea ce îi spunea mama ei, în timp ce o trăgea după ea dintr-un magazin în altul. Când trebui să se decidă asupra cumpărării unui obiect, ea reuși să spună numai da sau nu, dar nu avea idee despre ce își dădea cu părerea.

Urma să aibă un copil. Nu mai putea nega asta, nu după ce unul dintre felurile ei preferate de mâncare, pește fiert, o îngrețoșă numai când îi simți mirosul. Imediat ce se îndepărtase de miros, își revenise.

Ah, era însărcinată! Un pas greșit avusese ca rezultat un miracol. Un copil. În mod ciudat, gândul acela o umplu de bucurie. Cât de prostuță fusese vrând să nege! Simțea cum instinctul matern o inunda, iar asta o făcea să se simtă minunat. Acest copil avea să fie crescut cum trebuia. Știa cum nu voia să îl crească, așa că avea să fie simplu să o facă așa cum trebuia. Copilul avea să fie iubit, hrănit și protejat. Nu avea să ia o decizie dacă nu era de acord cu ea. Își iubea mama, dar știa că Mary se supusese de multe ori voinței lui Sherman. Ophelia nu avea să facă la fel. Voia să lupte cu toată puterea.

Se gândea că trebuia să îi spună lui Rafe, dar nu se grăbea să facă asta. Toate la timpul lor. O perioadă, voia să se bucure singură de veste. El alesese să nu locuiască împreună, așa că nu își câștigase dreptul de a afla imediat. Dacă ar fi fost după ea, ar fi putut chiar rata nașterea copilului...Nu, vorbea furia din ea. Înainte să nască, trebuia să scape de furie. Copilul ei nu trebuia să suporte discuțiile aprinse.

– Pheli? Pheli, ești bine?

Ophelia reveni în prezent și își văzu mama intrând într-un magazin cu multe tipuri de mătăsuri îngrămădite în vitrina mică. Se întoarse pentru a vedea cine îi vorbea și fu foarte surprinsă să o vadă stând lângă ea pe Mavis Newbolt, chiar pe alea aglomerată, cu mâinile protejate de manșon. Părea îngrijorată. Mavis? Singurul ei dușman părea îngrijorat din cauza ei? Puțin probabil.

Ce-i spusese Mavis? Oh, da!

– Sunt bine, îi răspunse Ophelia cu răceală. Nu o mai văzuse de la petrecerile de la Summers Glade, după cele două discuții pe care le avuseseră acolo deloc plăcute. De ce întrebi?

Mavis ridică din umeri.

– Arăți de parcă ești pe altă lume.

– Da? Probabil că am fost puțin distrată.

– Ei bine, treceam cu trăsura pe aici și te-am văzut. A trebuit să opresc.

Ophelia fu imediat cuprinsă de teamă. Nu aveau să se certe din nou, nu?

– De ce? o întrebă ea direct.

În mod ciudat, brusc Mavis se simți stânjenită.

– De câteva zile am tot vrut să vin să te vizitez. Ce zici să facem o plimbare pentru a putea vorbi? Trăsura mea este peste drum.

– Să vorbim? Ce ne-am mai putea spune?

Mavis se dădu câțiva pași din calea unui cuplu care mergea braț la braț. Aleea era la fel de plină de pietoni precum era strada de trăsuri.

– Voiam să te felicit pentru căsătorie, spuse Mavis.

– Mulțumesc!

– Și să-ți doresc...

– Nu! o întrerupse Ophelia brusc, regretând însă imediat tonul folosit.

Își controlează repede furia. Era conștientă de faptul că o putea controla și se simți tare mândră de ea din acest motiv. În afară de tatăl ei, Mavis era singura persoană care putea scoate ce era mai rău din ea, dar reușise și în fața ei să țină la distanță amărăciunea.

Încheie pe un ton mult mai calm.

– Gata cu vorbele grele!

– Nu voiam să...

– Te rog, Mavis, nu mai vreau să ne certăm.

– Nici eu.

Ophelia își privea fosta prietenă cu neîncredere. Nu credea în ruptul capului ce îi spusese. Până la urmă, Mavis nu avusese parte de răzbunarea pe care și-o dorise, cel puțin nu atât cât sperase. La Summers Glade, tot ce făcuse fusese să o pună într-o situație stânjenitoare sau măcar asta crezuse. Mavis nu știa cât de mult o rănisese sau că o făcuse să plângă din cauza asta. Nu avea să afle niciodată.

– Văd pe chipul tău că nu mă crezi, dar nu te pot învinui. Mavis părea că regretă, iar asta se simțea și în vocea ei. Am greșit că te-am urât. Am crezut că m-ai mințit în privința lui Lawrence. Știam

că ai mințit și înainte. Fuseseră lucruri minore și, pentru că eram prietene, nu mă deranjase. Le-am ignorat până când ai încercat să mă convingi că Lawrence era un nenorocit care se folosea de mine pentru a ajunge la tine. Știi, nu te-am crezut nici măcar puțin. De aceea te-am urât atât de mult. Asta m-a făcut foarte nefericită, deoarece nu am vrut cu adevărat să te urăsc, dar nu m-am putut abține.

Vocea lui Mavis era atât de tânguioasă, încât Ophelia simți un nod în gât.

– De ce o luăm de la capăt, Mavis?

– L-am revăzut pe Lawrence recent. Moștenitoare cu care se însurase l-a părăsit. Auzisem asta deja, dar nu-l mai văzusem de mult timp. S-a îngrășat, s-a ruinat și se pare că acum este și bețiv. Era amețit când l-am întâlnit. Nici măcar nu m-a recunoscut. Când i-am amintit cine sunt, a început să râdă.

– Îmi pare rău, spuse Ophelia, dar fosta ei prietenă păru să nu o audă.

– Știi ce mi-a zis? Ah, prostănaca aia care a crezut că o s-o iau de nevastă? Asta mi-a zis. Te-ai mai deșteptat, iubire?

Lui Mavis îi dădură lacrimile. Ophelia, înduioșată, vru să o mângâie, dar ea își trase mâna.

– M-ai avertizat, iar eu, în loc să îți mulțumesc, te-am urât. Dumnezeu, îmi pare atât de rău! Voiam numai să știi asta.

Mavis începu să plângă, așa că alergă spre trăsura care se afla peste drum.

Ophelia încercă să o oprească, o strigă, dar nu o auzi. Voia să alerge după ea, însă era prea mult trafic, iar una dintre trăsuri păru scăpată de sub control, apropiindu-se prea mult de alte vehicule. A doua zi avea să meargă să o vadă pe Mavis și să o asigure că nu mai poartă ranchiună nimănui... cu excepția soțului ei. Chiar puteau fi din nou prietene!

Continuă să o urmărească pe Mavis cu privirea pentru a se asigura că traversase în siguranță. Fata nu prea fusese atentă, căci încerca să-și ascundă ochii înlăcrimați. Ophelia încremeni. Acel vehicul scăpat de sub control se îndrepta direct spre Mavis.

Alergă în stradă, fără să se gândească de două ori. Niciodată nu mai alergase atât de repede. Trecu pe lângă o căruță care se mișca încet, precum și pe lângă un bărbat călare. Cu puțin noroc, avea

să ajungă la Mavis ca să o împingă din spate. Vizitiul trăsorii încerca totuși să controleze caii înspăimântați. Se lupta cu frâiele și striga către oameni să se dea din drum și chiar reuși să încetinească. La limită, întoarse la timp pentru a o evita pe Mavis, dar o lovi pe Ophelia.

Ar fi fost o binecuvântare dacă ar fi fost aruncată din drum, dar nu fu așa. Nimeri sub copitele cailor. În câteva secunde, simți o durere atât de profundă peste tot – în piept, în umeri, pe față –, încât nu mai realiză de unde venea. Apoi începu să vadă totul în ceață, până când nu mai văzu nimic.

Capitolul 52

Raphael abia observă mulțimea adunată în mijlocul străzii în jurul unei trăsură, ceea ce de obicei indica un accident. Trecu pe lângă locul cu pricina.

În Londra mereu aveau loc accidente, și nu doar pe străzi atât de aglomerate ca aceasta. Dacă nu ar mai fi fost oameni în jur, s-ar fi oprit să ajute, dar prea mulți nu aveau să fie de ajutor, ci mai degrabă ar fi creat și mai multă panică.

Căuta cu privirea pe trotuare un cap blond, familiar, sperând să o găsească pe Ophelia între vizitele la magazine, astfel încât să nu fie nevoit să intre. Fu salutat de câteva cunoștințe care trecură pe lângă el. Le răspunse distrat, apoi continuă. Un individ – Lord Thistle, oare? – veni spre el pe cal din direcția opusă și îi blocă un moment calea.

– Voiam să te întâlnesc, Locke, spuse Thistle în timp ce își trase calul din drum. Doamne, omule, m-am simțit atât de vinovat din cauza asta! Când te-am văzut sărutând-o pe Lady O în sala de mese acasă la ea, am fost atât de surprins, încât nici măcar nu m-am gândit să țin asta pentru mine. Sper că nu ai fost nevoit să te însori cu ea din cauza limbii mele ascuțite. Desigur, nu cred că există bărbat care să se simtă obligat să se însoare cu ea, dar...

– Este în regulă, îl întrerupse Raphael pe individul acela plictisitor. Nu te mai gândi la asta, îl liniști el.

Raphael își continuă drumul. Deci nu mințise? Tatăl lui avuse-se dreptate. Era așa cum crezuse *la început*, zvonurile nu fuseseră răspândite de ea. Își asumase responsabilitatea pentru a-l răni?

Acum era și mai dornic să o întâlnească. Ajungând la capătul străzii fără să o găsească, decise să se întoarcă și să mai arunce o privire. Apropiindu-se din nou de locul accidentului, care atrăsese și mai mulți curioși, se gândi că soția lui s-ar fi putut afla în mulțime, la fel de curioasă precum ceilalți să vadă ce se întâmplase. Își trase calul

deoparte, pentru a nu bloca traficul, care continuase în ciuda accidentului, astfel încât să vadă mai bine prin mulțime.

Nu o văzu pe Ophelia, dar o zări pe Mavis Newbolt, care stătea în centrul mulțimii, plângând. Fu mirat să vadă asta, dar apoi cel mai groaznic gând îi trecu prin minte. Era prea mare coincidența ca Mavis să se afle acolo, plângând, când Ophelia se afla prin apropiere.

Se dădu jos de pe cal și își făcu loc prin mulțime până ce ajunse în mijloc. Acolo văzu capul blond pe care-l căutase – era ea, întinsă pe jos și sângerândă.

– Ce ai făcut? strigă el la Mavis. Ai împins-o în fața trăsurii?

Fata părea să fie în stare de șoc. Îi spuse doar atât:

– A încercat să mă salveze!

Abia o auzi. Era deja îngenuncheat lângă Ophelia. Se temea să o atingă. Părea atât de rănită, întinsă acolo, nemișcată, abia respirând. Una dintre potcoave, care probabil nu fusese prinsă bine, îi sfâșiasse haina și rochia. Era sânge lângă roată și în jurul ei. Nu-și putea da seama dacă era de la aceeași rană sau dacă avea și altele, dar nu era nici urmă de îndoială că nu fusese doar lovită, ci trecuse peste ea. Pe pelerina ei erau mai multe urme de copite.

Caii care făcuseră asta se aflau în spate. Erau încă neliniștiți, dădeau din copite și încercau să se dezlege. Un bărbat, probabil vizitiul, stătea în fața lor, cu mâinile întinse, încercând să îi țină la distanță.

Tuturor celor dispuși să îl asculte spunea:

– Am încercat să îi opresc! Un copil a aruncat o pocnitoare, a făcut o năzbâtie, dar s-au speriat. Chiar am încercat să-i opresc!

– Nu o atinge, domnule, spuse cineva în spatele lui Raphael.

– Am chemat ajutoare, vor ajunge imediat!

– Cineva a chemat un doctor. A zis că știe unul care locuiește pe strada următoare.

– Am văzut ce s-a întâmplat, ambele fete alergau pe mijlocul străzii, chiar în fața trăsurii. Printr-un noroc nu le-a lovit pe amândouă.

– Și eu am văzut ce s-a întâmplat. Am văzut-o și nu mi-am mai putut lua ochii de la ea. Ziceai că e un înger! Apoi a dispărut sub copitele cailor. Eu zic să-i împușcăm. Nu poți avea niciodată încredere într-un cal nărăvaș.

– Ce păcat, o fată așa de frumoasă ca ea!

Vocile se auzeau de peste tot, dar nu vorbeau cu el, ci vorbeau despre ceea ce văzuseră. Era ca un strigăt în urechile lui. Nu o putea lăsa acolo, întinsă. Nu putea.

Cineva încercă să-l oprească să o ia în brațe.

– Este soția mea! Țipă el, iar ei îi dădură pace. Nu își dădu seama că lacrimile i se prelingeau pe obraji. Nu realiza că părea un om nebun.

– Dumnezeule, Phelia, să nu îndrăznești să mori! repeta el, rugându-se ca ea să-l audă.

– Am o trăsură! Am o trăsură! Te rog, Locke, nu o poți duce pe cal!

Mavis care striga la el și-l trăgea de haină. Era în impas, căci se afla în fața calului, dar realizează că nu putea urca ținând-o pe Ophelia în brațe.

– Lord Locke?

În sfârșit, își îndreptă privirea spre Mavis.

– Unde?

– Urmează-mă! Nu este departe.

Mulțimea nu se împrăștiase încă. Ba chiar opriseră traficul pentru el, ca să poată traversa cu Ophelia în brațe. Când ajunseră acolo, Mavis nu se urcă în trăsură, căci se temea de el după privirea pe care i-o aruncase. Îi strigă însă adresa vizitiului. Casa familiei Reid. Ar fi preferat să o ducă acasă la el.

– Îți voi aduce calul, precum și un doctor! i se păru că o auzi pe Mavis strigând în urma trăsurii.

Fu cea mai lungă călătorie din viața lui, deși durase numai câteva minute, deoarece vizitiul se mișcase repede, dar grijuliu pe strada aglomerată. Nu-și putea lua ochii de la chipul însângerat al Opheliei. Unul dintre obraji era foarte umflat. Din cauza sângelui, nu-și putu da seama unde era rana, dar având în vedere cantitatea de sânge, probabil că avea nevoie de o cusătură care cu siguranță urma să-i lase o cicatrice. Asta era ultima dintre grijile lui. În acel moment, nici măcar nu era sigur că avea să trăiască.

Capitolul 53

Durerea era îngrozitoare. Ophelia o simțea peste tot. Părea nesfârșită. Nu știa cât timp trecuse și nu reușea să fie pe deplin conștientă. De fiecare dată când încerca, auzea voci, dar nu realiza dacă le răspundea sau dacă totul făcea parte dintr-un coșmar interminabil. Cu cât încerca mai mult să se concentreze, cu atât mai tare simțea durerea, așa că renunța.

– Să nu îndrăznești să renunți, Phelia! Nici să nu te gândești să mori doar ca să mă eviți! Nu voi permite asta. Trezește-te!

Cunoștea foarte bine acea voce. Oare el nu-și dădea seama că era trează? De ce nu i se deschideau ochii pentru a-l putea vedea? Oare chiar era în pericol de moarte?

Vocile continuau se i se amestece în cap, dar era atât de dureros când încerca să se concentreze asupra lor, încât renunța iar. Oare avea să își amintească de ele când urma să se trezească? De ce nu se putea trezi?

– Rănile se vor vindeca, dar cicatricile vor rămâne pentru totdeauna. Îmi pare rău.

Nu recunoștea acea voce. Ce cicatrici? De ce auzea o femeie plângând? Sunetul dispăru.

– Doctorul a sugerat să dormi pentru a nu mai simți durerea. Te va ajuta, draga mea.

Recunoștea însă această voce. Era a mamei ei. Lichidul cald pe care-l simțea alunecându-i pe gât avea un gust cunoscut. Oare era drogată? Nu era de mirare că nu se putea trezi și nu înțelegea. Încă o dată, căzu într-o uitare binecuvântată.

O durea când îi erau schimbate bandajele. Capul, obrazul, umărul. O durea atât de tare încât se pierdea din nou în nimicnicia profundă, astfel încât nu rămânea conștientă prea mult timp pentru a și câte bandaje îi acopereau trupul. Capul o durea cel mai tare. It zvâcnea în permanență. Continua chiar și în vise, ca o amintire conștientă

a faptului că era ceva în neregulă cu ea. Oare chiar își dorea să se trezească pentru a afla?

– Nu mai plânge. La dracu', Mary, nu ajuți pe nimeni cu lacrimile alea! Ce mai contează câteva cicatrici? Nu este sfârșitul lumii.

Recunosc și această voce și își dori să dispară. Nu o deranjau suspinele mamei. De fapt, era un sunet liniștitor. Nu putea plânge, așa că simțea că mama ei o făcea și pentru ea. În schimb, o deranja vocea aspră a tatălui ei.

– Pleacă!

Oare chiar spusese asta cu voce tare sau doar își închipuisese? Căzu iar în uitare pentru a ține departe durerea. Singura dată când reuși să deschidă ochii observă că se afla în camera ei. Tatăl ei stătea pe scaunul de lângă pat. Îi ținea mâna aproape de obrazul său. Lacrimile lui îi udao degetele.

– De ce plângi? îl întrebă ea. Am murit?

Își ridică imediat privirea, așa că de data asta reușise să rostească acele cuvinte. Pe chipul lui se citea fericirea. Nu credea că-l mai văzuse vreodată pe Sherman Reid părând atât de fericit.

– Nu, îngerul meu, vei fi...

Înger? Un alint din partea lui?

– Nu mai contează, i-o tăie ea. Probabil că visez. Așa că ațipi la loc.

După acest episod, momentele ei de luciditate începură să fie mai lungi. Zvâcniturile din cap nu mai erau constante și chiar avea momente în care nu mai simțea deloc durere când nu încerca să se miște.

Într-o dimineață, se trezi și rămase așa. Sadie trebăluia prin cameră, așa cum făcea de obicei, punând lemne pe foc, ștergând mesele de praf, dulapul...

Dumnezeule, acoperiseră oglinda de la măsuța de toaletă! Atât de grotescă era rana de pe față? Se temeau oare ca ea să vadă asta? Îngrozită, își dus mâinile pe față, dar tot ce simți fură bandajele. Păreau să fie prinse strâns împrejurul capului și chiar peste obraji și bărbie.

Se temea să dea bandajele jos, se temea că avea să agraveze situația dacă făcea asta. Pentru că nu își putea da seama, o întrebă pe Sadie cât de grave erau rănila, dar cuvintele i se opriră în gât. Se temea

să afle. Începu să plângă. Închise ochii, sperând că Sadie avea să plece fără să observe. Ce ironie! Toată viața își urâse chipul, iar acum, că era desfigurat, tot ce putea face era să plângă. Plânse ore în șir. Plânse până ce rămase fără lacrimi. Când se întoarse Sadie, pe la prânz, stătea acolo, privind tavanul. Nu se resemnase cu diformitatea, dar știa că nu mai putea face nimic. Cumva, avea să se obișnuiască. Ura să-și plângă de milă.

— Slavă Domnului că v-ați trezit și că puteți mânca, spuse Sadie apropiindu-se suficient cât să vadă că avea ochii deschiși. Supa asta pe care v-am tot băgat-o pe gât nu ajunge nici pentru a hrăni un iepure. Mai aveți puțin și vă topeți.

Sadie o spusese pe un ton prea glumeț pentru a fi adevărat.

— Cât timp a trecut?

— Aproape o săptămână.

— Atât de mult? Serios?

— E limpede că ați avut nevoie de odihnă, așa că nu vă îngrijorați din cauza asta. Cum vă simțiți capul?

— Care parte? spuse Ophelia cu răceală. Mi-a zvâcnit în permanență.

— V-ați lovit foarte tare la cap. Acea rană a sângerat cel mai mult. Doctorul a avut îndrăzneala să sugereze că din cauza ei s-ar putea să nu vă mai treziți. Tatăl dumneavoastră l-a trimis dracului și a chemat alt medic.

— Da?

— Oh, da! A fost furios pe el. Doctorul cel nou a fost mult mai optimist, și pe bună dreptate. Uitați-vă la dumneavoastră! Acum, că v-ați trezit, veți fi în regulă. Voi duce înapoi în bucătărie supa asta și voi aduce ceva mai consistent.

— Pește fiert, spuse Ophelia, cuprinsă brusc de o teamă groaznică.

— Atunci pește fiert voi aduce, spuse Sadie, parând în continuare prea veselă. Chiar dacă va trebui să merg la piața personal pentru a lua unul proaspăt.

Sadie nu se întoarse curând. Probabil că plecase într-adevăr la piață. Înainte să plece, anunțase menajera că Ophelia se trezise. Tatăl ei fu primul care ajunse, iar el era singura persoană care o putea face să se gândească la altceva decât la posibilitatea că pierduse copilul

Nu mai era bijuteria lui, nu? Oare chiar se trezise în timpul coșmarului și-l văzuse plângând? Dacă așa fusese, nu era nici o îndoială de ce.

— În sfârșit, îți revii, spuse el. Am vrut să văd cu ochii mei înaintea să merg să o trezesc pe mama ta pentru a-i da vestea cea mare. Aproape în fiecare noapte a stat trează, așa că acum se odihnește.

— Chiar am avut nevoie de atât de multe bandaje la cap? întrebă ea în timp ce el își trase scaunul mai aproape de patul ei și se așează.

— Ei bine da, a fost dublu. Unele erau pentru a păstra reci compele pe care mama ta a insistat să le punem pe obraz, care era cam inflammat. Celelalte au fost folosite pentru a ține bandajul strâns peste umflătura de la cap. Alternativa ar fi fost să-ți coasă rana și să îți radă părul, dar mama ta s-a împotrivit. Astfel că te-au bandajat mai strâns în acea zonă și se pare că tăietura s-a închis destul de bine și fără cusături. Acele bandaje probabil vor putea fi îndepărtate când doctorul va veni la vizită mai târziu.

— Câte cusături am... în alte părți?

Oftă.

— Câteva.

Mintise. Ea se gândi că poate trebuia să exerseze mai mult minciuna, pentru a nu se înroși când o spunea. În plus, nu voia cu adevărat să știe. Avea să vadă singură în cele din urmă... când urma să aibă curajul de a îndepărta materialul care acoperea oglinda măsuței de toaletă.

Părea în continuare destul de stânjenit, dar continuă:

— Nu m-am îndoit nici o clipă că te vei întrema, dar... ar fi putut fi mult mai rău, iar faptul că am fost pe punctul de a te pierde m-a făcut să realizez anumite lucruri de care nu sunt mândru. Nu sunt un om care își exprimă sentimentele. Sunt stângaci, sunt morocănos, sunt...

— Nu-mi spui nimic din ce nu știi, tată, îl întrerupse el, dar de ce vorbești despre asta?

— Am crezut că, trebuie să... La dracu'! încheie el frustrat.

— Ce? Spune-o!

Oftă din nou. Ba chiar îi luă mâna într-a lui, privind în jos.

— În ultimii ani, noi doi ne-am certat atât de mult, încât a devenit obișnuință. Odată ce asta devine obișnuință, pierdem anumite

lucruri din vedere. Mi-a trecut prin minte faptul că poate tu crezi că nu te iubesc. Gata, am spus-o! Să știi că te iubesc!

Își ridică privirea pentru a-i surprinde reacția. Îl privea și nu-i venea a crede. Nu prea știa ce să spună sau dacă mai putea spune ceva din cauza nodului din gât. Oare i se umeziseră ochii?

— Îți voi spune ceva ce nici măcar mama ta nu știe, continuă el. Nu am avut o copilărie ușoară. Am fost trimis la cele mai bune școli, la care erau înscriși copiii elitelor. Aș fi preferat să nu fie așa. Băieții pot fi răi. Mi se arunca în mod constant în față că nu făceam parte din lumea lor. Îți vine să crezi? Eram fiul unui conte, dar nu eram acceptat în mijlocul lor.

Părea de parcă ar fi privit în trecut, prins în amintiri vechi, neplăcute. În mod ciudat, înțelegea cu greu de ce îi spunea toate acele lucruri.

— Nu erai unul de pe stradă, tată! Titlul tău era la fel de important.

— Știu. Ajunsesem să cred că erau geloși, deoarece familia mea era bogată, iar familiile băieților cu titluri mai importante nu erau. Asta nu a avut însă nici o legătură cu țelul pe care mi l-am stabilit, și anume acela de a dovedi că sunt la fel de bun ca ei și de a mă integra. Dorința aceasta nu m-a părăsit niciodată, chiar și când nu aveam nici un mijloc de a realiza asta... până când te-ai născut tu și ai început să te faci mai frumoasă cu fiecare zi ce trecea. Tu erai dovada mea. Deci, da, m-am mândrit cu tine... prea mult. Uimirea pe care o produceai, aplauzele, felicitările... Nu mă mai puteam sătura. Îmi luam revanșa pentru acei ani în care m-am simțit inferior. Acum realizez cât de egoist am fost, cât de mult te-am împins în situații pentru care nu erai pregătită. Eram atât de mândru de tine, Pheli!

— Nu erai mândru de mine, tată, spuse ea timid. Erai mândru de tine pentru că m-ai făcut. Între cele două lucruri, nu există termen de comparație.

Își lăsă capul în pământ.

— Ai dreptate. A fost nevoie să fiu pe punctul de a te pierde pentru a mi se deschide ochii și a vedea cât de multe regrete am în ceea ce te privește. Mama ta a încercat mereu să îmi spună. A fost singura dată când eu și ea ne-am certat. Nu am ascultat-o niciodată. Eram prea prins de mândria mea nejustificată. Aș vrea să pot lua totul

de la capăt. Știu că nu pot. Nu este însă prea târziu pentru a îndrepta ultima ispravă.

— Ce vrei să spui?

— Știu că nu ești fericită în această căsnicie în care te-am împins.

— Nu m-ai împins tu, tată.

— Ba sigur că da. Ți-am ordonat să te măriți cu Locke. M-am asigurat că toți se vor aștepta la asta.

Îi zâmbi cu tristețe.

— Când ți-am urmat eu ordinele fără să încerc să-ți fac în ciudă? Furia mea l-a împins pe Rafe la altar. Nu ai fost tu de vină.

Își dresе vocea, pârând ușor contrariat.

— Oricum ar fi, nu trebuie să rămâi măritată. Soțul tău nu s-a comportat ca atare, așa că nu cred că îți va fi greu să anulezi căsătoria cu ajutorul meu.

Era uimită.

— Vei renunța la un ducat fără să te împotrivești?

— Pheli, am realizat că tot ce îmi doresc este ca tu să fii fericită. Titlul nu era numai pentru mine, să știi. Eu și mama ta vorbim despre tine și fără să ne certăm. Știu că ți-ai dorit să fii ca ea, dar la un nivel mai înalt, că sperai să devii cea mai importantă gazdă din Londra. Titlul acela te-ar fi ajutat să îți atingi acest vis.

Oftă. Cât de puțin important era acest lucru pentru ea acum! În acea clipă, tot ce își dorea era un pește fiert care să-i provoace în continuare greață.

Simți cum lacrimile îi umpleau din nou ochii și se luptă pentru a și le înăbuși.

— Probabil că ai dreptate. Eu și Rafe nu suntem făcuți unul pentru celălalt. Nu se va împotrivi anulării. Dar...

Voise să spună că acum nu era sigură că acest lucru ar mai fi fost posibil. Asta i-ar fi sugerat tatălui ei că ea și Rafe avuseseră relații intime. Era mai bine să mai aștepte puțin, căci în curând avea să știe dacă mai era sau nu însărcinată. De fapt, dacă pierduse sarcina, doctorul probabil că le spusese părinților ei, iar aceștia o protejau acum de tristul adevăr.

Oftă și spuse:

— Îți mulțumesc pentru intenție. Lasă-mă să mă gândesc înainte să iau o decizie.

– Desigur. Pune-te pe picioare mai întâi. Când te vei simți mai bine, vei avea suficient timp pentru a te gândi la asta.

Înainte să plece, o îmbrățișă. O îmbrățișare adevărată, delicată, de parcă s-ar fi temut să nu se spargă, dar fusese o îmbrățișare adevărată.

Îndată ce ușa se închise în urma lui, ea începu să plângă. După atâția ani, avea, în sfârșit, sentimentul că făcuse pace cu tatăl ei, sentimentul că avea un tată, unul adevărat, unul căruia îi păsa. Avea nevoie de timp pentru a se obișnui cu asta.

Între timp, ajunse peștele fiert, iar ea plânse și mai mult, deoarece nu simți greață. Acum chiar nu mai era nimic care să o împiedice să îl scoată pe Rafe din viața ei și să anuleze căsătoria. Oh, Dumnezeule, cicatricile cu care trebuia să trăiască erau neînsemnate în comparație cu faptul că pierduse copilul și, odată cu el, pe Rafe!

Capitolul 54

– Doar un semn de lovitură, spuse doctorul în timp ce ridică bărbia Opheliei și îi analiză fața, acum că bandajele fuseseră date jos. Faptul că se albise imediat îl făcu să adauge: Dumnezeuule, draga mea, glumeam! Oftă. Soția mea mereu mă ceartă din cauza manierelor mele. Ar trebui să-i dau ascultare. Vei fi bine. Cicatricile vor dispărea. Înainte să îți dai seama, nici măcar nu le vei mai observa.

Încerca să fie drăguț. Era un bărbat bun. Ar fi trebuit să-l găsească mai devreme pentru a fi doctorul familiei lor, deși nimeni nu se prea îmbolnăvea. Deoarece o supăraseră, îi sugeră să mai aștepte câteva zile până să înlăture celelalte bandaje de pe corp.

Mary, care stătea de cealaltă parte a patului, îi spuse:

– Doctorul are dreptate, să știi. Eram atât de îngrijorați din cauza obrazului, dar este numai o mică imperfecțiune, abia se observă. Când mă gândesc cât de rău ar fi putut fi... Dumnezeuule, gropițele tale sunt mai adânci!

Mama ei nu o ajuta prea mult. Gropițele nu stăteau în vârful obrazului.

– Vă dă mai multă prestanță, dacă mă întrebați pe mine, remarcă Sadie care se afla la piciorul patului. Sunteți în continuare cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată, așa că nu vă mai gândiți la asta!

Continuară să o înveselească, dar nimic nu funcționa. Chipul ei perfect nu mai era perfect. Se ridică din pat pentru a se îmbrăca îndată ce Mary îl însoți pe doctor afară din cameră.

– Nu a zis că vă puteți ridica să hoinăriți, obiectă Sadie.

– Dar nici nu a zis că nu pot. Nu voi pleca din cameră, vreau numai să mă ridic din nenorocitul ăsta de pat. Un halat va fi suficient.

Rănile nu o dureau atât timp cât nu se întindea pielea din jurul lor. Acum durerea era interioară, iar în pat tot ce făcuse fusese să plângă. Se săturase.

Sadie o lăasă singură, dar nu înainte de a o încuraja să se odihnească. Rămase mult în fața șemineului, privind focul. Patul chiar nu era de vină pentru lacrimile ei. Simțea cum îi umplu iar ochii, gata să i se prelingă pe obraji, gândindu-se la lucrurile care îi frânseseră inima. Apoi încercă să nu se mai gândească la nimic. Chiar încercă...

— Te-ai plictisit de stat în pat, nu?

Se întoarse și... tresări. Nu putea încă să facă mișcări bruște. Rafe stătea în pragul ușii, sprijinindu-se de toc, cu mâinile în buzunare. Ochii ei îl devorau. Dumnezeuule, îi făcea atât de bine să îl vadă! Își aminti însă brusc de chipul ei și se întoarse cu fața spre foc. Tresări din nou.

— Cine te-a lăsat să intri?

— Bărbatul care de obicei deschide ușa. Pentru starea ei de spirit, el părea prea înfumurat.

— De ce te afli aici? Nu vreau să mă mai cert cu tine. Pleacă!

— Nu ne certăm. Și nu plec. Închise ușa în urma lui cu putere, pentru a-și confirma afirmația.

Încă nu voia să discute cu el. Simțea cum o cuprindea panica. Dacă începea să plângă în fața lui, nu avea să și-o ierte niciodată. Pe de altă parte, nici nu suporta gândul ca el să îi vadă chipul desfigurat.

— Ce faci aici? repetă ea, ridicând vocea.

— Unde altundeva aș putea fi dacă nu lângă soția mea când are mai mare nevoie de mine?

— Ce tâmpenie!

— Nu, serios. Să știi că am venit destul de des. De fapt, în fiecare zi. Am petrecut atât de mult timp aici, însă tatăl tău a fost foarte nepoliticos, căci nu mi-a oferit o cameră.

Nu credea nici un cuvânt. Iar panica se intensifica. Își ferea în continuare chipul de el. Dacă ar fi observat cea mai mică urmă de milă...

Nu îl putea privi fără să știe ce urma să vadă când avea să-i studieze chipul. Se îndreptă spre măsuța de toaletă, trase pânza care acoperea oglinda și privi mirată. Oglinda nu era acolo, ci ramasese doar rama. Atât de urâtă era rana? Era atât de grav încât fuseseră nevoiți să scoată oglinda din cameră?

— Am fost furios pentru că nu puteam face nimic să te ajut, spuse Rafe din cealaltă parte a camerei. Am spart nenorocita aia de oglindă.

Îmi pare rău! Nu voiam să te vezi arătând ca o mumie, căci te ban-dajaseră atât de mult! Imaginea mă înspăimânta și pe mine, așa că știam că pentru tine va fi îngrozitoare.

Simți în vocea lui zâmbetul. Râdea de ea? Ce urât din partea lui. Stând în spatele ei, îi spuse:

— Te mai doare?

Dumnezeule, da, o durea sufletul, iar tot ce își dorea era să se arunce în brațele lui și să plângă. Nu putea face asta. O fi fost el soțul ei, dar nu era cu adevărat al ei. Nu avea inima lui, așa cum el o avea pe a ei. Însă nu putea afla asta. Nu avea să-l oblige să rămână cu o soție desfigurată. Tatăl ei o făcuse să vadă asta. I-ar fi fost ușor să-l convingă să accepte și să se bucure de o soluție atât de simplă. Putea face asta continuând șarada.

— Voi fi bine. Probabil că tu ești încântat, în sfârșit regina de ghea-ță a fost pusă la pământ. Nici să nu te gândești că nu-mi voi reveni!

— Despre ce vorbești?

— Despre chipul meu desfigurat.

Brusc o apucă de braț, o scoase din cameră și o duse pe coridor, unde se opri, încercând să găsească în vreuna dintre camere o oglin-dă. O trase în fața uneia. Ea avea ochii închiși. Nu putea suporta. El însă insistă:

— Vezi? Pielea obrazului a fost puțin julită și învinețită, dar se va curăța după ce te vei spăla de câteva ori pe față. Roșeața va dispă-rea peste o săptămână, iar vânătaia poate chiar mai repede. Și am senzația că acea gropiță care a rămas în urmă nu va face decât să îți accentueze frumusețea. Te las pe tine să te gândești cum să te faci chiar mai frumoasă.

O tachina... Deschise ochii pentru a-și privi chipul. Nu mințise. Era o pată roșie, care o alarmă la început, dar nu era atât de profundă încât să o îngrijoreze. Obrazul era în continuare acoperit de o vână-taie urâtă. În afară de asta, deasupra osului obrazului era o tăietu-ră. Se apropie de oglindă pentru a analiza rana. Era o imperfecțiune evidentă, recunoscă asta în timp ce își înăbușea lacrimile, dar nu era nici pe departe la fel de gravă precum se temuse. Oamenii aveau să observe, dar era un preț mic ce trebuise plătit pentru faptul că scăpase cu viață din accident.

— Mi-au pomenit de niște cicatrici, spuse ea. Unde sunt?

— Nu le-ai văzut fără oglindă?

— Nu, nu obișnuiesc să-mi privesc trupul gol.

— Ar trebui. Este absolut minunat!

Se întoarce cu fața spre el.

— Nu este amuzant.

Îi cuprinse fața în palme.

— Phelia, am fost aici când te-au cusut! Ai o cicatrice mică pe umăr, una pe trunchi și una pe șold, însă toate vor dispărea în timp. Cu voia Domnului, nu ți-ai rupt nici un os, ci te-ai ales numai cu multe vânătăi, însă multe dintre ele au dispărut deja. Singura rană care ne-a îngrijorat a fost cea de la cap, dar și asta se vindecă, din câte am aflat.

Avu nevoie de o clipă pentru a asimila totul. Jumătate din lacrimi fuseseră vărsate degeaba? Cealaltă jumătate însă, nu.

Se îndepărtă de el și se duse înapoi în camera ei. El o urmă. Ba chiar închise iar ușa. De ce nu pleca? Trebuia să-i spună despre anularea căsătoriei. Asta avea să-l alunge... fericit. Încercă să formuleze totul în minte, dar el îi distrăgea atenția. O privea cu atâta tandrețe. Oh, Dumnezeu!

— Să știi că nu a fost un pariu, ci o provocare, începu el.

— Nu începe!

— Mă vei asculta, chiar dacă va trebui să te leg. Duncan era sigur că nu te vei schimba. Nu am fost de acord cu asta. Toată lumea se poate schimba, asta era părerea mea. Iar tu ai făcut-o. Și încă foarte frumos. În plus, deoarece nu erai o femeie fericită – femeile fericite nu provoacă dezastre oriunde merg –, voiam să schimb și asta. Nu am luat banii de pe pariu. Efortul meu de a te schimba a fost sincer.

— Motivele tale au fost o minciună!

— Nu, nu au fost, doar am omis să le menționez de la început.

— Ah, da, te pricepi foarte bine să omiți lucruri și să crezi că nu minți, nu?

— Aș putea spune același lucru despre tine. Sau vei continua să susții că tu ai împrăștiat acele zvonuri despre noi, când acum știu că nu ai fost tu?

— Aș fi făcut-o!

El râse.

—Nu, nu ai fi făcut-o, Phelia. Renunță! Știi că nu mai ești aceea femeie. Ar trebui să fii recunoscătoare acelui pariu. Ne-a ajutat să ne găsim.

Rămase nemișcată. Sugera ceea ce credea ea? Nu avea cum. Și totuși, privirea lui atât de caldă i-o confirmă.

Tăcerea ei îi oferi ocazia să o tragă mai aproape de el.

—Trebuie să îți mai spun ceva ce am omis, ceva ce ar fi trebuit să fac de mult.

Se temu să întrebe.

—Ce?

—Te iubesc, spuse el cu tandrețe. Iubesc fiecare părticică din tine. Îmi place chiar și furia ta, așa că nu vreau să simți că trebuie să te ascunzi de mine... tot timpul. Îmi place cum arăți. Îmi place ce simți. Iubesc modul în care ai găsit curajul să fii tu însăși.

Îi spunea tot ce ea își dorise să audă. Dumnezeu, nu mai visa, nu? Nu își imagina asta pentru că era ceea ce își dorea să audă, nu?

—Nu ai vrut să te însori. Te-am forțat cu temperamentul meu nenorocit.

Clătină din cap dezaprobat.

—Chiar crezi că m-ai fi putut împinge să fac ceva de genul acesta dacă nu aș fi vrut să mă însor cu tine?

—Atunci de ce m-ai dus înapoi la părinții mei în acea noapte?

—Pentru că *am* fost furios. Știi foarte bine cum să mă enervezi.

Zâmbi când îi spuse asta. Ea se înroși puțin.

—De asta ai risipit banii cumpărându-mi o casă? Tot din cauza furiei tale?

—Și din cauza furiei tale. Părea o măsură bună pe termen scurt. Să cumperi o casă nu este niciodată o risipă. Este chiar o casă mare, mai mare decât a mea. Și are un salon de bal.

Își amintise de vechiul ei vis? Ce drăguț din partea lui, dar acele scopuri erau atât de neînsemnate acum, când era atât de fericită! Avea nevoie doar de dragostea lui pentru a se simți împlinită.

—În principal, continuă el, pentru că știam cât de mult îți dorești să scapi de sub influența tatălui tău, dar cum nu erai gata să locuiești cu mine...

—Am înțeles ideea, îl întrerupse ea cu blândețe.

—Da? Ești sigură că nu mai avem nici un motiv de ceartă?

Ea zâmbi.

— Nu cred.

— Atunci te iau acasă, acolo unde ar fi trebuit să te duc de la început. În casa mea, acolo unde îți este locul.

Epilog

– Primul nostru bal nu poate fi prea mare. Dacă vrei să fii cea mai importantă gazdă în fiecare sezon, nu trebuie să începi în trombă. Altfel, cât de departe vei mai putea merge? Nu îți vei mai oferi șansa să te perfecționezi.

Ophelia își privi soțul. Erau întinși pe canapea, cu brațul cuprinzându-i umerii, iar ea ghemuită în brațele lui. Era un bărbat atât de afectuos! Nu putea sta în prezența ei fără să o atingă, fără să o sărute ori să o îmbrățișeze. Îi plăcea asta la el. Asta și... Ei bine, nu credea că exista ceva ce-i displăcea la acest bărbat.

– Un bal, zici? întrebă ea.

– Unul pe sezon. Nu mai mult de atât.

– Regret să te dezamănesc, iubirea mea, dar cred că voi fi prea ocupată cu educarea fiicei noastre pentru a mă gândi măcar să organizez baluri o vreme.

– Este o dulceață, nu?

Copila cu păr de aur stătea în fața lor, pe podea, pe o pătură pufoasă, analizând jucăriile din jur, indecisă pe care dintre ele să o aleagă. Descoperise cum să meargă de-a bușilea în urmă cu câteva săptămâni și deja se descurca excelent. Și, oh, Dumnezeuule, era o minune când reușea să stea locului câteva minute!

Ophelia nu pierduse sarcina, așa cum crezuse. Fuseseră incredibile ușurarea și bucuria pe care le simțise când greața reveni și rămase câteva luni bune. Trauma accidentului o scutise doar de câteva zile de greață.

Rafe fusese încântat când aflase. Nu-și dorea prea mulți copii. Numai câțiva, îi spusese el. Iar ea era de acord. După nașterea primului copil, încântată de el, se simțea gata pentru următorul.

Se stabiliseră la Londra și se mutaseră în casa aceea mai mare pe care Rafe o cumpăraseră pentru Ophelia. Treptat, o redecorase. Organiza petreceri, dar nu prea des. Dăduseră însă o petrecere mare,

pentru a sărbători, cu întârziere, nunta lor. Fusese ideea lui Rafe, iar el o rugase pe mama ei să se ocupe de asta. Chiar și Mavis fusese invitată și nu durase mult până când cele două vechi prietene se înțeleseseră din nou, devenind acum chiar mai apropiate. Gelozia nu își mai avea acum locul în viața Opheliei.

Rafe îi sărută fruntea, apoi obrazul imperfect. Se mișcă puțin, pentru a-i putea săruta buzele. Nu avu nevoie de o altă invitație. Fusese un sărut tandru, încărcat cu toată dragostea pe care și-o purtau. Dacă s-ar fi aflat în orice altă încăpere din casă, acel sărut s-ar fi transformat repede în altceva. Dar nu în camera copilului!

Scâncetul îi făcu să își îndrepte iar atenția spre fiica lor, care mergea de-a bușilea spre ei, revendicându-și atenția, iar pe chipul ei hruvimic se ivi un zâmbet. Nu avea să fie cea mai frumoasă fată pe care o văzuse Londra. Oh, nu! Avea să fie cea mai frumoasă fată din lume, cea mai deșteaptă și cea mai dulce. Părinții ei iubitori nu aveau nici o îndoială.